

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE EARL OF LONDON

LOUISE BAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LONDRA KONTU

LOUISE KÖRFEZİ

Louise Bay 2018 tarafından yayınlandı

Telif Hakkı© 2018 Louise Bay. Tüm hakları saklıdır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

ISBN - 978-1-910747-544

İÇİNDEKİLER

Louise Bay'in Kitapları Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42 Sonsöz](#)

[Louise Bay'in Diğer Kitapları](#)

[İletişimde kalın!](#)

[Teşekkür](#)

LOUISE BAY'IN KİTAPLARI

Acımasız Beyefendi İngiliz

Sövalye Manhattan

Dükü Park Avenue

Prensi Wall Street Kralı

Hollywood Skandalı

Aşk Beklenmedik

Edilmiş İndigo Geceler

Geceler Paris

GeceleriVaat

Empire State Serisi

Umutlu Sadık

Louise Bay posta listesine kaydolun

www.louisebay.com/newsletter

Daha fazlasını www.louisebay.com adresinden okuyun

BİR

Darcy

Bir bahar sabahında İngiliz kırsalında büyülü bir şeyler vardı. Çiğle kaplı örümcek ağlarından, kardelenleri ve çiğdemleri saklandıkları yerden çıkmaya teşvik eden erken güneş ışığına kadar, kışa rağmen çiçek açan renk cümbüşü. Burası benim mükemmel cennetimdi.

Pazar sabahları yapmayı en çok sevdiğim şey Woolton Malikanesi'nde at sürmektir. Nesillerdir aileme ait olan bu araziye gelecekteki Westbury ailesi için korumak artık benim sorumluluğumdaydı. Neredeyse tüm hayatım boyunca burada yaşadım. Önce babam, sonra da annem beni ve kardeşimi büyükanne ve büyükbabamıza bıraktığında burası değişmeyen bir yer olmuştu. Burası evimdi, dünyada kötü olan her şeyi untabildiğim güvenli ve mutlu bir yerdin. Ve her zaman olduğu gibi kalması için elimden geleni yaptım. Bunu benden önce yapmış olan insanları onurlandırmak ve benden sonra gelecek insanlar için korumak istedim.

Bu büyük bir sorumluluktur. Sadece benden sonra gelecek nesiller için değil, aynı zamanda bahçıvanlardan av bekçilerine, ahır çalışanlarından evin-Woolton Hall'un bakımını yapan tüm insanlara kadar geçim kaynakları da buna bağlıydı. Aileleri, sevdiklerine iş sağlamam için bana güvendiler. Bunu görevim olduğu kadar bir onur olarak da görüyordum. Ve bugünkü gibi günlerde, bu tam bir zevkti.

En sevdiğim yere geldiğimizde Bella'dan indim. Gece boyunca yağmur yağmıştı, bu yüzden şimdi kuru olmasına rağmen zemin kaygan, çamurlu otlarla kaplıydı. Teknik olarak arazinin sınırlarını kontrol ediyor ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin oluyordum ama aslında buradan görünen manzarayı çok seviyordum.

"Beni dik tutman gerekecek Bella," dedim, dizginlerini sıkıca tutup onu manzaraya doğru yönlendirerek. "Şuna baksana. Sanırım yüz mil ötesini görebilirsin." Uzakta, Chilterns'in inişli çıkışlı tepeleri ufku parçalıyor ve sanki arabalar ve insanlar yokmuş gibi tarlalar çitlerle, ağaçlarla ve kilise kuleleriyle bölünüyordu. Kuş sesleri esintiyle bana doğru süzülüyordu ve ben de gözlerimi kapatıp sabahın taze bahar havasını içime çekiyordum. Bu kadar güzel bir yerde yaşadığım için çok şanslıydım.

Göz ucuyla ağaçların arasında bir hareket yakaladım. Geyiklerimizden biri ormana mı girmişti?

Gözlerimi kısarak baktığımda bir insan olduğunu fark ettim. Bir adam. Bana doğru gelirken iri elindeki telefona odaklanmış gibi görünen çok uzun boylu bir adam. Bella ve benim fark edilmeyişimizi izledim. Otuzlu yaşlarının ortasında, kot pantolonlu ve yürüyüş ayakkabılı bu adamı tanıyamadım. Elini çikolata kahvesi saçlarında gezdirdi, önündeki zemini kontrol etmek için başını kaldırdığında keskin çenesinin kenarı puslu sabah güneşine takıldı. Belki de bir emlakçı ya da eksperdi. Bayan Brookely'nin ölümünden sonra satışa çıkarılan Badsley House'un arazisindeydi. Manzaranın tadını çıkarmak için atımla yalnız kalmak istemekle, ailemin arazisinin sınırındaki bu adamın ne iş yaptığını bilmek arasında kaldım. Ve belki de uzaktan görüldüğü kadar yakışıklı olup olmadığını yakından görmek istiyordum. Bella ve bana doğru ilerledi, başı eğikti, sabah sisi ayaklarının etrafında dönüyordu. Bu güzel sabahı, bu muhteşem manzarayı kaçırıyor olması ne kadar utanç vericiydi.

Yaklaştıkça yakasını çekerek pürüzsüz, bronz boynunu ve belirgin adem elmasını ortaya çıkardı. Kaşlarının arasında, önündeki ekranda gördüklerinden rahatsız olmuş ya da belki de bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi küçük bir çıkıntı vardı. Woolton Village'da yaşıyor olsaydı, yüzündeki iki ifade arasındaki farkı fark ederdim ve açıklanabilir bir neden olmaksızın onu biraz daha iyi tanımadığım için içim içimi yiyordu.

Beni hazırlıksız yakalayan ve şu anda bizden sadece birkaç metre uzakta olan adam aniden başını kaldırıp onu izleyen bana baktı, mavi gözleri beni olduğum yere mıhladı. Ben öyle bir kız değildim.

erkeklerle bakan biriydim. Kişiliğin dış görünüşten daha önemli olduğunu ve iç görünüşün dış görünüşten daha önemli olduğunu biliyordum ama anlaşılan bu adamın dış görünüşü beni benden almıştı. Ve yakalanmıştım. "Günaydın," diye bağırdı, el sallayarak.

Utanç duygusunun yabancıyı selamlamama engel olup olmayacağına karar veremedim, Bella kişneyip dizginlere karşı mücadele ederken dikkatimi çekti. Her şeyin yolunda olduğuna dair onu rahatlatmak için deriyi çekiştirdiğimde, ters yöne doğru çekerek elimden kurtuldu. *Kahretsin*. Peşinden koşarken ayağım ıslak çimlere kaydı ve yüzüstü çamurlu bir su birikintisine düştüm.

"Bella!" Yere yayılarak başımı kaldırdım ve onun peşinden koşan adamı gördüm. Büyük bir şaşkınlık ve rahatlama içinde dizginlerini yakaladı ve onu geri götürmeye başladı. Bir yabancıнын söylediği her şeyi yapmak Bella'ya göre değildi ama bana acımış olmalıydı.

Ayağa kalkmaya çalışırken çamura bulanmış halime baktım. Yüzümden aşağı, boynuma soğuk su damlıyordu. Mükemmel sabahım buraya kadarmış.

Dizginleri ondan aldım ve durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışarak avuç içimi yüzüme sürdüm.

"Teşekkür ederim," dedim biraz telaşla. Eğer bu yakışıklı adama bakarken yakalandığım için utandıysam, şimdi bir zombi filmindeki karakter gibi göründüğüm gerçeği işleri daha iyi hale getirmedi.

"Rica ederim," dedi. "Çok güzel bir gün. Sanırım buralısınız?" diye sordu.

Bella'ya odaklanarak, gözümü kaçırıp kaçıramayacağımdan emin olamadan yabancıya hitap ettim. Woolton Hall arazisinde olduğumuzu bilmiyor muydu? Boşlukları dolduracağını umarak, "Evet, sanırım siz de değilsiniz," dedim.

Cevap vermeyince dönüp bana bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi baktığını gördüm. "Tamamen çamura bulanmışsın." Gülmeye başladı.

Mükemmeldi. Bir yıldır karşılaştığım ilk yakışıklı adamdı ve onu eğlendiriyordum. Bu sadece benim şansımdı. Ve neden bekar olduğumu. Ben sadece erkeklerin hoşlandığı o göz alıcı kızlardan değildim.

çekici buluyordum. Dışarıda olmayı çok seviyordum ve çamurda biraz fazla rahattım.

"Özür dilerim. Baştan başlayabilir miyiz? Ben Logan Steele," dedi ve elini uzattı.

Yapmak isteyeceği son şeyin elimi sıkmak olduğunu göstermek için avuçlarımı kaldırdım ve onu çamura bulayarak kendimi daha fazla utandırmak istemedim.

"Sadece sana iyi sabahlar dilemek istedim, benim arazimde olduğun için falan."

"*Senin* arazin mi?" Badsley House'u çevreleyen ormanlık alana ulaşmadan önceki açıklık kesinlikle ona ait değildi. Gözlerimi kıstım, yüzümden süzülen çamuru görmezden geldim. "Sanırım buranın Woolton Malikanesi'nin bir parçası olduğunu göreceksiniz. Sınır..." Eskiden arazideki mülkiyetimizin nerede sona erdiğini gösteren küçük bir direk vardı.

"Orada mı?" Logan arkamdan Woolton'a doğru işaret etti.

Yıllardır Badsley ve Woolton arasındaki sınıra hiç dikkat etmemiştim. Çocukken kardeşimle oynadığımız ormanlık alan ve dere Badsley House'un arazisinin hemen kenarında olduğu için doğal bir çit oluşturunuyordu ama teknik olarak ağaçların bu tarafındaki üç ya da dört metre de Badsley'e aitti. Yüzümü buruşturdum ve sonra ne dediğini anladım. "Burayı satın mı aldınız? Daha dün satışa çıktığını sanıyordum?" Bu uzun boylu, yakışıklı adam köye mi taşınacaktı? Harika bir ilk izlenim bırakıyordum. Önce düşüp çamura bulandım. Şimdi de izinsiz giriyordum.

"Teknik olarak satışa çıktığını sanmıyorum. Evrakları dün öğleden sonra imzaladım."

"Oh," dedim. Badsley'in uzun süre boş kalmamasına sevinmişim ama evin çoktan satılmış olduğunu görmek beni biraz şaşırtmıştı. Hem de karşımdaki adam gibi, bir kır evinden ziyade Londra'daki bir çatı katında oturacakmış gibi görünen birine. "Yani hepiniz taşındınız mı?"

Başını sallayarak bana sırtıttı, ben de gözlerimi çamurdan temizleyebilmek için ceplerimde mendil aradım.

"Henüz değil. Üç gün önce buranın satışa çıkacağını bilmiyordum." Eşarbını uzattı. "Gözlerini silmek istersen bunu kullan."

yüz."

Gülümsedim ama başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ama onu mahvetmek istemem." Pahalı görünüyordu. "Ben sadece..." Binici ceketimin kolunu çektim ve gözlerimin etrafını sildim. Kendimi daha fazla gülünç hissedebilir miydim?

"Burası hakkında çabuk karar verdin o zaman?" diye sordum. "Bölgeyi uzun süredir mi araştırıyordunuz?"

"Sayılır." Ellerini ceplerine soktu ve başını öne eğdi. "Buralı olduğunuzu söylemiştiniz, buraya sık sık gelir misiniz?" diye sordu.

"Özür dilerim, izinsiz girmek istememiştim. Önceki sahibi bana aldırış etmedi-"

"Ben de öyle," dedi. "Çok güzel bir manzara." Chiltern Tepeleri'ne doğru bir bakış attı.

Demek çevresini biraz fark etmişti.

"Gerçekten de öyle. Hemen şurada dere var," diyerek ağaçların altında kardeşimle oynadığımız yeri gösterdim. "Burası köydeki en sevdiğim yer."

"Çok güzel. Buralarda mutlaka ziyaret etmem gereken başka yerler var mı?"

"Şey, her yer çok güzel. Keşfedip karar vermek gerekecek," dedim, çamura bulanmış olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak. "Burası çok huzurlu. Uzaklaşmak ve kaçmak güzel. Ama sen başka bir şeyi tercih edebilirsin." Görünüşüne bakılırsa spor salonunda epey vakit geçirmiş.

"Belki bir dahaki sefere sana rastladığımda atını ürkütmem ve sen de çamura bulanmazsın." Düştüğümünden beri ilk kez çamurlu kamuflaj için minnettardım. Onu tekrar göreceğimi duyunca yüzümün kızarmasını örttüğünü umuyordum. Bölgede yeterince bekâr erkek olmadığından hep şikâyet ederdim ama görünüşe göre Badsley House hemen yan tarafa birini yerleştirmişti.

"Sorun değil. En azından onu yakalamışsın." Normalde birinin atlarımın yanında daha düşünceli davranmamasına kızardım ama köye yeni gelen birini azarlayamazdım. "Ata biner misin? Ya da... karına?"

Kıkırdadı. "Hayır, hiç öğrenmedim. Evli de değilim."

"Oh," dedim. "Çok yazık." Şimdi onun evli olmasını diliyormuşum gibi konuşuyordum ki durum kesinlikle böyle değildi. "Ata binmediğin için," diye düzelttim. "Kızlara çıkmak için harika bir yol."

"Anlıyorum. Belki öğrenirim." Gözleri parıldadı ve benimle dalga mı geçiyordu yoksa her zamanki sevimli tavrını mı takınıyordu anlayamadım.

"Gitsem iyi olacak," dedim, kendimi biraz garip ve boyumu aşan bir durumda hissederek. İkisine de alışık değildim. Sıcak bir duşa ihtiyacım vardı ve benim gibi görünen gülünç derecede yakışıklı bir adamla konuşmaya değil.

"Adınızı alamadım," dedi.

Kendimi tanıtmadan sıvışıp gitmeyi tercih ederdim. Böylece belki onu bir daha gördüğümde beni çamur olmadan tanıyamazdı ve ben de baştan başlayabilirdim. "Darcy," diye mırıldandım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Darcy. Umarım seni tekrar görürüm."

"Woolton Village küçük bir yer, tekrar karşılaşacağımızdan hiç şüphem yok. Umarım biraz daha temiz olurum."

Sırıttı ve gözleri yine o ışıltılı şeyi yaptı. "Arkadaşlar arasında biraz çamurdan ne çıkar?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde Woolton Hall'a doğru baktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Umarım yakında görüşürüz," diye cevap verdi.

Az önce beni yakında görmeyi umduğunu söylediği gerçeğine takılmamaya çalışarak döndüm ve uzaklaşmaya başladım. Çünkü sadece kibar davranıyordu. Komşu gibi.

Omzumun üzerinden baktığımda hâlâ aynı yerde olduğunu ve Bella'yı Woolton'a geri götürürken beni izlediğini gördüm. Kahretsin, kıcımlı gerçek boyutunun yarısı kadar gösteren sihirli kotumu giymeliydim. Ayrıca çamura da düşmemeliydim. Ya da arazisine izinsiz girmemeliydim. Ama tüm bunlara rağmen, onu biraz çekici buldum. Ve biraz yakışıklıdan da öte. Ve böyle adamlarla çok sık karşılaşmazdım. Daha kötü komşuları düşünemiyorum.

İki

Logan

Avukatımı arayabilirim. *London Times*'ta hakkımda karalayıcı bir yazı yazan sözde gazeteciyi dava edip edemeyeceğime bakabilirdim. Gazeteyi neden ofiste bırakmadığımı, parçalayıcıdan geçirmediğimi bilmiyorum. Bunun yerine kendime işkence ediyordum. Okuyor ve tekrar okuyordum. Bu yazar adam beni tanımıyordu. Beni masum insanların hayatlarını ve miraslarını mahvederek para kazanmakla suçlamıştı.

Saçmalıktı. Ben asla yalan söylemedim ya da hile yapmadım. Sözümün eriydim.

Dürüst bir tetikçiymdim.

"Ee güzelim, neden bu kadar uzun sürdü?" Hafta başında bir pazarlıkta tanıştığım, sikimi yalamak üzere olan ve gazetecilerin itibarımı zedelemesini düşünmemi engelleyen kadına seslendim.

Normalde eleştiriler üzerimden sekerdi ve bunu ikinci kez düşünmezdim. Zirvedeyken sizi aşağı çekmeye çalışan bir sürü insan olurdu ama makaleyi kafamda tekrar tekrar okudum.

Sanki başka birini tarif ediyor gibiydi. Babamı. Beni değil. Öfkemi ve hayal kırıklığımı azaltabilecek tek şey, güçlü, kendine güvenen, zeki ve iş hayatında beni neredeyse alt eden bir kadının dizlerinin üzerine çöküp sikimi ağzına almasıydı.

Gençken mankenlerden ve aktrislerden payıma düşeni almıştım ama toplantı odasında hükmetmeyi seven ve yatak odasında orgazm olmak için bana yalvaran başarılı bir kadınla aynı çekiciliğe sahip değillerdi.

Ortadan kaybolmadan önce bana bıraktığı son viskiyi de yudumladım, ceketimi silktim ve kanepeye yığıldım. Kanepenin karşısındaki tavandan tabana pencerelerden oluşan duvar siyahtı ve Londra'nın hâlâ işlek olan caddelerinin ışıklarıyla beneklenmişti. Yansımam şehir manzarasının üzerinde gölgeleniyordu, bu da dizlerimin arasında sallanan başını iki açıdan iyi görebileceğim anlamına geliyordu.

Güzeldi.

"Sadece makyajımı tazeliyorum," dedi, üzerinde sadece siyah dantel bir sütyen ve külotla salona geri dönerken. Ve altı inçlik topuklu ayakkabılarıyla.

Çok güzeldi.

Bu kadın tam benim tipimdi. Uzun boylu. Havalı. Sofistike. Sıkı kasları, altın rengi teni ve küçük, yüksek göğüsleriyle spor salonunda bilenmiş bir vücuda sahipti.

"Biraz tazelenmeye ihtiyacım var," dedim. "Buraya gel."

Avuçlarını kalçalarımın yerleştirdi, eğildi, sonra bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine kaydı. Başımı arkaya yasladım, aklımdaki göt deliği gazetecilerini boşaltmaya ve bundan sonra olacakların tadını çıkarmaya hazırdım. Beni emerek biraz ısıtabilirdi ve sonra işler kontrolden çıkmadan önce ayağa kalkıp, ağzını derinlemesine becerirken başını tutardım ve öğürürken gözlerinin sulanmasını izlerdim. Yüz milyonlarca avroluk varlıkları yöneten ve erkeklere haddini bildirmeye alışmış bir kadın serbest fon yöneticisinin ona istediğimi yapmama izin vermesinden daha iyi bir şey olamazdı.

Tırnaklarını kumaşın dış yüzeyinde gezdirirken sikim pantolonumun içinde gerildi. Biraz dalga geçmesi sorun değildi ama iki dakika içinde sikimi ağzına almazsa bunu daha sonra ona ödetecektim. Sanki ne düşündüğümü duyabiliyormuş gibi fermuarımı açtı ve parmaklarını uzunluğumun etrafında kenetledi. İki ele ihtiyacı vardı.

Sıkarken inledim, kendimi dilini hissetmeye hazırlıyordum ki ceketimin cebinden telefonumun tanıdık zil sesi duyuldu. Kahretsin.

"Bana cevap vermeyeceğini söyle," dedi, dudakları tepemde duruyordu.

Çoğu benzer durumda bunu görmezden gelirdim. Susturur ve aletime ne olduğuna yeniden odaklanırdım ama bu makale beni germiştir.

"Buna bakmam lazım. Olduğın yerde kal, dizlerinin üstünde, sana yakışıyor. Uzun sürmez," dedim, emlakçımın numarası olduğunu görünce daha dik oturdum. Beni neden arıyordu ki?

"Sen bir pisliksin," dedi, ereksiyonumu serbest bıraktı ve dizlerinin üzerinde geriye yaslandı.

Telefona cevap verirken sııttım. Ona romantizm sözü vermemiştim.

"Howard?"

"Birlikte çalışmaya başladığımız ilk günlerde benden Woolton Village'daki o evi takip etmemi ve satışa çıkarsa sana haber vermemi istemiştin ya?"

Pantolonumun fermuarını çekerek yer değiştirdim. Howard tüm dikkatimi bana vermişti. "Hatırlıyorum." Nasıl unutabilirdim ki? Başarımanın ardındaki tüm neden buydu. Hırsım ve azmim, kariyerimde o evi satın alabileceğim bir noktaya gelme ihtiyacımdan kaynaklanıyordu. Uzun zamandır yeterince param vardı, ancak mevcut sahipleri yıllar boyunca cömert tekliflerimi hep geri çevirmişti.

"Yarın sabah satışa çıkacağı haberini aldım."

"Badsley Evi mi?" Aynı yerden bahsettiğimizden emin o l m a k istiyordum.

Nefesimi tutup cevabını bekledim.

"Evet, işte o. Ne kadara satıldığını öğrenmemi ister misin?"

Elim telefonu daha sıkı kavradı. "Hayır. Senin almanı istiyorum." Milyonlarca sterlin değerinde mülk alıp satmış, milyarlarca dolarlık bir imparatorluk kurmuştum ama Badsley'e sahip olana kadar kendimi asla başarılı hissedemeyecektim.

"Pekâlâ. Tamam, peki. Bir tavan fiyatınız var mı?" Howard sordu.

O yer için ödemeyeceğim hiçbir bedel yoktu. Geçmişin yanlışlarını düzeltmek, dünyada değer verdiğim tek insanı mutlu etmek için bir fırsattı bu. Babam olmadığımı ilk ve son kez kanıtlamak için. "Hayır. Sadece anlaşmayı yap. Yarın evrakları imzalamayı bekliyorum."

"Bir anket ya da-"

"Hayır. Yarının sonuna kadar o evin sahibi olmak istiyorum."

Howard cevap vermeden önce durakladı. "Bunu gerçekleştireceğim."

Az önce olanları sindirmek isteyerek aramayı sonlandırdım. Badsley House nihayet benim olacaktı ve yüzümdeki sızıyı söylemiyordum.

Hayatımın en büyük arzusunu gerçekleştirmek üzereydim.

Büyükannemin çocukluk evini geri almak üzereydim.

ÜÇ

Darcy

Gezintim kısa kesildikten sonra ahırdan döndüğümde saat hâlâ erkendi. Woolton Malikanesi'nin kenarları, değişken bir sis tabakasının altında bir görünüp bir kayboluyordu. Yine de sisi dağıttığında güneşin neyi ortaya çıkaracağını biliyordum. Çimenler, hepsi özenle biçilmiş. Sonbaharda mükemmel bir şekilde budanan ağaçlar şimdi canlanmıştı. Ahırların çatısı değiştirilmiş ve su basan araba yolu tamir edilmişti.

Üstüm başım çamur içinde olabilirdi ama arazideki her şey kontrol altındaydı. Ve sabahımla ilgili beklenmedik haberlerim vardı. Aurora'ya arabanın kimin olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordum.

"Merhaba," diye seslendim bagaj odasının meşe kapısını tekmeleyerek kapatırken ve sol taraftaki duvarda asılı paltoları gözden geçirirken. Woolton'da tam zamanlı yaşayan tek kişi ben olduğum için duvarda üç binden az palto asılı olması gerektiğinden emindim. Kadınlar Enstitüsü üyelerinin bugün mutfığı kullanmak için geldiklerini unutmuşum. Sanırım reçel yapacaklarını söylediler.

Kapının diğer tarafından gelen heyecanlı seslere sııttım. Evin dolu olmasının sesini seviyordum. Büyükbabam öldüğünden beri ev bana on kat daha büyük geliyordu ve Amerika'dan sık sık gelmesine rağmen kardeşimi daha da çok özlüyordum. Aile kaybını keskin bir şekilde hissediyordum, sanki annemin Ryder ve beni terk etmesinden sonraki o günlerin anıları bir ömür önce değil de dün yaşanmış gibiydi.

"Darcy," diye seslendi biri.

"Geliyorum," dedim binici çizmelerimi çıkarmakta zorlanırken. Ayakkabılarımdan kurtulmak için verdiğim tek bacaklı savaşı tam kazanmak üzereydim ki

Bir gök gürültüsüyle dengemi kaybedip paltoların duvarına çarptım ve sonra tamamen kayarak altına düştüm. Bir günde iki kez düşmek nasıl mümkün olabilirdi? En azından Logan Steele bu sefer sakarlığıma tanıklık etmek için burada değildi.

Bu ses de neyin nesiydi?

"Darcy?"

Başımı kaldırdığımda dört yaşımdan beri en iyi arkadaşım olan Aurora'nın, sanki bir yün ve tüvit dağının altında bilerek yerde debeleniyormuşum gibi bana başını salladığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Oh, sadece saklambaç oynuyorum. Kalkmama yardım eder misin?" En azından bu kargaşada botum bacağımı serbest bırakmıştı.

"Bütün bu kargaşa da ne?" Bayan Lonsdale sordu. Mutfakta koştururan köyden beş hanım benim için aileden biri gibiydi. Beni bebekliğimden beri tanırlardı ve ben de kendimi bildim bileli onların yemek pişirmelerini, dikiş dikmelerini ve hayatlarını birbirleriyle paylaşmalarını izlerdim.

Aurora benim yerime, "Darcy düştü," diye cevap verdi. "Ve üstü başı çamur içinde."

"Daha dikkatli olmalısın." Bayan Lonsdale bana bakarken ellerini önlüğüne sildi ve başını salladı.

"Benim hatam değildi. O gürültüyü başka kimse duymadı mı? Yerden yaklaşık elli metre yükseklikte uçan bir yolcu jetinin sesine benziyordu."

"Daha çok bir helikopter gibiydi," dedi Aurora.

"Her neyse, çok gürültülüydü," diye cevap verdim, lavaboda ellerimi yıkarken, çamurlu su gidere damlıyordu. Çoğu kurumuştu ama yine de korkmuş görünmeliydim.

"Yeni komşun olabilir," dedi Daphne, Glenis'in lavaboda yıkayıp masaya aktardığı raventleri doğramaya devam ederken.

Yeni tanıştığım adamdan mı bahsediyorlardı? Bildiğimiz anlamda komşularımız olmadığı için emin olmak zordu. Açık bir günde, Woolton Hall göz alabildiğine uzanan bir araziye sahipti.

"Evet, Badsley House'dan," diye açıkladı Freida. "Çoktan satıldı. Bilmiyor muydun?"

Badsley House'un satıldığını bilmekle kalmayıp yeni sahibiyle de tanıştığım için kendimi biraz ukala hissettim. Ama Freida'nın bilmesine biraz şaşırmıştım çünkü köy dedikodularını her zaman en son o duyardı.

Omuz silktim ve buzdolabından kendime bir bardak portakal suyu doldurdum - Logan Steele ile tanıştığımı itiraf edecek değildim çünkü o zaman işler tersine dönecek ve sorgulanan *ben* olacaktım. Hayır, insanların yakışıklı komşum hakkında zaten bildiklerini duymak istiyordum. Bir kız arkadaşı var mıydı? Çamurdan mı kör olmuştum yoksa herkes onun da benim kadar yakışıklı olduğunu mu düşünüyordu? Ve neden arazinin üzerinde bir helikopter uçurduğunu düşündüklerini bilmek istiyordum.

"Görünüşe göre bazı şehirli insanlar satın almış."

"Şehirli insanlar taşraya mı taşınmış?" Mutfaktaki boş sandalyelerden birine çökmüş, Woolton W.I.'deki kadınları ve onların çilek ve ravent reçeli yapmak için kurdukları derme çatma montaj hattını izlerken umutla sordum.

Bayan Lonsdale homurdandı. "Eğer Cumartesi ve Pazar günleri burada olmayı taşınmak sayıyorsanız."

Omuzlarım düştü ve eve yürürken hissettiğim heyecan, köpek havlamasının kovaladığı kuşlar kadar çabuk kayboldu. Yani Logan Steele aslında hiç de taşınmıyordu. Taşralı bir tipe benzemediğini biliyordum. "Hafta sonları mı?" Badsley House'da istediğim son insanlar, mantıklı olmaktan çok parası olan, köy hayatına hiç katılmayan ve Pazar akşamları çatı katlarına geri dönen insanlardı. Böyle insanlar köyün hayatını emerler. Badsley House'un dükkanlarda para harcayacak, köy şenliğine gelecek ve yerel gelenekleri devam ettirecek birilerine ihtiyacı vardı. Hafta sonları gelenler inek gübresi kokusundan rahatsız oluyor, Barbour ceket ve Land Rover sahibi olmanın onları taşralı yaptığını düşünüyorlardı.

Logan Steele'in gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

"Eğer bir nedeni varsa hafta sonundan daha uzun süre kalmaya ikna edilebilir. Yakışıklı olduğunu duydum," dedi Freida.

Her kimse, birinin ona Woolton Hall'un üzerinden uçamayacağını söylemesi gerekiyordu.

Freida bana bir bakış atarak, "Ve bekâr," dedi.

"Ve otuzlu yaşlarının başında," dedi Aurora göz kırparak, büyük tencerelerden birine bitmek bilmeyen bir şeker akışı eklerken.

"Bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?" Ona sordum. Aurora ve ben birbirimize her şeyi anlatırdık.

"Yeni öğrendim," diye cevap verdi.

"Bay Fawsley'i tuttuklarını duydum, umarım bahçeye bakarlar." Freida tahta kaşığını tencerenin kenarına vurdu.

Badsley House'un hafta sonu tatilcileri tarafından satın alındığı haberini alamadığım için sinirlenmeme rağmen, Logan'ın bahçıvanı kovmamış olması beni biraz teselli etti. Bay Fawsley hayatını buraya adamıştı. Kızı bahçede evlenmişti.

"O yerin satılmak zorunda kalması çok yazık oldu," diye iç geçirdim. Bayan Brookely birkaç ay önce ölmüştü ve ailesi miras vergisini ödeyebilmek için burayı satmak zorunda kalmıştı. Çok güzel bir yerdi. Woolton Hall'dan daha küçüktü elbette, ama yine de önemli bir yerdi ve etrafındaki ormanlık alanda at sürmeyi seviyordum.

"Ama bir köyde yeni bir hayat iyi bir şey olabilir. Özellikle de genç bir aile için," dedi Bayan Lonsdale.

"Önce bir eş bulması gerekecek," dedi Freida.

Yani en azından bekârdı. Ama bu, tam zamanlı olarak evde olmayacağı gerçeğine yardımcı olmuyordu. Ve helikopteriyle huzurlu varlığımızı bozmaktan mutluluk duyuyordu.

"Tamam, söyle bakalım," dedi Bayan Lonsdale ben söylemeden önce. "Bütün bu bilgilerin kaynağı nasıl sen oluyorsun? Genelde size her şeyi ben anlatırım."

Freida omuz silkti, ağzının kenarlarının seğirmesini engellemeye çalışırken başarısız bir şekilde gözlerini doğrama tahtasına sabitledi. "Bu bıçak köreliyor," dedi.

"Freida," dedim, bıçağı ondan aldım ve yıkamak için lavaboya doğru yöneldim. "Bize kaynağını söyle."

Bıkkın bir iç geçirdi ve raventini yere bıraktı. "Bilmeniz gerekiyorsa, kızımın en iyi arkadaşının büyükannesinin en iyi arkadaşının torunu yeni sahibi."

Kaşlarımı çattım, bu karışık ipliği takip etmeye çalışıyordum. "Kim?" Aurora'ya seslendim ama o sadece başını salladı. İkinci çekmecedan bıçak bileyiciyi çıkardım ve işime koyuldum.

"Peki, onun hakkında ne biliyoruz? Yaşamak için ne yapıyor? Yeni para, şüphesiz," dedi Bayan Lonsdale.

Freida, "Bu hafta *The Times*'da hakkında bir yazı çıktı," dedi. "Çantamda bir kopyası olabilir." Bu konuda bir olasılık yoktu. Sadece doğru anı bekliyordu.

"Çok yakışıklı biri." Freida kâğıdı çıkarıp bana uzattı ve bana sert bir bakış fırlattı. Bu kadınları hayatım boyunca tanımış olmanın dezavantajları vardı; hepsi de aşk hayatımda bir payları varmış gibi hissediyordu. "Yakışıklı. Çekici. Ve işinde çok başarılı."

Bıçak bilemeyi bırakıp oturdum ve kâğıdı açtım.

"Sayfa on sekiz," dedi Freida.

Sayfaları çevirdim ve Logan Steele'in keskin çenesini ve parıldayan gözlerini bana bakarken gördüm. Yüzünü çevirmenin zor olduğu türden bir yüzü vardı. Okumaya başladığımda Freida'ya baktım. Makale, Logan'ın, gazetecinin bildirdiğine göre, paralarını işletmeleri yok ederek kazanan bir dizi şirket devinin en başarılısı olduğunu ortaya koyuyordu. Çok övgü dolu bir yazı olmasını bekliyordum ama hiç de öyle değildi. Makalede Logan'ın iş dünyasına yaklaşımının inovasyonu engellediği, sadece kârı önemseydiği ve insanlar onun yolundan giderse yöntemlerinin eninde sonunda ekonominin küçülmesine yol açacağı iddia ediliyordu. "Bu, onun İngiliz sanayisini yok ettiğini söylüyor. İşletmeleri kapatıyor ve insanları işsiz bırakıyor," dedim. "Bu onu oldukça kötü biri olarak gösteriyor."

"Evet, evet, ama bu gazetelerin nasıl olduğunu biliyorsun. Okuduğun her şeye inanamazsın," dedi Freida. "Ve fotoğrafta çok yakışıklı görünüyor. Ve makalede ne kadar zengin olduğu yazıyor."

Freida, zengin ve yakışıklı olsa bile, iş hayatındaki tüm odak noktası yıkım olan bir adamla ilgilenebileceğimi neden düşünmüştü? Bir erkeğin değerleri benim için güzel bir yüzden daha önemliydi.

"Ve duyduğuma göre şahsen inanılmaz derecede çekiciymiş."

"O kadar da çekici değil, eğer dışarıda olsaydım saçlarım birkaç santimetre daha kısa olacak kadar alçaktan uçuyorsa," diye cevap verdim, kâğıdı kenara koydum ve bilemek için bıçağı tekrar elime aldım.

"Zamana ayak uydurmalısın," dedi Freida. "Bugünlerde zengin insanlar böyle seyahat ediyor."

Çeliğin çeliğe çarpma sesini duyunca irkildim. "Kardeşim hem zengin hem de zaman zaman çekicilikten yoksun ama Woolton'a helikopterle gelmeye cesaret edemez."

Aurora'ya, Ryder'ın bir keresinde havaalanından Woolton'a helikopterle gitmeyi önerdiğini odadakilere anlatırsa ravent ve şeker tenceresini giyeceğini söyleyen bir bakış attım. Neyse ki büyükbabam hayır demişti ve Ryder da büyükbabamın ölümünden beri bu tartışmayı yeniden açmamıştı. Kardeşime tapıyor olabilirdim ve beni kızdıracak çok az şey yapabilirdi ama bu benim için bir sınırdı.

Bayan Lonsdale, "Umarım helikopter ara sıra gelir," dedi. "Eğer düzenli olarak bu şekilde seyahat ediyorsa bu çok rahatsız edici olur."

"Umarım Woolton'da bir hafta sonu evi satın alan son insanlar gibi olmaz." Durakladım, ardından gelen toplu homurtu tarafından boğulmak istemiyordum. "Kesinlikle," dedim. "Thompson'ların ek binası üç yıl boyunca iskeleler, sondajlar, kepçeler ve denizciler gibi küfreden inşaatçılarla uğraştı. Ne için? Geri dönüp burayı kârla satabilsinler diye."

Alice Thompson ilk başta hepimizi büyülemişti. Şirkete katılmıştı. W.I. ve yeni satın aldığı köy evinin büyüyen ailesini barındırmak için nasıl genişletilmesi gerektiğini anlattı. Sonra planlama başvurusu kabul edilir edilmez, meşhur sıcak tuğlalar gibi düştük ve Londra'daki evine geri döndü, bizi üç uzun yıl boyunca inşaat işlerine katlanmak, ana caddeyi tıkamak ve komşuları rahatsız etmek zorunda bıraktı. Thompson'lar için Woolton'da bir mülk satın almak finansal bir yatırımdı. Benim içinse Woolton'a yapılan yatırım tamamen duygusaldı.

"Herkes Thompson'lar gibi olmayacak," dedi Bayan Lonsdale, kocaman bir tava daha getirip masanın üzerine koyarken.

"Peki ya eski papaz evini hafta sonları için satın alan çift? Foley'ler," dedim. Gecenin bir yarısı gelen polis arabalarını ve Bay Foley'nin zil zurna sarhoşken karısını dövdüğü için tutuklandığını unutmuş olamazlar herhalde?

"O yıllar önceydi," dedi Daphne. "Woolton'dan başka bir yerde büyüyen herkes kötü değildir, Darcy. Ve o bıçağı bilemeye devam edersen geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Biliyorum ama bu onlara hemen güvenmemiz gerektiği anlamına da gelmiyor." Birkaç dakika boyunca yeni sahibin büyüüne kapılmışım. Yakışıklı yüzüne ve sıcak gülümsemesine kapılmışım. Ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Sence yeni sahibi bahçeyi görmemize izin verir mi?" Daphne sordu. "Bu, yakışıklı yeni komşumuzun eve ne kadar iyi uyum sağlayacağı konusunda iyi bir gösterge olur." Bayan Brookely her yerinin ziyaretine izin verirdi. Aslında Woolton Hall'un arkasında, kroket sahasının ötesinde yer alan gül bahçesi, büyükannem Badsley House'daki gül bahçesini gördükten sonra dikilmişti. Bunun köye ilham kaynağı olmaya devam etmesini umuyordum.

"Belki ziyaretine geldiğinde ona sorabilirsin, Darcy," dedi Freida. "Ziyaret mi?" Bıçağı sıcak suyun altında duruladıktan sonra sordum.

kurutup geri veriyor.

"Köye hoş geldin demek için tabii ki. İstersen bu reçelden biraz alabilirsin," dedi Bayan Lonsdale.

Bu sabah yaşadığım fiyasko ve utançtan ve az önce okuduğum makaleden sonra yapmak istediğim son şey Logan Steele'in kapısına dayanmaktı. Her şey bir yana, onunla ilgilendiğimi düşünebilirdi. Romantik olarak. Muhtemelen tanıştığı her kadını avucunun içine alıyordu. Ama beni değil. Bu sabah kısa bir süreliğine ondan etkilenmişim ama bunu aşmışım. Makale bunu sağlamıştı. "Ona böyle bir dayatmada bulunmamın imkanı yok. Şehir hayatına alışkın olduğu için bunu oldukça tuhaf bulacağından eminim."

Bayan Lonsdale, "Büyükannen ve büyükbaban yeni gelenler için hep böyle yaparlardı," dedi.

İç çektim. Zayıf noktalarımı biliyordu. Köyün geleneklerini ve tarihini korumayı severdim - burayı olduğu kadar özel tutmayı

ve büyükannemle büyükbabamın anısını onurlandırmak için. Ama Logan Steele'in kapısına bir tencere reçelle gelmemin imkânı yoktu.

"Mükemmel bir eşleşme olurdu, biliyorsun. Zengin, yakışıklı bir kont ve bir dükün torunu," dedi Freida, belli ki o kadar da ince olmayan ipuçlarından vazgeçmişti. "Bu evin daha fazla hayata ihtiyacı var."

"Bir kont mu?" Bayan Lonsdale öyle dedi. "Makalede bundan bahsetmiyor."

"Hayır, bazı nedenlerden dolayı artık bu unvanı kullanmıyor. Ama bana sorarsan bu kader gibi görünüyor, Darcy. Bir kontun yanınıza taşınması tesadüf olamaz," dedi Freida.

"Bugünlerde unvanlar bir şey ifade etmiyor," dedim, ayağa kalkıp büyük bir tavayı Freida'nın tahtasına doğru eğerken üzerimdeki altı çift gözü görmezden gelerek. Doğranmış raventleri içine attı. "Önemli olan pozisyon değil kişidir." Tencereyi lavaboya taşıdım. "Aurora'nın aşk hayatı hakkında konuşamaz mıyız?" Woolton'da yaptığım her W.I. toplantısı aşk hayatım hakkında bir tartışmayla bitiyor gibiydi. Her zaman bekâr olan kardeşim nihayet evlendiğine göre, koridordaki büyükbabamın saati her geçen gün daha da gürültülü *çalışıyor, sin-gle, sin-gle, sin-gle* diye bağıırıyordu.

"Yabancı birine ihtiyacım olduğuna karar verdim. Belki Yunanlı. Ya da Amerikalı," diye iç geçirdi Aurora.

"Ne zamandan beri?" diye sordum.

Tennyson'ın bir karakteri gibi gözlerini boşluğa dikmişti ve ben de onu sorgulamamaya karar verdim.

"Bu bana şunu hatırlattı," dedim. "Ryder, Scarlett ve küçük afacanları gelecek ay geldiğinde, yaz bahçe partisini planlamaya başlayacağız. Fikri olan bana söylesin."

"Peki bu hafta Badsley'e gidecek misin?" Freida sordu. İçimi çektim. "Hayır, neden gideyim ki?"

"Sana fazladan bir kap reçel bırakacağız," dedi Bayan Lonsdale. "Bu hoş bir karşılama olur. Biraz da gül alabilirsin, çok güzel görünüyorlar Darcy. Ona büyükannenin Badsley'deki güller yüzünden onları nasıl diktiğini anlatabilirsin."

Bu kadınlar hayır cevabını nasıl kabul edeceklerini bilmiyorlardı.

Büyükannemin güllerinden bir demet almaktansa bir yabayı tercih ederdim. En azından bu şekilde, Woolton üzerinde bir daha helikopter uçurursa adamı dilim dilim doğramakla tehdit edebilirdim. Her ne kadar bugün onun dış görünüşüne hayranlık duymuş olsam da, ahlakı ve tutumu benim için çok daha önemliydi. Hayatımı Woolton Hall'a ve köyümüzün geleneklerine adamıştım ve Badsley House'un yeni sahibinin bunların hiçbirini bozmaması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

DÖRT

Logan

Sonunda başarmıştım. Sonunda, büyükannem büyüdüğü eve geri dönmüştü. Benim için vazgeçtiği eve. Sonunda onun fedakârlığının karşılığını küçük bir şekilde ödeyebilecektim.

Elimde bir tepsi çay, dirseğimle Fransız kapılarını açtım ve terasa çıktım. Yeni evimize yerleşirken son birkaç günü evden çalışarak geçirmiştim, bu da normalde öğleden sonraları konferans görüşmeleri, toplantılar ve brifinglerle geçerken Çarşamba günü öğleden sonra çayının günümün bir parçası olduğu anlamına geliyordu.

"İşte buradasın. Kayboldun sandım," dedi büyükannem tepsiyi önüne koyarken.

"Hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum." Büyükannem böyle bir yerde büyümüş olabilirdi ama ben büyümemiştim. Ben büyürken ikimiz iki yatak odalı teraslı bir evde yaşıyorduk. Teknik olarak İngiliz aristokrasisinin bir üyesi olabilirdim ama unvanların büyürken ihtiyacım olan hiçbir şeyi sağlamadığını çabuk öğrenmiştim. Ve kesinlikle finansal başarının garantisi değillerdi; bu tamamen sıkı çalışmaya ve odaklanmaya bağlıydı.

Bakımlı bahçelere bakan bir yere oturdum. Evin hemen etrafındaki arazi çeşitli bölümlere ayrılmıştı

-Mutfağın hemen dışında otlar ve sebzelerle dolu duvarla çevrili bir alan, batıda güllerden başka bir şey olmayan bir alan ve bahçivana göre renklere göre ayrılmış üç bölüm daha vardı, ancak görmek için henüz çok erkendi. Teras, bir gölete inen basamaklara ve çeşitli yükseltilmiş çiçek tarhlarına bakıyordu. Büyükannemin burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum.

"Çok büyük bir ev. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu," dedi başını sallayarak. "Küçük bungalovumda çok mutlu olduğumu biliyorsun."

"Bunu yapmak istedim." *İstemekten* de öte, bunu yapmam *gerekiyordu*.

Büyükannem iç çekti ve elimi okşadı. "Düzeltmek asla senin hatan değildi."

"Bu ev senindi ve senden alındı. Ben sadece onu geri veriyorum; senin benim için her zaman doğru olanı yaptığın gibi ben de senin için doğru olanı yapıyorum." Çay süzgecini porselen fincanının kenarına yerleştirdim ve ona sert bir fincan oolong doldurdum. "Her neyse, sen bana her zaman bir erkeğin en büyük gücünün uyum sağlama yeteneği olduğunu söyledin; burası kısa sürede eviniz gibi olacak." Onun fincanına bir tutam süt ekledim ama benimkini siyah tuttum.

"Evet, ama ben zorluğu kastetmiştim," diye cevap verdi.

Benim için burayı terk etmişti ama hiç şikâyet etmemiş, bundan bahsetmemişti bile.

"Her iki şekilde de işe yarar, büyükanne." Çocukken masallarımda anlattığı bahçeleri bir gün geri getireceğine yemin etmişim. Ancak büyüdüğümde, eski bir aile fotoğrafı albümüne bakarken onları ne kadar özlediğini fark ettim. Artık her şey tersine dönmüştü. Uzun yıllar boyunca evim dediği yere geri dönmüştü. Bir zafer duygusu bekliyordum ama bu daha çok her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna dair sakinleştirici bir farkındalıktı.

Elimi sıktı. "Hala güzel bir ev ve bunca yıl sonra bahçeler de daha az muhteşem değil." Beni bıraktı ve çayını aldı. "Bay Fawsley kalmayı kabul ettiği için şanslıyız." Evin önceki sahibinin bahçıvanına sorduğumda çok sevinmişti. İşini severek yaptığı belliydi.

"Başka komşularla tanıştınız mı?" Pazar günü tanıştığım çamura bulanmış kızı düşünerek sordum. Buralı olduğunu söylemişti.

"Hayır, ama daha çok erken ve bildiğiniz gibi pek dışarı çıkamıyorum." "Köyün uzak ucunda bir çiftlik dükkanı gördüm.

Seni oraya götüreceğim.

İstersen hafta içinde gelebilirsin."

"Bu güzel bir fikir ama tüm zamanını benimle geçiremezsin. Burada arkadaş edinmeni istiyorum, beni duyuyor musun?"

Kıkırdadım. "Evet, büyükanne. Aslında Pazar günü sınırdan dolaşırken bir kadına rastladım."

"Komşu muydu?"

"Sanırım öyleydi. Bölgeyi biliyor gibiydi." "Arkadaş canlısı mıydı?"

Düşmanca davranmamıştı ama beni gördüğüne beklediğim kadar memnun olmamıştı. "Sanırım biraz dikkati dağılmıştı. Ben yaklaştığımda atı kaçı ve yüzüstü çamura düştü."

"Ah canım. Bu Londra'dakinden çok farklı bir hayat. Hazır olduğuna emin misin?"

Büyükannem haklıydı. Daha önce hiç çamura bulanmış biriyle sohbet etmek zorunda kalmamıştım - Vegas'taki bir sefer dışında... O gece berbat bir şekilde sona ermişti ama fazla bir sohbet olmamıştı. Darcy'nin çamur güreşi yapabilecek bir vücudu vardı ama buna eğilimi olduğundan emin değildim. "Haftanın büyük bölümünde Londra'da olacağım. Sanırım hafta sonu biraz çamurla başa çıkabilirim."

"Güzel miydi?"

Duraksadım, sırlıklam saçlarını ve yüzünden aşağı akan çamurlu suları silmesi için eşarbımı verme teklifimi nasıl reddettiğini hatırladım. "Sanırım." Darcy'nin güzel olduğuna şüphe yoktu.

-Güzeldi, hatta düşmeden önce fark ettiğim parlak kahverengi saçları, koyu kahverengi ve harika bir vücudu vardı. Ama benim tipim değildi. Genelde becerdiğim kadınlardan çok daha kısaydı. Yanaklarının çiçek açması ve soluk teniyle, arketipik İngiliz gülüne benziyordu. Vücudu olağanüstü olsa da, gece için bir kız ararken tercih ettiğim her zamanki spor salonuna uygun tipte değildi. Daha yumuşaktı, kıcı biraz daha büyüktü. Ve benimle alıştığımdan daha az ilgileniyor gibiydi.

Ama onda beni kendine çeken ve konuşmamızın devam etmesini isteyen bir şeyler vardı. Onun yabancılığı mıydı, yoksa onu tekrar görmeyi ve ne yapacağımı bilmediğim için bana şans veren daha derin bir şey miydi emin değildim. Ona dokunmak mı? Onunla biraz daha konuşmak mı? Sıcak gülümsemesinin yüzünü ele geçirmesini ve yörüngesindeki her şeyi ısıtmasını izlemek mi?

"Bahse girerim köyün dilindesin. Zengin, başarılı, yakışıklı ve karısı yok. Senin gibi çok erkek olduğunu hayal bile edemiyorum.

buralarda."

"Bence biraz önyargılısın ve zaten sana söyledim, aşk hayatım hakkında endişelenmene gerek yok. Ben gayet iyiyim."

"Seksten bahsetmiyorum," dedi. "Birlikte bir hayat kurabileceğin birini bulmanı istiyorum. Ben öldüğümde-"

"Büyükanne," diye homurdanarak sözünü kestim. "Böyle konuşmanı istemiyorum. Sonsuza dek yaşayacağını biliyorsun."

"Umarım öyle olur, ama seni bir yuva kurmuş olarak görmek isterim. Artık gençleşmiyorsun."

"İltifatlarınla beni yerden yere vuruyorsun. Beni rahat bırak. Otuz beş yaşındayım."

"Evet, aynen öyle. Sahada oynamak için çok zamanın oldu. Zamanı geldi, oğlum."

"Endişelenmene gerek yok, kök salıyorum," dedim çenemi bahçelere doğru kaldırarak. Hiçbir şeyle oynamak için zaman ve enerji harcamadım. Yürütüp yürütemeyeceğimi bilmediğim işlere girişmezdim, ama bir işe girdiğimde tüm dikkatimi ona verirdim. Bu yaklaşım bana çok para kazandırdı, hedeflediğim şey de buydu. Ama aynı zamanda kişisel olan her şeyin dikkat dağıtıcı olduğu anlamına da geliyordu. Kadınlar sadece stres atmanın bir yoluydu. Bu evi satın almak şimdiye kadar yaptığım ve yapabileceğim en büyük kişisel taahhütti.

"Şimdilik bu kadar yeter. Ama bu bayanı torun sahibi olmak için fazla bekletmeyin. Bu ev yeterince büyük."

Büyük torunlar mı? Bir eşe sahip olmamakla ilgili yarı düzenli nasihatler almak yeterince kötüydü. "Size daha önce de söyledim, çocuklar benim ufkumda yok." Babalık, kaçınmak için her şeyi yapabileceğim bir şeydi. Ben böyle bir adam değildim. Benim için önemli olan tek aile ve sahip olabileceğim tek aile tam karşımda oturuyordu. "Eminim bu bahçe seni yeterince meşgul edecektir."

"Çok güzel," dedi. "Ama bir aileden daha güzel değil."

Büyürken böyle bir planım olmamıştı - ailem güzel olmaktan başka her şeye sahipti. Üzücü, çalkantılı, kaotik ve tekrarlamak istemediğim her şey vardı. "Evin manzarası dışındaki araziye kullanmamın bir sakıncası olmadığına emin misin?" Konuyu değiştirerek sordum. Bahçelerin ötesinde yirmi iki tane

dönüm arazi, ormanlık alan ve işlenmemiş tarlalar. Ahırlar ve çevresindeki alan uzun süredir terk edilmişti ve burası yeni bir soluk getirmemi bekliyordu. Yapmayı planladığım şey de buydu.

"Sürekli araziden bahsediyorsun, ne zamandan beri bu tür şeylerle ilgileniyorsun?"

"Bana para kazandıracak her şeyle ilgilenirim büyükanne. Bunu biliyorsun."

"Sen hep aynıydın," diye cevap verdi. "Umarım hâlâ şu gazete olayını düşünmüyorsunuzdur."

Fincanımı yere bıraktım. "Ben kuluçka makinesi değilim," diye cevap verdim. "Ben iş yaparım." Evrenden gelen işaretlere ve yıldızların aynı hizaya gelmesine inanmazdım ama bir tesadüften sonuna kadar yararlanmaktan son derece mutluydum. *London Times*'ta çıkan, yeni fikirler ve risk almak yerine yıkımı ödüllendirerek girişimciliği yok ettiğime dair makale, Badsley House'un satışa çıktığı gün çıkmıştı. Ve o gazetecinin yanıldığını kanıtlamak için Badsley'i nasıl kullanacağıma dair aklımda bir fikir vardı.

"Bu tür şeylerin sizi etkilemesine izin vermemelisiniz. Sadece 'işe yaramaz bir unvana' sahip birinin bir imparatorluk yaratmasını kıskanan kendini beğenmiş bir gazeteci."

"Bir imparatorluk sayılmaz," diye cevap verdim.

"Siz buna ne derdiniz? Otuz beş yaşındasın ve hiçbir şey yapmadan işe başlamış olmana rağmen İngiltere'nin en zengin adamlarından biri seçildin."

"Ama o gazetecinin dediği gibi, ben hiçbir şey inşa etmiyorum. Aslında tüm paramı tam tersini yaparak kazandım - bu konuda haklıydılar." Makale beni derinden etkilemiş ve üzerime yapışmıştı. Ondandır kurtulamıyordum. Eleştiri bana babamın geride bıraktığı mirası hatırlatıyordu: yıkım. Ve ben bir ömür boyu babamın oğlundan daha fazlası olduğumu kanıtlamaya çalıştım.

Badsley'i satın almanın içimde bazen gecenin bir yarısı yankılanan boşluğu dolduracağını düşünmüştüm. Büyükanne mi burada görmenin içimdeki bir ihtiyacı karşıladığına şüphe yoktu ama yine de eksik olan bir şeyler vardı.

"Utanılacak hiçbir şey yapmadın. Şirketlerin iflas etmemesini sağlayarak sayısız istihdamı kurtardın."

"Tasfiye," diye düzelttim. "Ama evet, satın aldığım şirketlerin hiçbirinin başka türlü hayatta kalamayacağına şüphe yok." Yaptığım işin bir değeri vardı -büyükannem haklıydı, işleri, emekli maaşlarını kurtardım ve en önemlisi para kazandım- ama hiçbir zaman bir iş *kurmadiğım* gerçeğini de aklımdan çıkaramıyordum. Sadece başkalarınınkini bozmuştum. Bunu değiştirebileceğimi umuyordum.

Küçükten başlayacaktım, Londra'nın spot ışıklarından ve acımasızlığı ve sertliğimle sahip olduğum ünden uzakta - inşa edecek, üretecek, yaratacaktım. Babam ailesini ve ailesinin mirasını yok etmişti. Ben tam tersini yapacaktım. Badsley'i satın almak, onun yarattığı acıyı geri almak için sadece ilk adımdı, ama onun verdiği zararı ve geçmişime kazıdığı acı ve kızgınlığı tamamen yeniden yazmadan önce gitmem gereken uzun bir yol vardı.

FİVE

Darcy

Ayaklarımın altındaki toprağın yeni bir hayatla canlandığı ve kışın griliğinin nihayet yerini yeşil filizlere bıraktığı yılın bu zamanını çok severdim. Çiftlik dükkânının otoparkının üstündeki kapıyı kapattım ve asma kilidi tıkladım. Woolton Hall çiftlik dükkânına giden özel bir yola sahip olmak dükkân sahibinin avantajlarından biriydi. Burası altı ay önce açılmıştı ama yine de ne zaman ziyaret etsem heyecanlanıyordum. Çakıllı otoparkın diğer tarafındaki gri fıçı tahtası binanın önünde bekleyen Aurora'yı görünce el salladım. Dükkân, köyün eteklerinde, daha önce terk edilmiş bir ahıra ev sahipliği yapan Woolton Hall arazisinin bir parçası üzerinde yer alıyordu. Bu konum, dükkânın gelip geçen trafiği çektiği, ancak Woolton Hall'a doğru başıboş müşteri çekmeyecek kadar uzakta olduğu anlamına geliyordu.

Aurora'yı kucaklayarak selamladım ve bir renk cümbüşü dikkatimi çekti. "Oh, önerdiğim asma sepetleri yapmaya başlamışlar. Bu çok şirin." Begonyalar ve minyatür nergislerden oluşan sepetleri incelemek için eğildim. "Çok sevimli görünüyorlar."

"Burayı kurmakla inanılmaz bir şey yapmışsın," dedi. "Hiçbir övgüyü üzerime alamam." Kolumu Aurora'nın koluna doladım. ve içeri girdik.

"Saçmalıyorsun. Eğer övgüyü sen alamıyorsan, kim alabilir bilmiyorum."

"Bu adam," dedim, içeri girdiğimizde Rory'ye beşlik çakarak. Yönetici olarak Rory, yerel çiftlikleri ve zanaatkârları ürünlerini sergilemeleri için çekerek harika bir iş çıkarmış ve dükkân, yerel halk için tam zamanlı bir pozisyon ve üç yarı zamanlı yaz işi sağlamıştı. Elde edeceği tahmin edilen küçük kâr ise

Yaşlı köy sakinlerine yardım sağlayan Woolton Village hayır kurumuna. Tam da hayal ettiğim gibiydi. Yerel halka istihdam sağlayan, kendi kendini idame ettiren yerel bir dükkan.

Ve -bonus- satın almaktan hoşlandığım pek çok şey satıyordu. "Balımız bitmek üzere. İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Aurora'ya sordum.

"Hiç sanmıyorum. Badsley Evi için bir sepet hazırlayacak mısınız? Güzel bir köy karşılaması olur, sence de öyle değil mi?"

Dükkanında bulunan iki çeşit yerel balın önünde durakladım. "Sence almalı mıyım?"

"Hediye almamayı mı düşünüyordun?"

Hiç gitmek istemiyordum ama Aurora'nın bir hoş geldin hediyesi almayacağım fikrinden dehşete düştüğü açıktı, bu yüzden bunu itiraf edemezdim. Geçen gün Woolton'un mutfağında açık konuştuğumu sanıyordum.

"Her neyse, zaten tanıştık, bu yüzden gidip resmen ziyaret etmek gereksiz görünüyor," dedim.

Aurora'nın gözleri büyüdü ve kolumu kavradı. Onu salladım. "Bana her şeyi anlat! Söyledikleri kadar yakışıklı mı? Uzun boylu mu? Aralarında kimya var mıydı?"

"Aman Tanrım. Hayır, hayır ve hayır. Neden kimya olabileceğini düşündün ki?"

"Tanıştığınız ve ilk görüşte aşk ya da en azından ilk görüşte şehvet olduğu fikri hoşuma gidiyor."

Homurdandım. Her tarafım çamur içindeydi. Ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmeden önce çekici olduğunu düşünmüş olsam da, bu sadece kısa bir andı. Önemli olan insanların içlerinde kim olduklarıydı, dışlarının ne kadar seksi olduğu değil.

"Pek sayılmaz. Her neyse, kesinlikle benim tipim değil - o makaleyi okudun. Bir hafta sonu gezgini olduğu için zaten pek ortalıkta olmayacak." Bir kavanoz lavanta balının üzerindeki etiketi inceledim.

Kapının yanında bir yığın tel sepet gördüm ve birini almaya gittim. Balı sepetime koydum. "Etrafındaki dünyayı iyileştirmek istemeyen biriyle asla arkadaş bile olamam," dedim. "Belli ki tek derdi para." Tecrübelerime göre, Logan gibi erkekler ne pahasına olursa olsun bir sonraki adamdan daha iyi, daha zengin, daha başarılı olmak istiyorlardı. Bu tür şeyler benim için önemli değildi ve başkalarında da bana çekici gelmiyordu.

"Ama Ryder da öyle," diye cevap verdi yumurtalara doğru yürürken.

"Ryder'ın tek önemseddiği şeyin para olduğunu sanmıyorum. Dünyada kendi yolunu çizmek onun için önemliydi, hepsi bu. Her neyse, ailemi ben seçemiyorum."

Güldü. "Ama bu yeni adam burada büyümemiş olsa bile ülkeyi sevdiği belli."

"Adam ülkeyi *deneyimlemek* için helikopterle geliyor."

"Bu sadece onun zengin olduğunu gösterir, ülkeyi sevmediğini değil. Ve bu gazetecilerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Aralarında süregelen bir kan davası olabilir. Yazar sadece kıskanç olabilir."

"Boşa kürek çekiyorsun." Aurora romantik değilse bir hiçti.

"Ama yakışıklı olduğunu söylememiş miydin?" Sanki makaleyi okumamış ve karakteri göz önüne alındığında görünüşünün ne kadar az önemli olduğunu bilmiyormuş gibi cevap verdi.

Başımı salladım ve bizi "Mağazada Yeni" bölümüne doğru yönlendirdim. "Kesinlikle olmaz. Sudan çıkmış balığa benziyordu, daha da kötüsü bir turiste." Normalde tercih edeceğim biri olmasa da yakışıklı *olduğuna* şüphe yoktu ama bunu kabul etmek Aurora'nın ateşine körükle gitmek olurdu. Çok açık sözlü ve kendinden çok emindi. Ve çıktığım çoğu erkekten daha uzun boyluydu. Ve daha genişti. Sanki üniversiteden ayrıldığından beri spor yapmaktan vazgeçmemiş gibiydi.

"Ve Bella'yı korkuttu."

Atların nihai karakter yargıcı olduğuna ne kadar inandığımı bildiği için yüzünü buruşturdu. "At insanı değil misin?" diye sordu.

"Görünüşe bakılırsa öyle değil," diye cevap verdim ki bu biraz haksızlıktı. Logan Bella'nın peşinden koşmuş ve beni şaşırtarak onu yakalayıp bana geri getirmeyi başarmıştı. Bella her zaman biraz ürkekti ve ona karşılık vermesi beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o artık bir köylü. Ve umduğun kadar yakışıklı olmadığı için hayal kırıklığına uğramış olsan da, onu arayıp hoş geldin demelisin."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bekle, ne? Yakışıklı olmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı mı düşünüyorsun?"

Aurora omuz silkti. "Özel biriyle tanışmak istediğini sanıyordum."

Biraz sekse razıydım ama evet, elbette gelecekte bir noktada o kişiyle tanışmak istiyordum. "Çaresiz değilim, Aurora."

"Scarlett ve Ryder'ın çocuklarının yanında nasıl olduğunu görüyorum ve Woolton'ın sadece senin yaşadığın bir yer olarak biraz boş olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Sonsuza kadar Woolton'da tek başıma yaşayacağım düşüncesi kalbimi parçaladı. Orayı çok seviyordum ve asla ayrılmak istemiyordum; çocukluğumdaki tüm güzel anılarımı ve neredeyse tüm yetişkinlik anılarımı orada yaşamıştım. Ama aynı zamanda Aurora haklıydı. Burayı paylaşacak birini bulmak istiyordum.

"Öyle olabilir," diye cevap verdim. "Ama Badsley'nin yeni sahibinin uygun olabileceğini hiç düşünmemiştim." Belki de onunla tanışmamla o makaleyi okumam arasında geçen otuz dakika boyunca bunu düşünmüştüm. Ama gerçeklerden kaçamazdım.

Aurora, "Gerçekten biraz daha açık fikirli olmaya çalışmalısın," dedi.

"Ne hakkında?"

"Köye taşınan yeni insanlar hakkında."

"Ben sadece korumacıyım. Sadece buranın özelliğini korumak istiyorum. Eğer yeni komşumuz önüne çıkan her şeyi yok ederse, Woolton Köyü'nün de onun listesinde olmasını istemiyorum."

"Çok dramatik davranıyorsun. Her şeyin her zaman olduğu gibi kalmasını istediğini biliyorum. Değişimle aran iyi değil ama bence-"

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz bilmiyorum, ben olmasaydım bu çiftlik dükkânı da olmazdı."

"Yeterince doğru. Ama bence bazen işlerin nasıl olduğu yerine nasıl olması *gerektiğine* dair idealize edilmiş bir görüşe tutunuyorsunuz. Tek söylediğim, yeni fikirlere açık olmanız. Yeni insanlara."

Yeni insanları memnuniyetle karşıladım. Scarlett aileye kabul edilmişti ve o bir yabancıydı. Bir Amerikalıydı. Ve Scarlett'in kız kardeşi Violet yakın bir arkadaş olmuştu. Aurora gerçeklere bakmıyordu. "Hiç düşündün mü, bu yeni adamı bir Amerikalı olduğu için sadece tanıdık değil mi?"

"Aurora, ciddi mi? O makaleyi okudun. Benim ilgimi çekecek bir erkeğe benziyor mu?"

"Ama en son ne zaman çıktın?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Hoşlandığım biriyle karşılaşsam seve seve çıkarım."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kalkık kaşları ve eğik başıyla beni yalancı çıkardı.

"Gerçekten. Ve sen konuşmak için iyi birisin."

"Hatırlarsan, geçen hafta bir randevuya çıkmıştım."

"Londra'daki randevular sayılmaz." Şehirde yaşayan biriyle benden daha fazla ciddi olabilirmiş gibi görünmüyordu.

"Darcy, şehirden bir buçuk saat uzaktayız. Dış Hebridler'de sayılmayız."

"Sadece pratik olmaya çalışıyorum."

"Yani hoşlandığın biri yan komşuna taşınmadığı sürece onunla çıkmak istemiyorsun, ama yan komşuna taşınırsa da yeterince iyi değil, çünkü haftasonu *geliyor*, ya da işi zor, ya da ayakkabısı yeterince çamurlu değil."

"Saçmalıyorsun."

"Saçmalıyor muyum? Yani Badsley House'un yeni sahibinden kaçmayı düşünmüyordun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Çoktan gelmiş olmalıydın," dedi kaburgalarımın dirsek atarak. "Gazetenin onun hakkında yanıldığını bile öğrenebilirsin."

"Saçmalama."

"Her kimlerse, Woolton'da hiçbir şeyi bozmayacaklar, ama bozsalar bile, belki de bu iyi bir şeydir."

Aurora'nın hafızası zayıf olmalı. "Bunu nasıl söylersin?"

Ne zaman köye yeni birileri gelse, felaketler baş gösteriyor."

"Felaket mi? Abartıyorsun."

"Abartıyor muyum? Thompson'lar ve Foley'lere ne demeli? Ya Bay Jenkins'e Aston Martin'in çarpması?"

"Ama sürücü Bay ve Bayan Lonsdale'in bir arkadaşıydı. Köyden biri değildi."

"Aynen öyle. Şehirden gelen insanlar buradaki hayatı anlamıyor. Bay Jenkins'in köyün diğer tarafına geçemeyeceğini bilmiyorlar."

artriti yüzünden çoğu insan kadar hızlı gidemezdi. Yavaşlamayı akıl edemezler. Daha az şefkatli, daha az düşünceliler."

Aurora iç çekti. "Woolton bir tür mükemmel balonun içinde var olamaz. Bazen değişim iyi bir şey olabilir."

Beni bu konuda asla ikna edemezdi. Büyürken çok fazla değişiklik yaşamıştım. Annem işine geldiği gibi hayatımıza girip çıkıyordu. Büyükannem ölüyordu. Sonra büyükbabam hastalandı ve birkaç yıl önce öldü.

Woolton değişmezdi. Her şey darmadağın olduğunda tutunabileceğim bir can simidi olmuştu. Dünyam yeni bir normale dönüyordu ve ben sadece normalin bir süre daha devam etmesini istiyordum. Köyü korumak istedim, böylece büyükbabam ve büyükbabamın yaşadığı yer, benim ve kardeşimin güvenli ve mutlu sığınağı olacaktı. Onlar için, benim için, Woolton Köyü'ne benim kadar ihtiyaç duyacak tüm insanlar için burayı korumak istedim. Bu o kadar da kötü bir şey değildi, değil mi?

"Büyükbabanın Badsley'in yeni sahiplerini ziyaret etmeni isteyeceğini biliyorsun."

İç çektim. Aurora haklıydı. İzinsiz girmedğim ve çamura bulanmadığım bir zamanda gidip kendimi tanıtmalıydım. Ve bir sepet de hoş bir dokunuş olurdu. "Tamam, sen kazandın. Hoşlarına gideceğini düşündüğün bazı şeyleri seçmeme yardım et, ben de yarın gidip ziyaret edeyim."

"Asla bilemezsin, belki köy hayatına dahil olur, köy için bir değer olabilir."

"Helikopterler falan," dedim sepetime biraz organik kuşkonmaz koyarken.

"Açık fikirli ol," diye cevap verdi. "Taze bir nefes olabilir."

"Bizde ondan bolca var." Ama gidip onlara hoş geldin diyecektim. En azından köyün üzerinde uçmaması için ricada bulunabilirim.

Six

Darcy

Badsley House'daki yeni komşumu ziyaret etmek yapmak istediğim son şeydi. Taşıdığım sepeti daha sıkı kavradım ve pirinç kapı ziline bastım. Etrafa bir göz attığımda ev her zamanki gibi görünüyordu. Kapının üzerindeki salkım söğüt çiçek açmak üzereydi ve araba yolunun etrafındaki çitler düzgünce kesilmişti.

Kapının diğer tarafından gelen hareket sesiyle omuzlarımı geriye çektim ve ağzım geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Ellili yaşlarının ortalarında bir kadın bana gülümsedi. Aklımdan olasılıklar geçti, bir temizlikçi mi? Hayır, hemşire üniforması giyyordu, Logan'ın annesi mi? Hasta biri miydi?

"Merhaba," dedim.

Başını salladı. "İyi günler."

"Ben komşunuz Darcy Westbury. Bunu bırakmak ve köye hoş geldiniz demek için uğradım."

"Ahhh, Bayan Steele bahçede. Size yolu göstereyim."

Bayan Steele mi? Logan'ın annesini mi kastediyordu yoksa W.I.'daki hanımlar Logan'ın bekâr olduğunu söylerken yanılmışlar mıydı? "Biri hastaysa yük olmak istemem. Başka bir zaman gelebilirim ya da bunu bırakabilirim," diyerek yiyecek ve hediye sepetini uzattım. Hasta olduğumda yatağıma kıvrılıp reality TV izlemek istiyordum. Kesinlikle yabancıları eğlendirmek istemezdim.

"Bayan Steele gayet iyi. Lütfen beni takip edin."

Evin içine girdim ve etrafıma bakındım. Duvarlarda daha az resim vardı ve sanki burası daha önce

Yakın zamanda dekore edilmişti ama köyde hiç işçi görmemiştim.

Hemşirenin peşinden evin arka tarafına, terasa açılan limonluğun bulunduğu kaldırım taşlı koridora geçtim. Bu odayı her zaman sevmişimdir.

Hemşire önümden yürüyerek terastaki masalardan birinde oturan birine yaklaştı. "Bayan Steele, yeni komşunuz Darcy Westbury sizi görmeye geldi."

"Ne kadar hoş," dedi kadın, beni görmek için boynunu bükerek. Bu yaşlı kadın Bayan Steele miydi? O zaman Logan'ın karısı değildi. Burada mı yaşıyordu? Logan'la birlikte mi? Aklımda binlerce soru vardı.

Ayağa kalkmaya başladı ama ben onu durdurdum. "Lütfen kalkma. Zorlamak istemiyorum. Sadece bunu bırakmaya geldim ve seni yalnız bırakacağım-"

"Saçmalama," dedi Bayan Steele. "Çaya kalmalısınız. Julie, bununla ilgilenir misin?"

Julie gülümsedi. "Elbette. Hemen döneceğim."

Bayan Steele yanımdaki sandalyeyi gösterdi. "Şimdi gel ve otur. Sen bu köyde edindiğim ilk yeni arkadaşsın ve senin hakkında her şeyi öğrenmeden gitmene izin vermeyeceğim."

Güldüm ve oturdum. Bu büyükbabamın söyleyeceği türden bir şeydi ve Bayan Steele hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen ondan hoşlandığıma karar verdim.

"Bahçeyi nasıl buldun?" diye sordum.

"Harika değil mi? Bir sürü anı. Ve biliyor musun, bahçıvan bizimle kalmayı kabul etti? Çok memnun oldum."

Bay Fawsley'in yeteneklerinin fark edilmesine şükrederek sıırıttım. "Çok nazik bir davranış. Yani bugün burada yalnız mısınız? Julie ile mi?"

"Logan Londra'da ama kısa süre sonra dönecek. Aslında büyükannesiyle bu kadar çok vakit geçirmemeli ama ona ne yapacağını söyleyecek halim yok. Her ne kadar bunu asla kabul etmese de, sanırım yerleştiğimden emin olmaya çalışıyor. O çok düşünceli bir genç adam. Onunla çok gurur duyuyorum."

Onu tarif ediş şekli *The Times*, ama benim *Times*'da tarif ettiğinden çok farklı bir kişi olduğunu düşündürüyordu.

Büyükbabam, Bayan Steele'in Logan'ın üzerine titrediği gibi üzerime titirdi. Birinin tamamen benim takımımda olması hissini özlemiştim.

"Yani burada mı yaşıyorsun? Logan'la mı?" Tanıştığım adam bana büyükannesiyile yaşayan biri gibi gelmemişti.

"Benim evim olduğu konusunda ısrar ediyor." Başını salladı. "O çocuk. Ama evet, burası benim evim ve hafta sonları Logan'ın. Sen de bu köyden misin canım?"

"Evet. Woolton Hall'da."

"Siz Fairfax Dükü'nün torunu musunuz?"

"Artık kız kardeşiyim." Yetişkin hayatımın büyük bölümünde Fairfax Dükü'nün torunu olmuştum ve kardeşimi dük olarak düşünmek hâlâ tuhaf geliyordu.

"Evet, büyükbabana olanları duydum. Çok üzüldüm. O iyi bir adamdı. Onu çok severdim."

"Büyükbabamı tanıyor muydunuz?"

Başını salladı. "Bir ömür önce. Çok eğlenirdik. Büyükbaban gençken çok yaramazdı. Kalabalığımızın elebaşısıydı. Evlilik onu biraz evcilleştirmiş olsa da, büyükannenin onun için mükemmel bir eş olduğunu düşünüyorum. Ondaki kıvılcımı doğru yönde teşvik ediyor gibiydi."

Onun anıları karşısında göğsümde sevinç ve şaşkınlık çiçekleri açtı. "Büyükkannem onun yaramaz doğasını severdi," diye cevap verdim. "Birbirinizi nereden tanıyordunuz?"

"Söylemedim mi? Woolton Köyü'nde büyüdüm. Tam da bu evde." Etrafına bakındı. "Pek bir şey değişmemiş."

"Eskiden burada, Woolton'da mı yaşıyordunuz? Ama ben küçüklüğümden beri buradayım." Bayan Brookely ben hayatta olduğum sürece burada yaşamıştı.

İç çekti. "Otuz yıldan fazla bir süre önce ayrıldım. Burayla ilgili harika anılarım var. Ve sanırım yıllar boyunca Logan'a buradan olması gerekenden daha sık bahsetmiş olmalıyım."

O kadar şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bilemiyordum. "Ve sen büyükbabamı tanıyordun." Keşke o da burada olsaydı. Hikâyelerini, anılarını paylaşabilirlerdi. "Birbirinizi iyi tanır mıydınız?"

"Evet. Çok iyi. Büyükkannenini de tanırdım. Hepimiz aynı çevrelerde dolaşıyorduk, ben evlendiğimde daha da fazla. O günlerde İngiliz aristokrasisi küçük, seçkin bir kulüp gibiydi." Demek Logan bir konttu. Kendisini bu şekilde tanıtmamıştı. "Kocamın atalarının evi İskoçya'daydı ve orası hiçbir zaman en sevdiğim yer olmadı. O öldüğünde, Logan doğduktan sonra ona yardım etmek için buraya, ailemin yanına taşındım." Gözlerinde bir hüznün ifadesi yakaladığımı sandım ama sanki bunu telafi etmek istercesine genişçe gülümsedi. "Sanırım bu üçüncü gelişim. Sanırım bazı yerler çok özel."

Bayan Steele bir yabancı değildi. Köyü benden daha uzun süredir tanıyordu ve ne kadar harika bir yer olduğunu biliyordu. "Tekrar hoş geldiniz. Büyükkannem ve büyükbabamla arkadaş olan biriyle tanışmak çok güzel."

"Teşekkür ederim canım. Geri dönmek güzel. Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Kardeşinin Amerika'da yaşadığını duydum. Evde sadece sen mi varsın?"

Kendimden bahsetmek istemiyordum. Bayan Steele ve büyükkannemle büyükbabamın gençlik yıllarını dinlemek istiyordum. Ama sabırlı olmak zorundaydım. "Şey, sadece ben ve eve bakmaya yardım eden diğer herkes."

"Yani evli değilsin, canım?"

Başımı salladım.

"Erkek arkadaşın var mı? Çok güzelsin. Eminim sırada bekleyen taliplerin vardır."

Güldüm. Meraklı ama tatlıydı. Alınamazdım. "Sıra yok. Erkek arkadaş da yok."

"Siz gençlerin nesi var anlamıyorum. Logan da aynı." Julie çaylarımızı getirirken içini çekti, sonra yine ortadan kayboldu. "Kız arkadaş yok ve her geçen yıl bir aile kurmaya daha da yaklaşıyor gibi görünmüyor."

Ne diyeceğimi bilemediğim için cevap vermedim. Bayan Steele'in yorumlarının kasıtlı olarak beni hedef aldığı hissine kapıldım ama daha yeni tanıştığımızı düşünürsek, torunuyla ilgilenmemi öneriyor olamazdı, değil mi?

"Anne olur musun?" Bayan Steele çayı doldurmam için beni davet Çay ederek sordu.

"Tabii ki. Benim için bir zevktir." Kontrol etmeye başladım İkimize de birer fincan doldurmadan önce çayın gücünü ölçüyor, fincanları ve tabakları düzenliyordu.

"Peki söyle bana, senin gibi hoş, güzel bir kızın neden bir erkek arkadaşı ya da bekleyen bir erkek kuyruğu yok?" Gözlerini benden kaçırmadan çayından bir yudum aldı.

Ona gülümsedim. "Ben bu mülkle evliyim. Bu benim ailemin mirası ve bir sonraki nesil için hazır olmasını sağlamaktan gerçekten keyif alıyorum. Başka bir şey için zaman kalmıyor."

"Tanrım, benim Logan'ım da aynı. İş, iş, iş. Ama benim için her zaman zamanı vardır."

Üstümüzde bir helikopterin uzaktan gelen sesi yankılandı. İçim çalkalandı. Logan'la tekrar karşılaşmayı gerçekten istemiyordum. Bayan Steele ile yaptığım konuşma çok kafa karıştırıcıydı. Logan'ın şehirli, şımarık ve taşrayı sevmeyen bir tip olduğunu doğrulamak yerine, burada olmaya hakkı olduğunu düşündüm. Ve burayı büyükannesini mutlu etmek için satın almıştı. Düşüncelerimi yeniden düzenlemek için bir şansa ihtiyacım vardı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bir helikopter sesi mi duyuyorsunuz?" Bayan Steele sordu.

Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. "Evet, torununuz geri dönüyor gibi görünüyor."

"Mükemmel. Onunla tanışacaksın. Bence ikiniz çok iyi anlaşacaksınız. Kaç yaşındasın Darcy?"

"Yirmi sekiz."

Tek söylediği "Mükemmel," oldu.

Yirmi sekiz yaşında olmanın nesi mükemmeldi ki? Benim hoşuma gitmeyecek kadar otuza yakındı. Sorma fırsatı bulamadan helikopterin ezici sesi daha fazla konuşmamızı engelledi. Helikopterin inişini ve Logan'ın dışarı çıkışını izledik.

Sırıttı ve dikkatini bana çevirmeden önce büyükannesine el salladı. Kalbim bluzumun içinde gümbür gümbür atmaya başlarken ben de ona el salladım. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyordum. Bize doğru gelirken vücudumda bir sıcaklık yayıldı ve gülümsemekten kendimi alamadım.

Bugün kravatsız lacivert bir takım elbise giymişti ve hatırladığımdan daha uzun görünüyordu. Kare şeklindeki çenesinde bir günlük kirli sakal vardı, geniş göğsü ve kendinden emin yürüyüşü dikkatimi çekmek için savaşıyordu. Bu adam çekici olduğunu biliyordu. Bundan zevk alıyordu. Ve onu suçlayamazdım. Aurora onu kanlı canlı gördüğünde saçmaladığımı düşünecekti. Belki de ne kadar yakışıklı olduğunu göz ardı etmekte bu kadar acele etmemeliydim.

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, beni hatırlamış gibi görünmüyordu. Belki de böylesi daha iyiydi.

Bayan Steele yüzünde gökyüzü kadar geniş bir gülümsemeyle, "Logan, Cuma günü erkenden evde olman ne kadar güzel," dedi. Logan'ı çok sevdiği belliydi.

Terasa doğru üç adım attı ve eğilip büyükannesini yanağından öptü. "Bu güzel günün tadını tek başına çıkarmana bir dakika daha izin veremezdim. Ama görünüşe göre endişelenmeme gerek yokmuş," diye cevap verdi, gözleri parlayarak bana baktı. Orada ne yaptığımı merak ettiğinden mi, yoksa evde olmaktan duyduğu genel zevkten mi bilemiyordum. Her iki durumda da, bakmaktan kendimi alamadım. Kimdi bu adam? Onun hakkında ne zaman yeni bir şey duysam, kim olduğuna dair fikrimi değiştirmek zorunda kalıyordum. At fısıldayıcılığından şirket yağmacılığına, büyükannenin oğluna ve geriye.

"Sizi yeni arkadaşım Darcy ile tanıştırayım. Ailesinin malikânesi olan Woolton Hall'da yaşıyor."

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Merhaba," dedim, beni tanıyıp tanımadığından hâlâ emin değildim.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi elimi sıkıca kavrayarak, sesi tenimde titreşerek. Görünüşe göre o kadar da farklı görünmüyordum, temiz ya da çamurlu.

Göz ucuyla Bayan Steele'in aramıza baktığını fark ettim. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Bakışlarımı tutarken dudaklarında küçük bir sırıtma belirdi. "Darcy'yle geçen pazar sınırdaki yürürken tanıştım. Sanırım bundan bahsetmiştim. Korkarım ki büyükanne, pek iyi bir izlenim bıraktığımı sanmıyorum."

"Ah canım. Ne yaptın sen?" Yanındaki koltuğa vurdu ve Logan tam karşıma oturdu.

"Hiçbir şey." Büyükannesine hitap ederken bakışlarının yoğunluğunu hissederek başımı salladım. "Hiçbir şey yok. Benim yüzümden oldu. Çamura bulanmıştım ve izinsiz girmiştım - Badsley House'un önceki sahiplerinin arazilerinde at sürmem konusunda çok rahat davranmalarına çok alışmıştım. Özür dilerim."

"Olmana gerek yok. Haklıydın. Çok güzel bir manzara," diye cevap verdi. "Şu andan itibaren yeniden başlayalım mı?"

Başımı sallarken yanaklarımdaki sıcaklık yükseldi. Onunla yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı, belki de onu çok sert yargılamıştım. "Elbette. Yeni bir başlangıç."

"Darcy bize bu güzel hediye getirmiş," dedi Bayan Steele. "Çok düşünceli bir kız ve kendini ailesinin mülküne adanmış, öyle değil mi? Bana biraz dinlenmeyi hak ediyormuşsun gibi geldi. Akşamları dışarı çıkıyor musunuz? Belki torunuma köyde gençlerin neler yaptığını gösterirsiniz. Bütün hafta sonu benimle oturup sıkılmasını istemem."

Logan kıkırdadı. "Seni okeyde yenmekten asla sıkılmam büyükanne."

"Beni yenmek mi? Sanki öyle. Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim." "Yeterince doğru."

Logan ve Bayan Steele'i etkileşim içinde görmek çok güzeldi ama artık büyükbabamla dalga geçemeyecek olmam, evde çıplak ayakla koşturduğum için beni azarlayamayacak olması beni biraz üzdü. Acaba onu özlemediğim bir gün olacak mıydı?

"Ama yine de erken yatıyorum - akşamları neler olduğunu gerçekten öğrenmelisin. Darcy, sen ne tür şeyler yapıyorsun?"

"Keşke size skandal hikayeler anlatabilseydim, hatta sadece birkaç ilginç hikaye. Ben bir ev kuşuyum, bu yüzden Woolton'da büyükbabamın kütüphanesinde olmaktan ve sıcak bir banyodan hoşlanıyorum."

Logan'ın kaşları yukarı doğru kalktı. "Şimdi bu kulağa potansiyel olarak skandal gibi geliyor," dedi.

Tepkisinden biraz utanarak doğruldum. Çapkınlık yapmak istememiştım. "Hiç de öyle değil. Büyükbabam öldüğünden beri çok sakin bir hayat yaşıyorum, ancak bazen en iyi arkadaşımın köye gidiyoruz çünkü barda harika yemekler var,

ve insanlarla hasret giderebiliriz. Ailemin Londra'da bir evi var, bu yüzden sosyalleşmeyi şehirde olduğum zamanlara saklıyorum."

"Londra'daki evin nerede?" Logan arkasına yaslandı ve bacaklarını bana doğru uzattı.

"Hill Street, Mayfair."

Logan şaşkın görünüyordu ve Hill Street'in nerede olduğunu hatırlamaya mı çalışıyordu yoksa benim gibi bir taşralının şehirde kalmasına mı şaşırmıştı anlayamadım. Woolton'daki evimde kendimi daha rahat hissediyor olabilirdim ama bu Londra'yı idare edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Logan şehir hayatına alışkın. Burada sıkılmasını istemiyorum. Benim eve gelmemi mümkün kılması yeterli. Tüm zamanını benimle geçirmek zorunda olmamalı. Sakıncası yoksa onu dışarı çıkarıp gezdirerek bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

"Büyükanne, korkarım biraz yaramazlık yapıyorsun. Darcy bana bakıcılık yapmak zorunda kalmak istemiyor."

Kendini zor bir durumdan kurtarmak için hayranlık duyduğum büyüleyici bir yöntemi vardı. Gitmek istemediğini ikimiz de bildiğimiz halde, sanki benim için bir yük olacakmış gibi konuşuyordu.

"Perşembe günleri bilgi yarışması gecesi oluyor, genelde bir sürü köylü orada olur. Daha fazla insanla tanışmak için harika bir yer olur. Ve Bayan Steele, Kadın Enstitüsü'nün yerel bölümüne katılmayı düşünebilirsiniz. Woolton Köyü'nün demirbaşdırlar ve toplantılarını zaman zaman Woolton Hall'da yaparlar."

"Kendimi hiçbir zaman W.I. türünden bir kadın olarak görmedim ama köyü tanımaya hevesliyim."

"Umarım söylememde bir sakınca yoktur ama sizden önce burada yaşayan Bayan Brookely her ayın ilk Cumartesi günü bahçelerini köye açardı. Köylülerin Bay Fawsley'in çalışmalarını çok sevdiğini biliyorum, bu yüzden siz de benzer bir şey yapmayı düşünebilirsiniz."

Bayan Steele ellerini havaya kaldırdı. "Elbette. Bunu yapmalıyız. Benim hiç haberim yoktu, ya senin Logan?"

Logan başını sallarken sırtıttı, sandalyesinde geriye yaslanırken göğsü genişledi, gözleri hala bana sabitlenmişti, böylece her seferinde

Ona baktım, bakışlarımız buluştu. "Bunu gerçekleştirebiliriz."

"Bundan bahsetmene çok sevindim canım. Yeni bir yere taşınmanın ne kadar zor olabileceğini biliyorum ve toplumun üyeleri olarak üzerimize düşeni yaptığımızdan emin olmak istiyorum, öyle değil mi Logan?"

"Kesinlikle," dedi Logan.

"Ama sizi rahat bırakmalıyım," dedim. "Bir sonraki W.I. toplantısından sizi haberdar edeceğim, Bayan Steele."

"Teşekkür ederim ve Logan, bu Perşembe sınav toplantısına gelebilecek misin?" diye sordu.

Logan kaşlarını çatı. Benimle bir akşam geçirmenin bu kadar külfetli olduğunu mu düşünüyordu? Kendi deyimiyle, ona bakıcılık yapmak gibi bir arzum olduğundan değil.

"Londra'da olacağım," diye cevap verdim ki birlikte zorunlu bir zaman geçireceğimizi düşünmesin. "Ama tabii ki kendi başına git. İnsanlar çok arkadaş canlısı." New York'tan Pekin'e aktarma yapacak olan kardeşimle akşam yemeği yiyordum.

"Bu hayal kırıklığı yarattı," dedi Bayan Steele. "Ama başka bir zaman. Bence ikinizin çok ortak yönü var. İkiniz de genç, yakışıklı ve kendilerini ailelerine adanmış insanlarsınız. Birbirinizi tanımalısınız."

Bayan Steele yaşlı olabilirdi ama bu onun çöpçatanlık yapmasına engel değildi.

Logan, "Büyükanne," diye hırlayarak uyardı. "Darcy'nin sosyal hayatını senin yardımın olmadan da düzenleyebileceğine eminim. Ben de yapabileceğimi biliyorum."

Bayan Steele omuz silkti ve sanki torununun uyarısını tam olarak duymamış gibi çayından bir yudum aldı. Logan'ın benimle vakit geçirmekle ilgilenmediğini bu kadar çekici bir şekilde ifade etmesi karşısında yüzümün kızardığını saklamaya çalıştım. Onunla birlikte olduğumdan değil. Ama yine de.

Ayağa kalktım ve misafirperverliği için Bayan Steele'e teşekkür ettim.

Logan sandalyesinin kenarlarına tutunarak, "Sizinle dışarıda görüşürüz," dedi. Dışarı çıktık, Logan da beni takip ediyordu.

"Seni tekrar görmek güzeldi," dedi, sesi alçak ve çakıllı çıkıyordu. Ön kapıya ulaştığımızda iri eli kısa bir süreliğine belime dokunduğunda neredeyse sıçrayacaktım.

Ona baktım ve gözümü kırıştırdım, daha kolay olması gerektiğini bildiğim uygun bir yanıt formüle etmeye çalışıyordum ama zihnim bomboştu. Aklıma bir şey gelmediği için başımı salladım.

Başını öne eğdi. "Bugün çamur yok. Ama hâlâ aynı gülümseme."

"Çamur yok," dedim ağzımı utangaç bir şekilde düz bir çizgiye bastırarak. "İyi hafta sonları."

Yolun diğer tarafındaki kapıya geldiğimde, Logan'ın beni izlediğini görmek için arkama baktım. Ne düşünüyordu acaba?

Onu bugün burada görmemiş olsaydım, hafta sonlarını büyükannesiyile okey oynayarak geçirmek için eve gelen bir adam olduğunu düşünmezdim. Onun hakkında okuduklarımdan daha çok her gece farklı biriyle çıkan, Londra'nın en iyi bar ve restoran açılışlarına giden, gökdelende bir ofisi olan, insanlara emirler yağdıran ve insanların işlerini mahvederken tonlarca para kazanan bir tip olduğunu düşünürdüm.

Özel takım elbisesinin ve büyüleyici gülümsemesinin altındaki gerçek adam hangi Logan Steele'di?

YEDİ

Darcy

Ryder'ı görür görmez çığlık attım. Kendime engel olamıyordum. Onu görmek her zaman güzeldi ama büyükbabam öldüğünden beri birlikte geçireceğimiz zamana daha çok ihtiyacım vardı. Ona doğru koştum. Yüzünü ellerimin arasına alırken, "Sadece akşam yemeği için bile olsa seni görmek çok güzel," dedim.

Beni yanağımdan öptü, sonra çekildi ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Hill Street'teki evimizin köşesindeki rahat bir İtalyan restoranı olan bu yere her zaman gelirdik. Bu bölgedeki onca Michelin yıldızlı restoranın arasında nasıl ayakta kalmıştı, hiçbir fikrim yoktu ama kaldığına sevinmiştim. Çalışanlar cana yakındı ve yemekler her zaman inanılmazdı. "Seni iki gün önce FaceTime'da eşimle dedikodu yaparken gördüm. Yabancı sayılmayız."

"Birincisi, FaceTime'da o küçük şirin yanaklarını sıkamam." Bir avuç daha almak için masanın öbür ucuna uzandım ama geri çekildi. "İkincisi, dedikodu yapmıyorduk, yaz partisi hakkında konuşuyorduk. Bu önemli bir şey."

"Sen ne dersin de."

"Kesinlikle doğru."

"Peki senin dünyanda neler oluyor?" diye sordu. "Bilmem gereken bir köy skandalı var mı?"

"Yeni köylülerimiz var. Yeni sayılırlar. Bir Bayan Steele. Görünüşe göre gençken köyde yaşıyormuş. Büyükbabamı ve büyükannemi tanıyormuş. Sanırım o zamanlar Bayan Steele değildi. Bir kontla evlendi ve taşındı..." Durakladım. Bana köyü neden terk ettiğini söylemiş miydi? O öldükten sonra geri dönmüştü.

Evliydi ama neden tekrar gitmişti? "Her neyse, geri döndü. Torunu burayı satın aldı ve hafta sonları buraya geliyor."

"Onu daha önceden tanıyor musun?"

Kucağımdaki peçeteyi sıvazlarken başımı salladım. "Hayır, biz doğmadan önce taşınmış. Otuz yıl önce."

Ryder ilgileniyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama hiç umurunda olmadığı belliydi. "Bayan Brookely öldü, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet. Her neyse, bahçeleri ilk cumartesileri köylülere açık tutmayı kabul ettiler, yani bu iyi bir başlangıç."

"Çok yardımsever görünüyorlar. Evimde yabancıların dolaşmasından hoşlanacağımı sanmıyorum."

Helikopter o kadar misafirperver değildi ama Ryder'a fikir verir diye bundan bahsetmek istemiyordum. "İnsanlar evin içinde dolaşmayacak. Sadece bahçeler var. Ve çok güzeller, hatırlamıyor musun?"

Ryder başını salladı. Ben Woolton'dan sadece üniversite için ayrılmıştım ama Ryder o zamandan beri orada yaşamamıştı. Belki de bu yüzden köye ve yaşam tarzına, hatta Woolton Hall'a karşı benim duyduğum çekimi duymuyordu.

"Oradaki Badsley ormanında nasıl oynadığımızı hatırlıyor musun?"

"Elbette. Biz çok küçüktük. Çocuklarımin yirmi birinci doğum günlerinden önce kendi başlarına dolaşmalarına izin vermeyi hayal bile edemiyordum. Daha bebek bezinden yeni çıkmıştın."

O döneme ait güzel anılar çok azdı ve sahip olduklarımız da Badsley'in ormanında ya da Woolton'un arazisinde birlikte geçirdiğimiz günlerdi. Ve sonunda iyiler kötülerini sildi.

"Biliyorum. Sanırım büyükbabam ve büyükannem güvende olduğumuzu düşünüyorlardı. Ve haklıydılar da."

"Sonunda bizi terk ettiğinde güvendeydik," diye mırıldandı, annemizi kastederek. Sonradan öğrendiğime göre o yaz büyükbabam kızına, çocuklarının tam zamanlı bir ebeveyne ihtiyacı olduğunu ve bizi ziyaret edebileceğini, ancak bundan sonra Woolton Hall'da yaşayacağımızı söylemiş. Ziyaretleri seyrek ve zamanla daha da sıklaştı.

O yazın başında konuştuğum tek kişi Ryder'dı. O benim tercümanımdı. Koruyucumdu. Güvendiğim tek kişiydi. Ama Woolton'daki o ilk yaz beni açtı, sıcaklık ve tutarlılıkla sardı ve sonunda akşam yemeklerinde Ryder'ın büyükanne ve büyükbabamıza günlük maceralarımızın hikayelerini anlatmasına yardım etmeye başladım. Bulduğumuz dört yapraklı yoncaları, inşa ettiğimiz inleri, tırmandığımız ağaçları. Woolton o yaz sesimi bulmama yardım etmişti.

"Bizi terk ettiği için mutluyum," dedim.

Ryder iç çekti. "Anlamıyorum. O zaman anlamamıştım, ama özellikle de Gwendoline ve Toby'ye sahip olduğumuz şu günlerde."

"Biliyorum." Uzanıp elini sıktım, yeğenlerime yaptığı gönderme kalbimi sızlattı. Ryder işkolik bir kontrol manyağıydı ama çocuklarına ve karısına tapardı ve onlar için otobüsün önünde duracağını biliyordum. Ve benim için. Ona göre aile böyle bir şeydi. Büyükkannem ve büyükbabam bizi Woolton Hall'da tutarken bizim için bunu yapmışlardı.

Omzumun üzerinden baktı. "Hey," diye mırıldandı, odanın karşısındaki biriyle selamlaşıyordu. Bu restorani sevmemin nedeni Ryder'ın iş ortaklarıyla karşılaşmamasıydı. "Hemen geliyorum." Ayağa kalktı ve peçetesini sandalyenin üzerine koydu.

"Seni uzun zamandır görmemiştım," dedi Ryder'ın tanıdığı sayısız insandan biriyle selamlaşırken.

"Vegas'taki konferanstan beri görmedim," dedi tanıdık bir ses ve kafamı çevirdiğimde farkına vardım. Logan bana sırtarak karşılık verdi. "Kız kardeşini çok daha fazla gördüm. Şimdi her şey yerli yerine oturmaya başladı. Selam, Darcy." Logan eğildi ve beni yanağımdan öptü.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Ryder sandalyesine gömülerek sordu.

"Büyükkannem ve ben Woolton Köyü'ne yeni taşındık. Woolton Hall'un ailenizin evi olduğunu fark etmemiştim."

"Badsley House'u mu satın aldınız? Dünya ne kadar da küçük, biz de tam senden bahsediyorduk," dedi Ryder.

"Hayır, bahsetmiyorduk." Ryder'a bir bakış attım.

Ryder yanımdaki boş masadan bir sandalye çekti. "O zaman bize katıl, otur."

Bekle, ne? Mükemmele yakın bir yabancıyla kibar bir konuşma yapmak istemiyordum. Özellikle de henüz ne olduğunu anlayamadığım biriyle.

"Bu harika olur," dedi Logan. "Toplantım iptal oldu, ben de bifteğin tadını tek başıma çıkarmak üzereydim."

"Darcy de beni Woolton dedikodularından haberdar ediyordu."

"Neler olup bittiğine dair her şeyi biliyor gibi görünüyor," dedi Logan. "İşin inceliklerini öğreniyorum. Perşembe günleri bar bilgi yarışması. Ayın ilk Cumartesi günü açık bahçeler, değil mi?" Bana sırtıttı.

Benimle alay edip etmediğini anlayamadım. Ama neden buranın ne kadar özel bir yer olduğunu anlasın ki? "Köy yaşamak için çok güzel bir yer ve insanlar harika ve nazik. Birbirimizi önemsiyoruz."

"Şimdiye kadar çok iyi." Sanki sözlerimin ötesini ve zihnimi görmeye çalışıyormuş gibi bakışlarımı tuttu. "Köyün sonundaki çiftlik dükkânı harika. Pazar günü büyükannemi oraya götürdüm."

"Hepsi Darcy'nin fikriydi," dedi

Ryder. "Bu senin fikrin miydi?"

Logan sordu.

"Sadece onun fikri değil. İş planını o yaptı, banka kredisini, planlama iznini o aldı, tüm tedarikçileri o buldu. İşletmek için bir ekip seçti. Kız kardeşim doğanın gücüdür." Bilmesem kardeşimin benimle gurur duyduğunu söyledim. "Ona finanse edeceğimi söyledim ama kendisi yapmakta ısrar etti."

"Bu çok etkileyici," dedi Logan.

"Milyar dolarlık anlaşmalarınızla kıyaslandığında bunun küçük bir iş olduğunu biliyorum ama bu sadece bir çiftlik dükkânıyla ilgili değil," dedim. "Yerel üreticileri ayakta tutmak ve köy yaşamını desteklemekle ilgili. Bu bir tutku projesiydi."

"Büyük ya da küçük bir iş kurmak çok sıkı çalışma ve cesaret ister. Ve bir şeye tutkuyla yaklaşmanın her zaman daha iyi sonuçlar doğurduğunu görüyorum."

Beklediğim tepki bu değildi. Okuduğum makaleye bakarak onun işe yaklaşımının soğuk gerçekler ve rakamlar olacağını düşünmüştüm. Neye tutkuyla yaklaştığını merak etmekten kendimi alamadım. "Olaylara kalbimden başka bir şekilde nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum."

Ryder'ın telefonu çaldı ve masadan kalktı.

"İşte yine buradayız," dedi Logan gözleri parlayarak, çenesi daha az keskin değil.

"Daha önce burada olduğumuzdan emin değilim," diye cevap verdim. "Sen ve ben. Birbirimize rastlayıp duruyoruz." "Dünya küçük sanırım."

Omuz silkti. "Belki de. Çiftlik dükkânı açılıp çalışmaya başladığına göre sırada ne var? Başka tutku projelerin var mı?"

"Bir şeyler bulacağıma eminim. Ama bu arada beni meşgul edecek çok şey var." Logan uzun bacaklarını masanın altından uzatarak kalçama sürtündü. Ama yer değiştirmede. Özür de dilemedi, sadece bakışlarını sabit tuttu ve doğrudan bana odaklandı. Dokunuşuna tepki vermemi, söylediklerimi detaylandırmamı mı bekliyordu? Sessizlikten dolayı çok rahat görünüyordu.

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı ve kekeledim. "Her zaman yapacak çok şey var. Tam zamanlı personel, ahırlar ve sonra evde ters giden şeylerin düzenli döngüsü var - hiç bitmiyor."

Ağzının kenarları seğirdi ve dudakları sanki bir sır keşfetmiş gibi yavaş, geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Eminim öyledir. Ama Ryder için zaman ayırıyorsun."

"O önemli. Benim ailem. Elbette ona zaman ayırıyorum. Ama sorun değil. Geçtiğimiz hafta sonu bir sürü evrak işi hallettim, bu yüzden şimdi biraz boş zaman çalabilirim."

"Ve büyükannemi ziyaret ettin. Bu çok düşünceliydi."

Kızardım. İltifatına değil ama gitmemeye ne kadar yakın olduğumu bildiğim için. "Köy benim tutku projem."

"Bunu gerçekten takdir etti. Ben de öyle."

"Woolton'da geçirecek vaktin olmasına şaşırdım."

"Dediğin gibi, o benim ailem ve sen de bunu yapıyorsun."

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Belki de Aurora haklıydı ve Logan hakkındaki makaleyi yazan kişinin bir tür kişisel kan davası vardı. Mükemmel bir karakter yargıcı olduğum için kendimle gurur duyuyordum ama Logan'ın o kadar çok çelişkili yönü vardı ki, özünde kim olduğunu görmek zordu.

Onun hakkında ne yapacağıma karar veremiyordum. Adam açıkça bir oyuncuydu. Mükemmel saçları, ışıltılı mavi gözleri ve sert vücuduyla çok yakışıklıydı. Kişisel olarak kendi yolunu çizdiğinden emindim ve

Profesyonel olarak, ince flörtleşmelerinden dolayı. Kendine güveni, gazetede ki makale. Hepsi bir resim çiziyordu. Ama sonra büyükannes iyle olan ilişkisi, onun için çocukluk evini satın alması. Ve işine tutkuyla yaklaştığından bahsetmesi? Bu tamamen farklı bir şeydi. Sanki insan pusulamı bozmuştu ve artık kuzeyi bulamıyordum.

"Bana dükkândan biraz daha bahset," dedi ve başımı kaldırıp baktığımda bana baktığını gördüm. Bana hiç ilgilenmediğinden emin olduğum bir şey soruyordu. Kibarlık mı yapıyordu yoksa küçümsüyor muydu?

"Anlatacak pek bir şey yok. Köy hayatını korumak için elimden geleni yapıyorum. Yerel tedarikçilere yardımcı oluyor ama köy için de iyi çünkü çevre köylerden insanları buraya çekiyor ve onlar da barda ve postanede para harcıyor."

"Ve üniversiteye gittiniz, değil mi?"

"Kings, Londra," diye cevapladım.

Başıyla onayladı. "Akıllı kız. Ama daha kırsal bir yere gitmek istemedin mi? Seni bir İskoç üniversitesine gidebilecek biri olarak düşünmüştüm."

"Başvurmadığım bir iş için benimle mülakat mı yapıyorsun?" diye sordum. Bütün bu sorular nereden geliyordu?

Kıkırdadı. "Komiksin," dedi. "Normalde bir kadında komiklik aramam." Ağzıma baktı ve kendimi onun mükemmel şekilli aşk tanrısı yayına bakarken buldum.

"Komiklik aramıyorum da ne demek?"

Kaşlarını çattı, oturduğu yerde kaydı ve ilk kez kontrolü tamamen elinde tutmuyormuş gibi göründü. "Ben sadece... Boş ver. Sadece seni tanımaya çalışıyorum, hepsi bu." Onun benim için olduğu kadar ben de onun için kafa karıştırıcı mıydım? "Woolton hakkında bu kadar tutkulu olman ilginç."

"Orası benim büyüdüğüm yer, o yüzden tabii ki tutkuluyum."

"Ama bu her zaman böyle devam etmez, değil mi? Pek çok insan büyüdüğü yerden uzaklaşır-Ryder New York'ta yaşıyor."

"Mutluyken neden taşınayım ki? Burası çok güzel bir yer. -Huzurlu ve sakin. Oradaki hayatımdan keyif alıyorum."

"Hiç sıkılmıyor musun?"

Sinirden boynum diken diken oldu. Woolton'da olmanın sıkıcı olduğunu varsaymasından mı kaynaklandığını anlayamadım. Ama aynı zamanda cevabın kesin bir hayır olmamasıydı. Kimseye söylememiştim ama çiftlik dükkanını açıp işletmeye başlamamın nedeni söylediğim tüm nedenler ve bir tanesiydi. Meydan okumak istiyordum. Üniversiteden beri Woolton Malikanesi'nin yönetimini yavaş yavaş devralıyordum ama yine de büyükbabamın ölümünün daha fazla sorun getirmesini bekliyordum. Ama bunlar her şeyden çok duygusaldı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Yaptığınız işten hiç sıkıldığınız oluyor mu?"

Bakışları arkamda dolaştı, sonra geri döndü. Sırıttı. "Ne, dünyanın her yerine uçmak, yeni insanlarla tanışmak, anlaşmalar yapmak, milyarlarca poundluk bir şirketi yönetmek mi?"

"Evet. Her gün aynı şeyi yapmak, her ne olursa olsun, sıkıcı olabilir." Bütün gün masa başında olmanın ya da telefona zincirlenmenin cazibesini hiç anlamamıştım. Daha sıkıcı bir şey düşünemezdim.

"Tabii ki sıkılmıyorum," dedi, kelimeleri her zamankinden biraz daha kırılmıştı. Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tanrım. Dikenli bir tarafın var."

İçten bir kahkaha attım. Aklından geçenleri tam olarak söylediğinden şüphe edemezdim. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum. Belki de biraz damarına basıyorum, cazibenin ne kadar derine indiğini görmek için. Senin hakkında tam olarak karar veremiyorum."

Ağzı bir sırıtışla kıvrıldı ve başını salladı. Sanki ikimiz de farklı bir yönümüzü ortaya çıkarmıştık. Benim sivri bir yanım olduğunu düşünüyordu. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Sanki birbirimizin etrafında dönüyor, birbirimizi çözmeye çalışıyorduk ve sonunda kartlarımızı masaya koymuştuk.

"Haklısın. Savunmacı davranıyordum. Ben de seni anlamaya çalışıyorum." Yanıtını sahiplendi ve ben de buna saygı duydum. Bana karşı dürüst davranmıştı. "Ama sanırım senden hoşlanıyorum. Hayatımda bana saçmalıklarımı söyleyen yeterince insan yok." Bana sırıttı ve şarabından bir yudum aldı. "Ve bilirsin, bir kadının bana çekici olduğumu söylemesi her zaman güzeldir."

"Evet, insanların benden hoşlandıklarını *düşünmelerini* seviyorum. Kararını verdiğinde bana haber ver." Sırıttım.

Gözleri ağızıma kaydı ve tekrar yukarı baktı. "Sanırım az önce verdim."

Nabzım boynumda atmaya başladı ve derim gerildi. Nadiren telaşlanırdım ve bir erkeğe karşı böyle bir fiziksel tepki verdiğimi hiç hatırlamıyordum. Bir kez göz kırptım ve derin bir nefes aldım. "Söylemeye çalıştığım şey, günün sonunda bana güvenen insanlar var. Geçim kaynakları mülke bağlı. Bu, sıkılmayı göze alamayacağım bir sorumluluk." Gerçek buydu. "Her gün farklı ve her zaman çözülmesi gereken yeni bir felaket ya da sorun var. Ama evet, bazen daha fazlasını arzulayabiliyorum. Sanırım çiftlik dükkânı da bunun bir parçasıydı." Bunu kimseye söylememiştim. Neden o?

Nefes aldı ve bakışlarımı tuttu. "Anlıyorum. *Kesinlikle* anlıyorum. Sanırım tüm dünyayı dolaşıp kim bilir neler yapıyor olmamın bir önemi yok, haklısın, yine de sıkılabiliyorum. Bilançomun büyüklüğü ne olursa olsun, son zamanlarda ihtiyacım olan *şeyin daha fazlası* olduğunu hissediyorum."

Daha önce Logan hakkında kafamın karışık olduğunu düşünmüştüm, konuşmamız bunu daha da kötüleştiriyordu. Bu gece şirketteki kötü çocuk ya da çekici bir nine çocuğu değildi. Hâlâ çekici ve biraz da çapkındı ama dürüst, neredeyse savunmasız ve benim için onunla ilk tanıştığımdan beri olduğundan çok daha ilginç görünüyordu. Artık bunu inkâr edemezdim, ondan hoşlanıyordum. Zihnim inkâr etmeye çalışsa da bedenim bana ihanet ediyordu. Karşımda oturan adama giderek artan bir aşk besliyordum.

EİGHT

Logan

Kararımı vermiştım. Bu kıızdan hoşlanmıştım. Her konuştüğümüzda daha da çok. Çamura bulandığı o ilk gün her şeye göğüs germiş ve öyle geniş gülümsemişti ki neredeyse gözlerimi kaçıracaktım. Sonra onu büyükannemle terasta otururken gördüğümde, İngiliz yazını, tüm hafifliği ve güneş ışığını temsil ediyor gibiydi. Onun hakkında keşfettiğim her şey daha fazlasını öğrenmek istememe neden oldu.

Ama ona karşı duyduğum çekim açıklanamazdı, çünkü bu benim normal davranış tarzımdan 180 derece farklıydı.

Beni küçümsediğini söylemişti ve ilk başta biraz şaşırmış olsam da, bu yüzden ondan hoşlandığımı fark ettim. Büyükannem dışında bunu yapabilecek başka bir tanıdığım olduğunu sanmıyordum.

"Ne?" diye sordu ve ona baktığımı fark ettim. "Hiçbir şey.

Sadece her şeyi özömsüyorum."

"Neyi içine

çekiyorsun?" "Seni."

Gözlerini devirdi, bu da onu dizime çekip elimi eteğinden yukarı kaydırmak istememe neden oldu.

Bana neler oluyordu böyle? On gün önce onunla ilk tanıştığımda olduğundan daha fazla benim tipim değildi. Aslında, muhtemelen *daha* az tipimdi. Ben, sikimi ağzına almak için odanın diğer ucuna kadar sürünen yüksek mevkideki kadın yöneticilerden hoşlanırdım. Gününü Wellington botlarıyla geçiren ve bir restoran masasında bana bok atan kadınları değil.

Şimdiye kadar.

Paramdan, statümden ya da sıfırdan kurduğum şirketten etkilenmemişti. Tüm bunların ne olduğunu gördü.

"İnsanları ilginç buluyorum. Bunda yanlış bir şey var mı?"

"Kadınların seninle yatmasını nasıl sağlayacağını bulmaya çalışmayı ilginç buluyorsun demek istiyorsun."

Kıkırdadım. "Benimle yatmanı nasıl sağlayacağımı bulmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?" Haksız değildi ve bu kadar kendinden emin olmasına hayran kaldım.

"Öyle misin?"

"İnsanları neyin harekete geçirdiğini anlamayı severim - erkekleri ve kadınları," diye yanıtladım. "Ama evet, sanırım öyleyim."

Sırıttı. "Erkekler de mi? Seni hiç-"

"Ben erkeklerden hoşlanmıyorum." Gözlerinin içine baktım. Hakkında şaka yapmadığım bazı şeyler vardı. "Cinsel olarak değil. Erkeklerin ve kadınların nasıl çalıştığını, onları neyin motive ettiğini, neyin sinirlendirdiğini anlamaktan hoşlandığımı söylüyorum. Aynı türden pek çok insan görüyorum ve onları kolayca çözmeye alıştım. Sanırım biraz tembelleştim. Senin hakkında yapmamam gereken varsayımlarda bulundum."

"Öyle mi?" Durakladı ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Belki ben de sana aynısını yapmışımdır."

Sırıttım. Beni merak etmesi düşüncesi hoşuma gidiyordu. Beni çözmeye çalışması. "Doğru. Benim hakkımda hangi varsayımlarda bulunduğunu söyle, ben de sana haklı olup olmadığını söyleyeyim."

Güldü. "Sanki. Bana sadece duymak istediğime inandığın şeyleri söyleyeceksin."

"Ben öyle biri değilim." "Asla mı?"

"Şu anda bunu yapmamı gerektirecek bir durum düşünemiyorum."

"Seninle yatmaları için kadınlara duymak istediklerini söylemediğini mi söylüyorsun?"

Ondan kesinlikle etkilenmişim ve bunu hâlâ anlamaya çalışıyordum. Ve kesinlikle onu baştan çıkarmamı *istemesini istiyordum*. Bundan daha gurur verici bir şey olamazdı. Ama yemi yutarsa, anlaşmayı tamamlayabilir miydim?

"Bir kadınla yatmak için ona duymak istediklerini söylemem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Belli ki bu şehirde ne kadar çok azgın kadın olduğunu hafife alıyordu. Yakışıklıydım, başarılıydım ve formumu koruyordum, bunun için çalışmama gerek yoktu.

"Sanırım bu senin iştahına bağlı." Gözlerini kaçırdı, belki de bu iştahın kendisine yansıdığını görmeye hazır değildi. Çok tatlıydı.

Durakladım, bana geri dönmesini bekledim. "Bu doğru mu?"

Omuz silkti. "Senin gibi görünen istekli kadınları bulmanın kolay olduğuna eminim. Bir noktaya kadar." Bana doğru baktı ve kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladı. "Ne sıklıkta sevişmek istediğine bağlı."

Çok, bebeğim. Hem de çok. "Çok uğraşmama gerek yok," dedim, her şeyi kasıtlı olarak belirsiz tutarak.

Kimi kandırıyordum ki? Elbette bu kadınla anlaşmak istiyordum. Kardeşiyle iş yapmış olabilirdim, komşu da olabilirdik ama bir kadın nadiren ilgimi çekerdi. Eğer buna hazırsa, kesinlikle bunu keşfetmek isterdim. *Onu* keşfetmek. O kıvrımların örtülü olmadıklarında nasıl hareket ettiklerini görmek -bir tipe sahip olmak, son birkaç yıldır aynı vücuda tekrar tekrar düşkün olduğum anlamına geliyordu. Belki Darcy'yi becermek işleri ilginçleştirirdi.

Gözlerini kıstı ve ben de bana meydan okumasını isteyerek bakışlarını tuttum. Onun ruhunu sevdim.

Ama Ryder masaya geri döndüğünde sözümüzü kesti ve aramızda oluşmakta olan her şeyi kesti. "Darcy, benden nefret etme ama gitmemiz gerekiyor. Havaalanında bir güvenlik alarmı var ve erken check-in yapmamızı istiyorlar." İçini çekti. "Ticari uçakla uçmaktan nefret ediyorum."

"Gerçekten mi?" Kadın yıkılmış görünüyordu. "Ne zamandan beri ticari uçmaya başladın?"

"Çin'e özel uçakla gitmeye çalışmak çok saçma. Hadi, seni yolda bırakırım."

Bana baktı ve bir an için kalbim göğsümde yükseldi. Benimle kalacak mıydı? Ama bakışları bana değil, az önce gelen makarna tabağına kaydı.

Baştan çıkarma tekniğimin biraz cilalanmaya ihtiyacı olduğu açıktı ama muhtemelen en iyisi buydu. Hafta sonu büyükannemi görmek için eve gitmek, Darcy'yle bir şeyler olursa zor olabilirdi. Benden seks dışında bir beklentisi olup olmadığını bilmiyordum. Ve bu konuda benden bekleyeceği hiçbir şey yoktu.

"Kal ve yemek ye," diye önerdim durup dururken. "Seni eve bırakabilirim."

"Hemen köşeyi dönünce. Kendimi eve bırakabilirim." Darcy önce Ryder'a, sonra da bana baktı. "Ama ben kalıp yemek yiyeceğim. Boşa gitmesinin bir anlamı yok."

"İyi fikir. Makarnayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum," dedi Ryder. "Scarlett'le birkaç hafta sonra görüşür müüz?" Darcy, "Evet," dedi.

"Evet, çocukları da getiriyoruz. O zaman aceleye getirilmiş bir yarım akşam yemeğinden çok daha fazla zamanımız olacak."

Darcy'nin omuzları çöktü. "Tamam," dedi koltuğuna geri çökerek. "Uçağınızı kaçırmayın."

"Seni, Darcy'yi ve Logan'ı görmek güzel," dedi bana bakarak. "Eve tek başına yürümesine izin verme."

"Kesinlikle," dedim ve Ryder'ın elini sıktım. "Benimle güvende." Bu bariz bir yalandı. Otuz saniye önce kız kardeşini çıtırçıtlak hayal ediyordum, iri göğüsleri ben ona arkadan sokulurken sallanıyordu. Kahretsin. Yutkundum. "Eve sağ salim varmasını sağlayacağım." Başımı salladım ve ciddi görünmeye çalıştım.

Ryder gittiğinde Darcy, "Biraz telaşlı görünüyorsun," dedi. Çatalını aldı ve makarnanın tellerine geçirmeye başladı.

"Ben mi? Ben telaşlanmam." Bir iş arkadaşımın elini sıkarken çıtlak ve nefes nefese kalmış kız kardeşini düşünmek, telaşlanmaya en çok yaklaştığım andı. Belli ki biriyle yatmam gerekiyordu. Darcy'yi bırakıp bir bar bulmalıydım. Bu gerginliği azaltacak bir şey.

"Büyükannenle yakın görünüyorsun. Bu da ne demek oluyor?" diye sordu ve ağzına bir çatal dolusu spagetti attı.

Bu, kazağının altında ne olduğunu hayal etmemi, kot pantolonunu soymayı ne kadar çok istediğimi engellemenin kolay bir yoluydu. "Ne demek istiyorsun? O benim büyükannem."

"Ama yakın görünüyorsunuz. O seninle yaşıyor ya da sen onunla. En azından hafta sonları." Arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak sanki gizli bir mücevher hırsızı olabileceğimi düşünmüş gibi beni inceledi.

"Biz her zaman yakın olduk. Küçük bir aileyiz ve ben onun tek torunuyum. Ona göz kulak olmayı seviyorum."

"Ailen nerede?" diye sordu, ağzına bir çatal dolusu makarna daha atarken.

Aile geçmişimle ilgili hiçbir şey öğrenmek istemiyordum. "Kan grubumu öğrenmek ister misin?"

Omuz silkti. "Buna sohbet deniyor, alışık değil misin?"

Kıkırdadım. "Çok açık sözlüsün." Seviştiğim kadınlarla konuşmazdım. Buna gerek yoktu. Yemeğe götürdüğüm kadın arkadaşlarım da yoktu. Her ne yapıyorsak ona hazırlıksızdım.

"Sanırım. Sadece ilgileniyorum. Seninle ilgili pek çok şey var ama hafta sonları büyükannenle yaşamak bunlardan biri değil."

"Bu konuda akla yatmayan ne?"

"Sen bir erkeksin, kaç yaşındasın, otuz beş mi?" Başımı salladım. Tanrım, bu sadece bir tahmin miydi?

"Zenginsin, yakışıklısın..."

Evet ve evet.

"Ukala. Belli ki bir oyuncu."

"İşte bu hiç hoş değil," dedim.

"Kendine güvenen' ve 'kadınlardan hoşlanan'ı mı tercih edersin?" diye sordu sırtarak.

Ben de sırttım. "Çok daha iyi." Bu kız.

"Ama hafta sonlarını Londra'da parti yaparak, eğlenerek ya da iyi hayatın tadını çıkararak geçirmiyorsun. Evde, terasta çay içiyorsun."

"Terasta çay içerken güzel hayatın tadını çıkarabilirim.

Badsley'nin bahçeleri çok güzel."

Güldü. "Ama ne demek istediğimi anladın." "Belki de ben karmaşık biriyimdir."

"Belki de değilsin." Bana sırttı ve sonra garsona işaret etti. "Hesabı alabilir miyim lütfen?"

Anlaşılan işi bitmişti. "Makarnanız nasıldı?" Konuşmamızın devam etmesini isteyerek sordum.

"İyi idi," dedi, gözleri parlıyordu - daha önce görmediğim bir şekilde kaygısız ve coşkulu. "Seninki nasıldı?"

Garson hesabı getirdi. "Ben alırım-"

"Kesinlikle yapmayacaksın." Elimden kaptı. "Bu benim ikramım."

İsırıldı. Bu oldu bir şey benim Büyükanne

olur söyle. "Darcy," diye uyardım. "Bırak ben ödeyeyim.

Sana izin versem Ryder ne düşünür?" "Yirmi birinci yüzyılda yaşadığımızı ve benim de bir

bir kase makarna ve bir biftek." Kredi kartını uzattı ve PIN kodunu makineye girdi.

"Bana yemek ısmarlayan pek kadın olmadı."

"Muhtemelen hak etmediğin içindir," dedi ve sanki bana büyük bir iltifat etmiş gibi gülümsedi. "Çok aydınlatıcı oldu komşu, ama yarın büyük bir gün olacak, o yüzden güzellik uykumu almam gerekecek."

"Darcy, hesabı sen ödeyeceksin ama eve tek başına gitmene izin vermem mümkün değil."

"Hemen köşeyi dönünce. Bana bir şey olmaz."

"Sadece arkandan yürürüm ve bu da seni takip ediyordum gibi görünür, tutuklanabilirim. Bunun vicdan azabını mı çekmek istiyorsun?"

Ayağa kalktı ve ceketini çekti. Kot pantolonu kalçalarını en lezzetli şekilde sarıyordu ve dekolte olmamasına rağmen kazağı göğüslerini hatırladığımdan daha büyük gösteriyordu. Gözlerimi yüzünden ayırmamak için tüm irademi kullandım.

"İyi misin?" diye sordu çantasını sandalyesinin arkasından çekerken.

"Evet," dedim ve onu takip edeceğimi belirttim. Hiç çaba harcamadan bu kadar seksi görünmeyi nasıl başarıyordu? Giyinip kuşanmamış olması hoşuma gitmişti. Elbette kardeşiyle dışarı çıkmıştı ama yine de bir ton makyaj yapmasına ya da kışkırtıcı bir kıyafet giymesine gerek kalmayacak kadar kendine güveniyordu. Doğuştan seksi olduğunun farkında mıydı? Bu restorandaki erkeklerin yüzde doksanının onu çıplak hayal ettiğini biliyor muydu? "Gidelim," dedim, onu bölgesel olarak engelleyerek. I

salyalarım akmadan ona bakabiliyordum. Sadece. Ama bunun buradaki diğer tüm erkekler için geçerli olacağından emin değildim.

Merdivenleri tek sıra halinde çıktık ve tepeye vardığımızda durakladı, omzunun üzerinden bana baktı ve ciğerlerimdeki tüm nefesi çeken küçük, tatlı, özel bir gülümseme gülümsedi.

Kendimi tutamadan "Çok güzelsin," diye mırıldandım.

Güldü ve ceketinin yakasını yukarı çekti. "Sanki bu bir sorunmuş gibi konuşuyorsun. Senin çok iyi bir oyuncu olduğunu sanıyordum."

Kıkırdadım. "Haklısın. Ben bir aptalım. Sadece..."

Beni görmezden gelip yola koyuldu, ben de ellerimiz ceplerimizde yan yana yürüyene kadar peşinden gittim.

"Normalde kadınlara söylemem." Bu doğru değildi. Kadınlara her zaman güzel olduklarını söylerdim ama bunu düşünmeden yapardım. Sanki hava durumundan ya da işe gidip gelmemden bahsediyormuşum gibi. Güzel *olmadıklarından* değil. Sadece buna odaklanmadım. Ama Darcy'yle konuşurken elim ayağıma dolaştı çünkü doğruydum. Bunu biliyordum ve ciddiye alıyordum. "Arkadaş olduğum kadınlar değil."

"Arkadaş mıyız?" diye sordu. "Ne zamandan beri?" Gözleri tepedeki sokak lambalarının altında muzipçe dans ediyordu.

Sırıltmasını engellemeye çalışarak omzumla onu dürttüm. "Çok çalışkansınız, Bayan Westbury."

"Sadece senin oyuncu tavırlarına karşı bağıışıklığım var. Dizlerine kadar çamura batarak ve ağaçlara tırmanarak büyümek insana bunu yaptırıyor."

"Uygun olmayan erkekler tarafından baştan çıkarılmaya karşı mı?" "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Yürümeyi bıraktı.

Arkasındaki sokak lambası, rüzgârın kaldırdığı saç tellerini yakalıyordu. Güzelden de öteydi. Ona yaklaştım ve o da bir adım geri çekildi, böylece Mayfair'in büyük şehir evlerinden birinin duvarına yaslandı.

Normalde birlikte vakit geçirdiğim kadınlar parlak ve hazır, mükemmel vücutları ve keskin zekâları vardı. Darcy ise taze, çiçeksi bir esinti gibiydi ve tanıdığım diğer tüm kadınları biraz fazla çabalıyormuş gibi gösteriyordu.

Tekrar yaklaştıım ve saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdım. Nefesi kesildi ve gözlerim ağzına, dolgun göğüslerine indi ve tekrar yukarı çıktı, böylece gözlerimiz kilitlendi. Yenilebilirdi. Dişlerimi o yumuşak, süt beyazı tene batırmak, ellerimi kazağının altına sokmak ve inleyip bana daha fazlası için yalvarana kadar meme uçlarını sıkıp çekmek istiyordum.

Uzanıp bir parmağını çenemde gezdirdi ve ben de dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkararak gözlerimi kırptım.

Ellerimi başının iki yanına koydum. "Seni öpeceğim."

İkimiz de birbirimize baktık, ben öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce anın tadını çıkarırken aramızda bir sıcaklık oluştu. Avuçlarını göğsümde gezdirdi ve ben de bedenlerimizin birleştiğı her yerde hissettiklerimin tadını çıkarmaya çalıştım. Yaz çayırlarının ve yağmurun tadını alıyordu ve ben ona cam gibi davranmak ve aynı anda onu gelecek haftaya kadar becermek istiyordum.

Daha fazla bu kadar yakın kalırsam kendimi durdurup durduramayacağımdan emin olamadığım için ayrıldım.

"Hey. Daha işim bitmedi." Işıl ışıl parlıyordu.

Homurdandım ve ona doğru bastırdım, kalçalarım onu duvara sabitledi ve ona kimin sorumlu olduğunu gösterdi. "İşimizin bitip bitmediğini sen söyleyemezsin."

Ellerini omuzlarıma dayadı ve beni tutmaya çalıştı. "Söz hakkım yok mu?"

Onun tepkisini duyunca, yorumum küstahça ve gereksiz gelmişti ama cinsel ilişkilerimde işleri yönetmeye o kadar alışmıştım ki. Ama yaptığımız şeyde normal olan hiçbir şey yoktu. Benim için yoktu. O bir komşuydu. Büyükansemi tanıyordu. Onunla her zaman karşılaşabilirdim. Kesinlikle yatağıma almam gereken biri değildi.

Ama bu onu bir kez daha öpemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Dilimi dudaklarında gezdirip içine girdiğimde nefesi kesildi. Tadı mükemmeldi -sıcak ve yumuşak- ama amının nasıl daha tatlı olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Zihnimin dolaşmasına izin vermem gereken son yer orasıydı ama parmakları

Gömleğimi sıkıyor ve kısa nefesleri sabrımı zorluyor ve sikimi sertleştiriyordu.

Ben pes edip bacaklarını belime dolamadan ve külotuna sürtünmeden önce öpüşmemizi kesti ve kolumun altına girdi. "Evet, pekala. Sanırım bu kadarı yeterli." Boğazını temizledi ve giysilerini düzelitti. "Bu benim," dedi bakışlarımdan kaçarak ve başıyla kapıyı işaret ederek. "Benimle eve kadar yürüdüğünüz için teşekkür ederim."

Sanki **y a p a m a d a n** önce kendini durdurmuş gibiydi. Kontrolünü kaybetmeden önce. Çok fazla eğlenmeden önce.

"Benim için büyük bir zevkti," diye cevap verdim, yatakta da aynı olup olmadığını merak ediyordum. Kendini bırakmak için pek fırsatı olmadığını hayal ettim. O taşralı oğlanlar muhtemelen birkaç kez girip çıkmış, onun zevkini ikinci kez düşünmemişlerdi. Onu boşalmaktan başka çaresi kalmayana kadar becermek isterdim; ter içinde, çığlık atarak ve çaresizce.

"İyi geceler Bay Oyuncu," dedi, anahtarı kilide sokup içeri girerken gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

Bir gülümsemeyi bastırdım. O kadar sevimliydi ki. Ama neyse ki beni içeri davet etmemişti. Hayır diyebilirdim ve bunun için kendimden nefret ederdim. Ya da daha kötüsü, evet der ve bunun için kendimden nefret ederdim.

Her iki şekilde de Darcy Westbury kaybet-kaybet durumundaydı. Ve onu bir daha ne zaman göreceğimi merak etmekten kendimi alamadım.

NİNE

Darcy

İnsanları Woolton Hall'da ağırlamak hâlâ pek doğru gelmiyordu. Büyükbabam ve büyükbabam doğal ev sahipleriydi. Ama bu konuda daha iyi olmalıydım.

-Yaz partisi ben farkına bile varmadan gelmiş olacaktı. Aurora elinde bir tepsi sandviçle içeri girdiğinde yemek odasındaki son sandalye sırasını düzelttim.

"Mükemmel," dedim. "Onları masanın üzerine koy." Üç sıra halinde dizdiğim on beş sandalyeye yer açmak için yemek masasını arka duvara doğru itmiştim. Woolton W.I. şubesinin yanı sıra bir dizi başka yerel grup da bugünkü konuşmacıyı dinlemek üzere davet edilmişti.

"Ne zaman geliyorlar?" Aurora sordu.

"Her an gelebilirler," diye cevap verdim. "Ama sanırım biz hazırız." W.I. toplantısı için Woolton'daki birçok odayı kullanabilirdim ama burası çok büyük değildi ve harika anılar barındırıyordu.

"Konuşmacı ne hakkında konuşacak?"

"Ekonomiden ve yeni bir mali krize girip girmeyeceğimizden."

"Neşeli," dedi Aurora. "Sanırım reçel yapmayı tercih ederim."

Bu, Aurora'ya Logan'dan bahsetmek için bir fırsattı. Hazırlıklarımızı tamamlamıştık ve insanların gelmesi için hazırдық. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim, masa örtüsünü zaten tamamen düz olmasına rağmen düzelterek. "Bir adam hakkında."

Aurora sanki ona aynı anda hem şarap hem de dondurma ikram etmişim gibi kocaman bir gülümseme takındı. "Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Tanrım, hayır," dedim, bezin üzerindeki görünmez bir tiftik parçasını temizlerken. "Ama Logan Steele'i öptüm ve bu önemli bir şey değil. Bu benim

Ondan hoşlandığım falan yok, yanlış anlamayın. Sadece şartlar öyleydi ve ben farkına bile varmadan bir anda oluverdi."

"Darcy, saçmalamayı kes."

"Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Kesinlikle almalıydınız. Bu harika bir haber. Ne zaman, nerede, nasıl? Bana her şeyi anlat!"

Omuz silktim ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Ryder ve ben Londra'dayken onunla karşılaştık," diye açıkladım. "Ryder yola çıktığında benimle eve kadar yürüdü. Bir anda oluverdi."

"Geçen gün çiftlik dükkanında onu bir an için gördüm," dedi. "Çok yakışıklı." Eliyle kendini yelpazeliyormuş gibi yaptı. "Peki, sadece bir öpücük müydü?"

"Elbette öyleydi."

Tirbuşonu beyaz şarap şişesine çevirirken içini çekti. "Utanç verici."

"Aurora!"

"Cidden, biriyle yatman lazım. Ne kadar oldu?"

"Çok uzun zaman oldu," diye mırıldandım, en son ne zaman Henry'yle ilişkiimi bitireceğimi bildiğimi hatırladım, bu yüzden biraz üzücü olmuştu.

"Deli olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" diye sordum. "O bir komşu. Ve o makale."

"Gazeteyi boş ver, kendi kararını kendin vermelisin. Ve bence onunla yatmadığın için delirmiş olmalısın." Omuz silkti ve sandviçlerin yanındaki masaya dizilmiş bardaklara şarap doldurmaya başladı.

"Tanıştığım her erkekle yatacak değilim Aurora, her yemek yediğin erkekle yatıyormuşsun gibi davranma."

"Hayır, haklısın, yatmıyorum ama Logan Steele'e benzeyen erkeklerle de yemek yemiyorum."

Bu kesindi, Logan'a benzeyen pek fazla erkek yoktu. Bana doğru bastırırkenki sert vücudunun yankıları, sıkı tutuşu ve yoğun bakışları tüylerimi diken diken etti.

"Senin adına çok sevindim."

"Başka bir şey ol a c a k gibi değil. O benim tipim değil."

"Kimin senin tipin olup olmadığı konusunda rahatla ve ona göre davran. Onu kesinlikle becermelisin, bu kadar yakışıklı birinin olması gerektiği kadar iyi asılıp asılmadığını öğrenmek için bile olsa."

Aurora'ya taşlamadan bahsetmedim. Penis boyutuyla ilgili bir sorunu olmadığından oldukça emindim. Ego büyüklüğü? O farklı bir konuydu. "Onunla ilgilenererek egosunu beslememe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Sana onunla yatmanı öneriyorum." Tatmin edici bir patlamayla mantarı çıkardı. "Aşık olmak zorunda değilsin. İşlerin zor olduğunu biliyorum. Ama sen her zaman kendini işe vererek -Westbury mirasını koruyarak ya da başka bir şeyle- başa çıkıyorsun. Belki de farklı bir taktik denemelisin. Biraz eğlen."

Logan'ı öpmek eğlenceliydi. Ve onu ilginç bulmuştum. Ona yeterince değer vermemiştim. Para ve başarıya kafayı takmış zengin bir aptaldan çok daha fazlasıydı.

"Benim sıradan bir ilişki yaşayabilecek biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Aurora'nın bana aptallık ettiğimi ve böyle erkeklerin benim gibi kızlarla ilgilenmediğini söylemesini bekliyordum. Bu kadar cesaretlendirici olması beynimde bir kapı açtı ve öpücüğün ne kadar mükemmel olduğunu ve ikincisinin daha da iyi olabileceğini hatırlamamı sağladı.

"Deneyene kadar bilemezsin. En kötü ne olabilir ki?"

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalık mı?"

"Korunun."

Gülüştük.

"Belki de haklısın." Avuç içlerini benimkilere bastırması, tüylerinin sıyrılması ve sesinin hırıltısı. Tüm bunları tekrar hissetme şansım olacak mıydı?

Neyse ki koridorda çalan kapı zili beni onu bir daha ne zaman göreceğimi düşünmekten alıkoydu. İşimiz bittiğinde ona söyleyemeyeceğimi söylediğinde nasıl da ürpermişim. Vedalaşıp içeri girerken nasıl da başımın döndüğünü hissettim. Beni tekrar öpmesini nasıl istediğimi. Ve yakında.

"Merhaba Bayan Lonsdale," dedim ev sahibesi olmanın verdiği gerginliği unutarak. "Sandviçler, likör, su ve hatta biraz şarap var."

masanın üzerinde."

"Mükemmel bir ev sahibesi, tıpkı büyükannen gibi."

Belki de mükemmel bir ev sahibesi olmak, Woolton'la ilgilenmek, yapmam gereken şeyleri yapmak için çok fazla zaman harcıyordum. Belki de biraz daha eğlenmeliydim. Logan'la evlenecek değildim ya. Ama onu öpmek... güzeldi ve bunu tekrar yapmak daha güzel olurdu. Onunla yatmak daha da iyi olabilirdi. Bu sadece seksti. Egzersiz. Endorfin. Ona aşık olacak değildim.

Herkes gelmeye başladı ve ben de içkileri tazelemek için mutfağa gittim.

Mutfaktan getirdiğim içecek tepsiyiyle kapıyı iterek açtığımda, "Darcy mutlu olmayacak," diye duydum.

"Neden mutlu olmayacakmışım?" Tepsiyi yere bıraktım ve bana bakan yüzleri taradım.

"Logan hakkında," dedi Aurora.

Tanrım, evli miydi? Eşcinsel miydi? Seri katil miydi?

"Sunduğu planları görmediniz sanırım?" Bayan Lonsdale Lonsdale sordu.

"Planlar mı?" Kaşlarımı çattım.

"Köyde bir gece kulübü açmak istiyor."

Bir kahkaha patlattım. Bu doğru olamazdı. Chilternshire'da sakin bir köydük. Gece kulübüne gidilecek türden bir yer değildi.

Aurora, "Pek gece kulübü sayılmaz," dedi. "Daha çok özel bir üye kulübü. Şehirde yaşayıp da kırdaki bir yeri olmayanlar için bir kır sığınağı."

Ciddi miydiler? Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. "Ne demek istiyorsunuz?" Birileri yanlış anlamış olmalı. Neden büyükannesinin aile evini mahvetmek istesin ki? Onun açıkça geri dönmek istediği köyü?

Freida, "Badsley arazisine inşaat yapmak için yerel konseye planlar sundu," dedi. "Bir bar, restoran ve birkaç oda yapmak istiyor, üyeler için küçük bir otel kompleksi."

İnançsızlık ve hayal kırıklığının birleşimiyle başım dönerken sandalyelerden birine çöktüm. "Ama bu Woolton. Burayı mahvedecek. Ne düşünüyordu ki?"

"Bilmiyorum," dedi Bayan Lonsdale. "Bazı insanlar bölgeye iş getirmek için iyi olacağını söylüyor."

"Bunu nasıl söylersiniz?" Freida nefes nefese kaldı. "Bu sonun başlangıcı. Konsey buna izin verirse, sonra ne olacak? Kingsley'e bakın. Planlama yasaları gevşetilmeden önce orası çok güzel bir köydü." Kadınlar arasında anlaşma mırıltıları yükseldi. Kingsley neredeyse Woolton kadar güzel bir köydü ama şimdi müteahhitler gelip köydeki evleri turistlere kiralamaya hazır bir şekilde satın aldıkça yerli halkın çoğu taşınmıştı. Hemen eteklerinde büyük bir süpermarket açılmış, yerel butik mağazaların yerini almak üzere diğer zincir mağazaları da buraya çekmişti. Buranın ruhu kaybolmuştu.

"Peki ya açılmadan önce yıllar süren kargaşa ne olacak?" Freida sordu. "İnsanlar Thompson'ların yerlerini geliştirmek için nasıl üç yıl harcadıklarını ve bunun sadece bir ev olduğunu unuttular mı?"

"Ve üzerine inşaat yapmak istediği o güzelim kırsal alan. Yüzlerce yıllık ağaçları kesmek zorunda kalacaklar." Çocukluğum, kardeşimle birlikte bütün gün Badsley'in ormanında kaybolmakla, kazınmış dizler ve keçeleşmiş saçlarla geri dönmekle geçmişti. Ryder ve benim birlikte yaşadığımız bu maceralar çocuk olmamızı, endişesiz yaşamamızı sağlamıştı. O günlerde ailelerimizin bizi istememesinin yaralarını taşıdıktan sonra kendimize güvenimiz artmıştı. Büyükanne ve büyükbabalarımız da endişelenmeden oynamamıza izin verdiler. Güvende olduğumuzu biliyorlardı. Yabancılarla karşılaşma konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Buralarda yaşayan herkesi tanırdık. Woolton'daki çocuklar arka bahçelerine hapsolmek zorunda mı kalacaktı?

Eğer planlar hazırsa Logan buraya taşınmadan önce de bunu düşünüyordu. Planlar öylece ortaya saçılmazdı, zaman ve planlama gerektirirdi. Büyükannesinin çocukluk evini, anılarını yeniden yaşayabilsin diye satın alan iyi bir adam olmadığı açıktı. Çok daha hesaplı bir işti. Badsley onun için bir iş fırsatıydı. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, beni yine kandırdı. Bu kadar yeter. "Mahalle Meclisi'nin buna izin vermesi mümkün değil. Köyü korumak zorundalar. Kingsley'den derslerini aldılar," dedim.

Bayan Lonsdale kaşlarını kaldırdı. "Duyduğuma göre, Bay Steele bir cazibe saldırısı içindeymiş. Bölge Konseyi üyelerine planın tüm faydalarını anlatmak için elinden geleni yapıyor. İstihdam. Woolton'u sofistike bir şekilde haritaya koymak-"

"Zaten haritadayız."

"Bir araya gelmemiz gerekecek. Bir muhalif grup oluşturmalıyız," dedi Freida. Haklıydı. Kendisine en iyi avukatlar ve danışmanlar yardım edecek olan Logan'a karşı koyacaksa organize olmalıydık. Ama tam o anda, hayal kırıklığıyla felç olmuş gibiydim. Onu öptüğüm için hem onda hem de kendimde. Mücadele beni terk etmişti.

"Darcy Westbury?" Otuzlu yaşlarında, şehirden yeni çıkmış gibi görünen uzun boylu bir kadın girişte duruyordu.

Üzüntü ve hayal kırıklığımı bastırarak kendimi gecenin konuşmacısına tanıttım. "Evet. Siz Constance Reed olmalısınız. Hoş geldiniz." Sıkıca gülümsedim. Hoş görünme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Derin bir nefes aldım, yıkılmışlığımı bastırdım ve daha samimi bir gülümseme denedim. "Burada olduğunuz için hepimiz çok heyecanlıyız."

Mavi etekli takımı, rugan topuklu ayakkabıları ve özenle makyajlanmış yüzüyle biraz yersiz görünüyordu ve tam da Logan Steele'e yakışacak türden sofistike bir kadın gibiydi. Onu düşününce dişlerimi sıktım ve herkesi yerlerine oturturken dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Dünya ekonomisi her ne kadar ilgimi çekse de, düşünebildiğim tek şey Logan'ın birkaç dakika önce sevgilim olmasını umduğum bir adamken, şimdi dünyada en çok değer verdiğim yeri yok etmeye kararlı biri olduğuydu.

ON

Logan

Helikopterin sesi yaklařtıķa ceketimi ve anahtarlarımı aldım. Bu şekilde işe gidip gelmenin avantajlarından biri de Pazar gecesi şehir dışında kalıp Pazartesi günü erkenden ofise gidebilmemdi. Saatime bir göz attım. Saat onda Çin'le önemli bir telefon görüşmem vardı ama yine de yetişmeliydim. Kapıyı arkamdan çekip kapattım ve az önce inen helikoptere doğru yöneldim.

Hâlâ dönmekte olan bıçakların altından eğildim ve göz ucuyla çimenlerin üzerinden yaklaşan bir figür gördüm. Gözlerimi rüzgârdan kısarak baktım ve onun Darcy olduğunu fark ettim. Ona doğru birkaç adım attım, yapay esinti hafifçe hafifledi.

Geçen haftaki öpüşmemizden beri onu görmemiştim. Sanırım bir yanım bu hafta sonu onunla karşılaşmak istemişti ama bir yanım da karşılaşmadığım için rahatlamıştı. En son ne zaman bir kadını sikmeden öptüğümü hatırlayamıyordum. Darcy'yi becermemem gerektiğini bilmeme rağmen öpüşmemizde beni tatmin etmekten uzak bir şeyler vardı. Ne istediğime karar vermeye ve bunu uygulamaya alışkındım. Ama Darcy'yi isteyemezdim. Bu pratik değildi. Ama bu gerçekte ilgili bir şey beni kızdırmış ve sinirlendirmişti.

El salladım. "Merhaba," diye bağırdım.

Bana doğru yürürken öfkeli gözleri odak noktasına geldi. Bir elinde bazı kâğıtlar vardı, diğeri eli de yanında yumruk olmuştu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı. Bana yaklaşırken hiç yavaşlamadı. Bana ulaştığında göğsümü itti ve düşmemek için geri adım atmak zorunda kaldım. Onun sorunu neydi?

"Sorun ne?" Kafam tamamen karışmış bir halde sordum.

"Sorun ne mi? Ciddi misin?" diye bağırdı, helikopterin gürültüsünden sesini duyurmaya çalışıyordu. "Bu köyü mahvetmek üzeresin ve bana sorunun ne olduğunu mu soruyorsun? Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun."

Saçlarının rüzgârda nasıl havalandığına ya da sol yanağındaki çamur lekesine değil, söylediklerine odaklanmaya çalıştım. İkisi de sevimli değildi. Disiplinli, göz alıcı kadınları severdim. Çığlık atan banshee'leri değil.

"Darcy, bunun için gerçekten zamanım yok." Helikoptere doğru baktım.

"Eminim yoktur. Kendinden başka kimseyi ya da paradan başka hiçbir şeyi umursamıyorsun."

Neden bu kadar sinirlenmişti ki? Durup onunla konuşacak vaktim yoktu. İner inmez bir toplantım vardı ve ardından yoğun bir programım olacaktı ama onu böyle... dengesiz bırakamazdım.

Elindeki kâğıtları havada salladı ve ne kadar bencil olduğum hakkında biraz daha bağırdı ama neden bahsettiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ve geç kalmak istemiyordum. Darcy Westbury'nin benimle gelmesi gerekiyordu ama bunu kabul etmesine imkân yoktu.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Bana ne halt ettiğimi soramadan eğildim ve onu omzuma attım. Bekleyen helikoptere doğru ilerlerken bacaklarını sıkıca kavradım, Darcy yol boyunca tekme atıp çığlık attı. Onu Sikorsky'nin içine yatırdım ve ayağa kalkıp diğer taraftaki kapıyı açmaya çalışırken onu takip ettim. "Ne yapıyorsun, seni manyak? Beni kaçıramazsın."

Onu kapıdan uzaklaştırdım ve sekiz koltuktan birine yerleştirdim. Kalkışa geçene kadar debelenmeye devam etti ve sonra kolumu tuttu, gözlerinde korku vardı, bu da en azından onun ve benim kemerimi düzeltme fırsatı bulduğum anlamına geliyordu.

"Sakin ol," dedim koltuğumda arkama yaslanarak.

Gözlerini kısmıştı. "Kaçırılıyorum. Neden sakın olayım ki?"

Gülmemeye çalışarak koltuğumun kolçaklarını kavradım. "Seni kaçırmıyorum, Tanrı aşkına. Sadece Woolton'da bana bağırarak zamanım yok. Ben ofise giderken bağırmak zorunda kalacaksın. Bir toplantım var."

"Senin bir toplantın var. Ya benim toplantım varsa?"

İçimi çektim. "Benimle konuşmak istediğini sanıyordum?" Sonraki birkaç dakika boyunca sessizlik muamelesi gördüm. "Beni öptüğüne inanamıyorum," diye mırıldandı.

Kafam tamamen karışmıştı. "Seni öptüğüm için mi kızgınsın?" "Bu şartlar altında, senin taşaklarını kesmek istiyorum."

"Bir şey mi kaçırdım?" Bu kız başımı döndürüyordu ve bu ilk kez olmuyordu. "Hangi koşullar? Güzel bir akşam geçirdiğimizi sanıyordum." Onu öpmek olağanüstü bir şeydi. Hissettiklerine tam olarak inanamıyormuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Zeki ağzının dilime teslim oluşu. Sıradan bir öpücük değildi. Hayatınız boyunca yanınızda taşıdığınız, böyle bir vaadi yerine getirecek bir başkasını bulmaya çalıştığınız türdendi.

"Ama hepsi sahteydi. Beni sadece kullanıyordun." "Bir öpücüktü. Seni kullanıyordum, nasıl?"

"Bu lanet bombayı patlatmadan önce beni yumuşatmaya çalışıyordun." Elinde kalan birkaç kâğıdı bana doğru fırlattı.

Ayaklarımın altındaki buruşuk beyaz çarşafları topladım ve özel üyeler kulübü için yaptığım planlama başvurusunu fark ettim. Londra'nın cazibesini taşraya taşımayı ve şehirde ikinci bir evin sorumluluğunu almak istemeyen insanlar için taşrada bir sığınak sağlamayı planlamıştım. Bu benim kurduğum ilk iş olacaktı. Kendi başıma kurduğum ilk iş.

Küçük ama kişiseldi ve umarım günlük işimden çok fazla dikkatimi dağıtmazdı. Bir şeyler inşa edebileceğimi kendime kanıtlamak için buna ihtiyacım vardı. Ölçeği önemli değildi. Manor House Club on yıldır aklımda dönüp duruyordu. Zenginlik ve fırsatların Londra'da nasıl yoğunlaştığını görmüştüm; fırsatlar sunabilen ve servet sahibi insanlar zamanlarını orada geçiriyordu. Benim fikrim bu insanları Londra'nın dışına çekmekti.

zenginlikleri topluma sızacaktı. Şehrin dışında fırsat bulacaklarını ve sağlayacaklarını.

"Manor House Club'ın seni öpmemle ne ilgisi var?" diye sordum.

"Muhtemelen planlamaya itiraz etmediğimden emin olmayı umuyordunuz. Yoksa neden bana söylemeyesiniz ki? Özellikle de Woolton konusunda ne kadar tutkulu olduğumdan bahsederken."

"İşe yaradı mı?" Ben sordum. Kasıtlı olarak kışkırtıcı davranıyordum ama bu kadın? Eşit derecede güzel ve çılgındı.

Bana ters ters baktı.

"Bak, seni öpmek için beş yıllık planımın bir özetini vermem gerektiğini bilmiyordum."

"Sen bir pisliksin."

"Darcy, seni öpmenin bu planlarla hiçbir ilgisi yoktu. Seninle karşılaşmak tamamen bir kazaydı."

"Öyle miydi?"

"Her ne kadar bunu bilerek yapmak için çaba sarf etmiş olsam da, bunun bir tesadüf olduğuna dair size söz verebilirim."

"O zaman neden bana söylemedin? Bilseydim seni asla öpmezdim."

Pişmanlığını itiraf ederken içimi donuk bir sızı kemirdi. "Bu konu açılmadı. Manor House Club olağanüstü bir şey olacak. En iyi insanları çekecek, onlara güzel bir yer deneyimi yaşatacak, bölgede istihdam sağlayacak, köydeki dükkânlara müşteri kazandıracak. Neden harap olasınız ki?"

Kollarını kavuşturup önüne baktı. "Bildiğimiz köy hayatını tamamen mahvedecek. Ziyaretçilerin yaratacağı kirliliği, kesmek zorunda kalacağınız tüm o ağaçları ve hayatımızı yıllarca zindan edecek tüm inşaat işlerini düşünün. Kendilerini hepimizden daha iyi sanan turistlerin toplumu nasıl sulandıracağından bahsetmiyorum bile." Sanki ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi bir nefes verdi. "Bunu daha önce de gördük. Dışarıdan gelip bize her şeyi nasıl iyileştireceklerini söyleyenler oldu ama köy bundan zarar gördü. Thompson'ların tadilatı üç yıl sürmüştü. Sonra da evi ters çevirip -Bu onlar için sadece bir yatırımdı. Woolton özel bir yer."

"Çalışmaların üç yıl sürmeyeceği konusunda size söz verebilirim. Buranın on iki ay içinde açılmasını ve para kazanmasını istiyorum." Planlarıma karşı yerel bir muhalefet bekliyordum. Ne zaman bir iyileştirme yapmaya çalışsanız değişime karşı çıkan insanlar olurdu; iş hayatında buna her zaman rastlardım. Yeni bir şirkete girdiğimde süreçleri hakkında sorular sormaya başladım ve "çünkü biz böyle yapıyoruz" cümlesiyle artık şaşıramayacağım kadar sık karşılaştırdım. Çoğu insanın değişime otomatik tepkisi, getirdiği fırsatı kucaklamak yerine kötü olduğunu varsaymaktı.

"Gördünüz mü? Sizin için önemli olan sadece para. Geri kalanımız üzerinde yaratacağınız etki umurunuzda değil. Bundan kurtulamayacaksınız - bu planların Bölge Konseyi'nden geçmesi mümkün değil."

"Köyde herhangi bir inşaat çalışmasını yasaklamak mı istiyorsunuz? Peki ya Woolton Hall'un yeni bir çatıya ihtiyacı olduğunda ya da-"

"Sözlerimi çarpıtmayın. Söylediğim bu değil, sadece yaşam tarzımıza ve tarihimize saygılı olmak istiyorum."

Benim işim insanlara daha parlak bir gelecek satmaktı ve Manor House Club ile yapmayı planladığım şey de buydu. Bölge Konseyi'ni bunun Woolton için harika bir şey olacağına ikna edebileceğimden oldukça emindim. "Sanırım göreceğiz. Bazı insanların zihinleri tahmin edebileceğinizden daha geniştir," diye cevap verdim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, bana bakabilmek için yanıma kaydı. "İnsanlara rüşvet vermeyi mi planlıyorsun?"

Kıkırdadım. "Sarhoş musun sen? Tabii ki kimseye rüşvet vermeyeceğim." Başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapmakla ün yapmış olabilirim ama hiçbir zaman yasaları çiğnemedim, hele büyükannemin benden utanacağı bir şey hiç yapmadım.

İçini çekti ve koltuğuna geri oturdu. "Bana öyle gelmedi. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacak kadar emin görünüyorsun."

"Bence bu benden çok sizin Kilise Meclisi üyeleriniz hakkında konuşuyor. Sık sık rüşvet alırlar mı?"

"Bu ne cüret!" diye tersledi. "Mahalle Meclisi böyle kirli oyunlara asla boyun eğmez."

"O zaman neden onlara rüşvet vermekte başarılı olduğumu düşündünüz?"

"Ne? Sözlerimi yine çarpıtma."

"Çarpıtmıyorum. Onların mantıksal sonuçlarını takip ediyorum." "Her neyse."

"Ben de bunu 'Haklısın Logan' olarak yorumluyorum. Öpüşmemizin senin Manor House Club planlarıyla hiçbir ilgisi olmadığını ve kamu görevlilerine rüşvet vererek suç işlemediğini kabul ediyorum."

Gözlerini devirdi ve başını salladı. Darcy zeki görünüyordu ve Woolton malikânesini yönetmek büyük bir beceri gerektiriyordu ama bu kız aklını kaçırmış gibi davranıyordu.

"Bu konuyu kapatamaz mısınız?" Sesi alçaldı. "Neyi bırakamaz mıyım?"

"Planlarını. Uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvedecekler."

Manor House Kulübü'nün Woolton malikânesine nasıl bir zarar vereceğini anlamıyordum ve köye yeni bir soluk getirecek, Darcy kadar şanslı olmayanlara fırsatlar sunacaktı. "Bu benim için önemli Darcy. Köye getireceği tüm olumlu şeylere bakmaya çalış." Ondan ne kadar hoşlansam, ona ne kadar saygı duysam ve onu öpmekten ne kadar keyif alsam da, sırf o zaman tüneline kalmak istiyor diye Manor House Kulübü'nü terk edecek değildim.

"Bu bir hayır mı?" diye sordu.

"Korkarım öyle," diye yanıtladım. "Bir şeye karar verdim mi, sonuna kadar giderim. Ben böyle yaratılmışım."

"O zaman oyun başlasın," dedi hafifçe, sesi sözleriyle hiç uyuşmuyordu.

Ne demek istediğini sormak istedim ama helikopter alçalmaya başlamıştı ve Darcy'nin karıştırmayı planladığı beladan ziyade toplantıma odaklanmam gerekiyordu.

"Eminim bunu köy için harika bir fırsat haline getirmek için birlikte çalışabiliriz."

"Woolton'a nasıl döneceğim?" diye sordu, olumlu bir notla ilerleme çabamı görmezden gelerek.

"Helikopter seni geri götürecekt."

"Gördün mü? Helikopterle gelip gitmenin köy için nasıl bir bela olduğunun farkında bile değilsin. Kulakları sağır ediyor. Atları korkutuyor, ağaçların yapraklarını koparıyor. Hepimiz bundan nefret ediyoruz."

Kimse bana bir şey söylememişti. "Zamanın durmasını sağlayamazsınız. Neden ilerlemenin önüne engeller koymak istiyorsun, Darcy?" Onu geçmişte yaşamaya iten neydi?

Cevap vermedi, bana bakmadı. Sadece önüne baktı, kaşları kararlı bir çatıklıkla birbirine kenetlenmişti.

İndiğimizde, "İzin verin size gelecek hafta sonu için planlarımızı anlatayım," dedim. "Sana ne kadar güzel olacağını gösterebilirim. Çevredeki alanlarla nasıl uyumlu olacağını. En kötüsünü düşünüyorsun ama tüm gerçekleri öğrendiğinde hoşuna gidebilir."

Cevap vermeyince iç çektim. Bu, yaramazlık yapmasını engelleyemediğim bir çocukla uğraşmak gibiydi.

"Gitmem gerek," dedim kapı açılırken. "Cuma günü Woolton'a döneceğim. O zaman konuşuruz."

Yanıt alamayınca helikopterden ayrıldım ve binamın girişine doğru yöneldim. Darcy dikkat dağıtıcı, güzel ve canlandırıcı bir şekilde açık olabilirdi ama aynı zamanda çok sinir bozucuydu. Dikkatimi düşünmem gereken şeyden tamamen uzaklaştırmış, onun yerine "oyun devam ediyor "un ne anlama geldiğini ve beni öptüğü için gerçekten pişman olup olmadığını merak ediyordum.

Benim sorunum neydi? Kendime gelmem gerekiyordu. Görüşmemde kıcıımı tekmeleyeceğim ve belki de bu akşam karmaşık olmayan bir sikişle stres atarak kendimi ödüllendireceğim.

ON BİR

Darcy

Aurora'ya kapıyı açarken, "Artık resmileşti, savaştayız," dedim. Cemaat Konseyi üyeleri gelmeden önce erken gelmesini rica etmiştim. Logan'inkini geride bırakacak bir cazibe saldırısı içindeydim.

"Kilise Konseyi'yle mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Logan Steele ile."

"Savaş mı? Köylülerden herhangi biriyle savaş halinde olmamız gerektiğinden emin değilim."

Etrafımda dönerken içimi çektim. "O bir köylü değil," diye cevap verdim. "Pek sayılmaz. Beş dakikadır burada ve bu belli oluyor." Onu çay için hazırlanmış cam çatılı güneşlenme odasına götürdüm.

"Güzel görünüyor," dedi.

"Evet. W.I. reçeli, tabii ki. Çiftlik dükkanından bir şeyler kullanmaya çalıştık. Umarım bu da subliminal mesajın bir parçasıdır." Kapıya bakan krem rengi döşemeli sandalyelerden ikisine oturduk, böylece Kilise Konseyi üyeleri bahçeyi görebiliyordu.

"Bunu yapmamız gerektiğinden emin misiniz?" Aurora sordu. "Karıştığımızı düşünmüyor musunuz?"

Nasıl şüphesi olabilirdi ki? Kaçırılmamdan döner dönmez, Kilise Konseyi üyelerini aradım ve onları çaya davet ettim. Logan'ın planlarını reddedeceklerinden oldukça emin olmama rağmen, emin olmak istedim. Bu yüzden çay içerken hepsinin planlara karşı oy kullanmayı planladığından emin olur ve ardından Westbury'nin kararlarına tam destek vermesini sağladım. Westbury ismi burada hâlâ bir anlam ifade ediyordu ama Logan Steele

kendi alanında zengin ve nüfuzlu biriydi ve ben de Kilise Meclisinin gözünü korkutmak istemedim.

"Elbette, eminim. Konsey'in bizim desteğimize sahip olduğunu bilmesini istiyoruz. Ve Logan'ın planlarının felaketle sonuçlanabileceği her yolu düşündüklerinden emin olmak istiyorum."

"Logan'a karşı çıkmak istemene şaşırdım."

"Bu benim ona karşı olmam değil, bu bizim güzel köyümüzü korumaya çalışmamız."

"Ben de öyle düşünmüştüm, onu öptüğün için falan. Onunla savaşa girmek bir ilişkinin doğal ilk adımı gibi görünmüyor."

"Lütfen bana hatırlatma." Gülererek güldüm. "Peki ya bir ilişki? Bu hiçbir zaman olmayacaktı." Onunla seks yapmayı düşünmüştüm ama çıkmak? Bana kalırsa hiç de koca olacak biri değildi. "Her neyse, muhtemelen planlarını açıkladığında itiraz etmemem için beni yanına çekmeye çalışıyordu."

"Restoranda sana çarpmayı kasten tasarladığını mı düşünüyorsun?"

"Yine başlama. Bunu şiddetle reddetti elbette."

"Dürüst olmak gerekirse, onu öpmen için seni kandırdığını sanmıyorum." Aurora haklıydı. Kaçışımızı Logan'ın planladığını düşünmüyordum-

içinde. Olayların bu şekilde gelişmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Akşam yemeğindeki arkadaşılığından ve öpücüğünden daha çok keyif almıştım. Belki daha fazlası olabilir diye düşündüğüm için kendime kızıyordum. Öpücükten sonra bir şeyler. Ondan hoşlanmama nasıl izin verebilmişim?

"Muhtemelen hayır," diye kabul ettim.

Kahya Lane sözümüzü kesti. "Bayan Darcy, Bay Dawson ve Bayan Beadle," diye anons etti ve ben de misafirlerimi çifte öpücükle selamlamak için ayağa fırladım. Her ikisini de çocukluğumdan beri tanıyordum ve bana karşı her zaman nazik olmuşlardı. Onları davet etmekteki gizli amacıma rağmen -ki bunu tahmin etmeleri kaçınılmazdı- onları görmek gerçekten çok güzeldi.

"Biz de tam Dük öldüğünden beri Woolton Hall'a gitmediğimizi söylüyorduk. Orayı çok yalnız mı buluyorsunuz?" Bayan Beadle sordu.

Büyükbabamdan bahsedildiğinde sanki buz gibi bir rüzgâr kalbimin etrafını sarıyordu. Onu hala çok özliyordum. "Onun kaybını hâlâ her gün hissediyorum. Ama bu yıl, yaz partisi geri dönecek. Son birkaç yıl çok fazlaydı ve biliyorum ki geleneğin bozulmasına izin verdiğim için beni azarlardı, bu yüzden bu yıl bunu telafi etmek ve Woolton'un gördüğü en iyi partiyi düzenlemek zorundayım." Woolton Hall Yaz Balosu onun büyükannemle tanıştığı, benim de kardeşimi ilk kez aşık olarak gördüğüm partiydi. Kederimizle ilgilenmek için bu partiyi kaçırdığımız için hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Bunu telafi etmek istedim.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Bay Dawson. "Herkesin bundan ne kadar hoşlandığını biliyorsunuz."

"Ben de öyle. Ve bu gelenekleri canlı tutmak çok önemli. Ne de olsa hepimiz bunu yapmaya çalışıyoruz. Herkes ne tür bir çay ister?" Bayan MacBee diğer üç konsey üyesi Bay Newton, Bayan Price ve Bay Adams ile birlikte odaya girerken sordum.

Çaylar ısmarlanmış ve herkes yerlerine oturmuşken ben de elimi taşın altına koymaya karar verdim. "Gelenekleri sürdürmekten bahsetmişken, Badsley House'un yeni sahibinin sunduğu planları görünce şaşırdım," dedim.

"Kesinlikle iddialılar," dedi Bay Adams.

Bakışlarını tuttum, söylediklerine eklemeler yapmasını istiyordum. Hırsın iyi mi yoksa kötü mü olduğunu düşündüğünü bilmek istiyordum, ama o daha fazla bir şey söyleyemedi. Bayan Price araya girdi. "Daha kötü bir şey düşünemiyorum," dedi. "Bütün o korkunç şehirli tipler bizim küçük cennet parçamızın üzerinde tepiniyor."

Kalbim kabardı. Susan'ın beni anlayacağını biliyordum. Yerel gezici kütüphane için bağış toplama komitesindeydik ve ikimiz de toplumu tutkuyla önemsiyorduk.

Bayan MacBee'nin getireceği çay için hazırladığım şakayık vazosunu taşımak için öne doğru eğildim ve sanki Manor House Club'ın planları öylesine bir sohbette ortaya çıkmış gibi rahat görünmeye çalışarak, "Bence Woolton'ı büyük bir turist kasabasına dönüştürmek gerçekten utanç verici olur," dedim.

"Ama aynı zamanda." Bay Newton parmağını bacağına vurdu. "Logan köy için yerel istihdam sağlama konusunda iyi bir noktaya değindi."

Bizim tarafa geçip geçmeyeceğini görmek için Susan'a döndüm ama Bayan Beadle konuştu. "Evet, inşaat işleri olacak ama bunların yerel olması pek mümkün değil. Yani, uzun vadede, birkaç bar ve restoran çalışanını kastediyor. Binlerce pound üyelik aidatı ödemediğimiz sürece köylülere açık olmayacak özel bir kulüp yerine köyde başka bir restoran açılmasını tercih ederim."

"Çok doğru bir noktaya değindin," diye cevap verdim ve Aurora'ya bakarak onun neden henüz katılmadığını merak ettim.

Bay Dawson, "Ben de bunun ayrıcalıklı doğasından hoşlanmıyorum," dedi. "Köyün büyük bir parçası olacak ama yerel halkı dışlayacak. Bu bana doğru gelmiyor."

Başımı salladım. "Şehir insanları." İçimi çektim.

"Belki onunla konuşup köy sakinlerine ücretsiz üyelik vermesini sağlayabiliriz," dedi Bay Newton.

"Sizce bunu yapar mı? Biz köylülere üyelik dağıtmaya başlarsa ne kadar ayrıcalıklı olur emin değilim." Omuz silktim.

Bayan MacBee çayı getirdi ve masaya koydu. Herkesin fikrini dinlerken ben de herkes için içecek doldurmaya başladım. Logan'ın planlarını bozguna uğratmak için ne kadar çok çalışmam gerekeceğini bilmek istiyordum.

"Endişelendiğim şey ne biliyor musunuz?" Sohbetin durgunlaştığı bir anda söyledim. "İçki içmek ve bunun insanlara ne yaptığı. Foley'leri hatırlıyor musun?"

"Öyle olacağını sanmıyorum. Bu o çiftle ilgili özel bir konuydu. Ve unutmayın, Bayan Steele bu köyde büyüdü. Buranın mahvolmasını o da bizim kadar istemez." Ona çayını uzatırken Bay Adams gülümsedi.

Bayan Steele'in muhtemelen Logan'ın planları üzerinde herhangi bir kontrolü olmadığını anlamaları gerekiyordu. Elinde olsa çoktan onu fikrini değiştirmeye ikna etmiş olurdu.

"Bu iyi bir nokta," diye mırıldandı Bayan Price. "Annem onu kocası öldükten sonra burada yaşarken tanımişti. O bir kadın gibi görünüyor."

çok hoş bir kadın. Bizden biri."

Başımı salladım. Ona karşı çıkamazdım. Kısmen doğru olduğu için ve ayrıca Logan'la olan bu savaşı kazanmak istesem de, bunu büyükannesini herhangi bir şekilde lekelemeye çalışarak yapmak istemediğim için.

"Ve sanırım Woolton'un da Kingsley ile aynı kaderi paylaşacağından biraz endişeliyim. Kapılar bir kez açıldı mı, geri dönüşü yoktur."

"Ben de aynen öyle dedim." Susan çayından bir yudum aldı. "Bu kaygan bir yokuşun başlangıcı."

Konuşma boyunca önümüzde duran sandviç yığını üç kez yenilendi. Mahalle Meclisi'nin ikiye bölündüğü çok açıktı. Bay Newton ve Barry Adams buna en sıcak bakanlardı. Susan ve Bayan Beadle ise buna karşıydı. Bay Dawson son söylenen şeye bağlı olarak fikrini değiştiriyor gibiydi. En azından şimdi nerede durduğumu ve kimi ikna etmem gerektiğini biliyordum.

Logan Steele parlak bir iş zekasına sahip olabilirdi ama beni hafife almamalıydı. Woolton gibi bir köyde geleneklerin ve bağlantıların önemini anlamak için daha fazla zaman ayırmalıydı.

ON İKİ

Logan

Kırsal kesimi arzulayacağımı tahmin etmemiştim. Bu hafta sonu büyükannemi görmeyi dört gözle bekliyordum ama bundan da öte, etrafımın tuğla, cam ve asfalt yerine ağaçlar, çimen ve mavi gökyüzüyle çevrili olmasını istiyordum. Hava daha temiz, tempo daha yavaştı; renkler daha parlak, gülümsemeler daha içten görünüyordu.

Londra'da geçirdiğim bir hafta beni çok yormuştu ve Cuma öğleden sonra Badsley House'a dönmek için sabırsızlanıyordum. Helikopter bahçelere indi ve günün stresi üzerimden kayıp gitmeye başladı. İşimden uzaklaşmak da güzeldi. Badsley'den daha odaklanmış olarak ayrıldım ve işe döndüğümde sorunlara yeni bir bakış açısıyla baktığımı fark ettim.

Terasta oturan büyükanneme el salladım. Onu burada bu kadar mutlu görmek güzeldi. Darcy'nin ziyaretinden sonra çok sayıda ziyaretçi gelmişti ve eve dönmenin tadını çıkarıyor gibiydi.

Başımı eğerek helikopterden terasa doğru yöneldim ve büyükannemin bir ziyaretçisi olduğunu gördüm. Ama bu kez Darcy Westbury değildi.

"Merhaba hayatım, gel Patricia'yla birlikte çay içelim," dedi büyükannem ben yaklaşırken, yanağından öptükten sonra altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim hafif bir kadın olan ziyaretçimizle tokalaştı.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Patricia," dedim.

"Seninle de. Hakınızda çok şey duydum, bu yüzden bir isme bir yüz koyabilmek güzel."

"Patricia bizden bir iyilik istemeye geldi," dedi büyükannem.

"Gerçekten mi?" Ben sordum. "Ne yapabiliriz?" Bir sandalye çekerek sordum. "Şey, ben yerel bağış toplama komitesinin başkanıyım.

ve sizin desteğinizi umuyordum."

"Elbette, nasıl yardımcı olabilirim?" Bir bacağımı diğerinin üzerine attım, güneşin yüzüme vurmasına izin verdim, haftanın yorgunluğu sıcaklığın etkisiyle kayboldu.

"Bu yıl on beş bin pound bağış toplama hedefimiz var. Bu para kitapların taşındığı kamyonun bakımına ve şoförün ücretine gidiyor."

"Bağış yapmaktan mutluluk duyarım. Size bir çek verebilirim. Ama daha pratik ne yapabilirim? Büyük yayınevlerinden birinde bir tanıdığım var. Stoklarınıza ekleyebileceğiniz kitapları olup olmadığına bakabilirim."

Patricia çay fincanını yere bıraktı. "Bu tek kelimeyle harika olur. Okurlarımız kurgudan, özellikle de rahat gizemlerden hoşlanıyorlar, ama her şey bir bonus olur. Teşekkür ederim. Tabii zaman ayırırseniz sizi de komitemizde görmek isteriz."

Beynimdeki çarklar dönmeye başladı. Darcy'yi son gördüğümünden beri, "*oyun devam ediyor*" sözleri beynimde yankılanıyordu. Malikane Kulübü için yaptığım planlardan hoşlanmadığına dair çok az şüphe vardı ve her ne kadar elde etmeyi umduğum şey hakkında onunla konuşmaya karar vermiş olsam da, bunun sonunda onu yanıma alacağımdan emin değildim. Muhalefet bekliyordum ve rakiplerimin kim olduğunu ve neden bu pozisyonu aldıklarını bilmek, bir saldırı ve savunma oluşturmama yardımcı oldu. Woolton köylülerinden bazılarını daha iyi tanımam gerekiyordu. Ancak zamanım yoktu ve yerine getirebileceğimden emin olmadığım taahhütlerde bulunmadım.

"Çok nazıksınız ama komitede görev alabileceğimden emin değilim. Ekibimde bu fırsatı kaçırmayacağını bildiğim ve sorunlara yaratıcı çözümler bulma konusunda benden bile daha iyi olan birkaç üyem var."

Kadehini dudaklarına götüren Patricia dondu kaldı, gözleri büyüdü. "Bu çok hoş bir düşünce ama komitede sadece yerel halktan insanlar var."

Muhtemelen komitede bir yer devretmeye çalıştığım için benim bir pislik olduğumu düşündü, ancak gerçekçi olmak gerekirse, toplantılara düzenli olarak katılmamın bir yolu yoktu. Ve bir şeyleri yarım yapmadım ya da söylemedim

Bir şey yapacaktım ve sonra insanları hayal kırıklığına uğratacaktım. O babamdı. Ben değildim. "Belki misafirin olarak gelebilirim Patricia. Üye olarak değil ama yardım edebilecek biri olarak. Altı ayda bir falan."

"Harika," dedi. "Komitede yeni fikirlere ihtiyacımız var ve köyümüzün bir parçası olmak istemeniz bizi çok heyecanlandırdı. Eğer müsaitseniz yarın sabah saat 10'da bir toplantı var."

"Emin olacağım." Darcy köylüleri tanımamı beklemezdi. Onlar üzerinde daha etkili olacağıma güvenirdi ama onları tanımak için çaba gösterirsem en azından kendi bakış açımı anlatabilirdim. Belki birkaç destekçi bile kazanabilirdim. Mahalle Meclisi'ne başvuruyu en iyi avukatlara hazırlatmıştım, böylece teknik gereklilikleri yerine getirmek için mümkün olan en iyi şansa sahip olacaktım, ancak herhangi bir planlama sürecindeki ilk adımın teknik olmayanlar tarafından kolayca etkilenebileceğini de anladım.

"Toplantıdan önce seni çiftlik dükkanına götüreceğim büyükanne. Sonra da seni geri bırakırım."

Patricia, "Köyümüzün çiftlik dükkanını desteklemeniz çok güzel," dedi.

"Elbette. Yerel üreticilerin büyük bir destekçisiyiz. Köyün gerçek bir parçası olmak i s t i y o r u z ."

Patricia gülümsedi. "Bu işe dahil olacağınız için çok heyecanlıyım."

"Ben de öyle. Şimdi müsaadenizle rahat kıyafetlerimi giyebilir miyim? Takım elbise içinde kendimi hiç kendim gibi hissetmiyorum." Belki biraz abartıyordum ama Darcy beni kurumsal bir canavar olarak resmetmeye başladığında alternatif bir argümanın dolaşımında olduğundan emin olmak istedim.

"Tabii ki. Yarın görüşürüz." "Dört gözle bekliyorum."

Eve girdim, sıcak bir duş almaya hazırdım. Londra'dan Badsley'e döndüğümde kendimi hep kirli hissederdim, bu yüzden takım elbisemin içinde rahatsız olduğum konusunda yalan söylememiştim. Hafta sonlarımı taşrada geçirmeden önce kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Ama Londra'ya döndüğümde bile kendimi giderek daha az kravat takarken buluyordum. Burada, Woolton'da kot pantolon ve gömlekle daha rahattım. Ve bağış toplamaya yardım etmekten gerçekten çok memnundum.

Komite. Ve eğer köyün Manor House Club'ı kabul etme olasılığını artırırorsa, o zaman çok daha iyi olur.

ON ÜÇ

Darcy

İnsanların ruh halini canlandırmak için taze renk patlaması gibisi yoktu. Çiftlik dükkânı da bir istisna değildi. "İşte," dedim, elle toplanmış leylaklardan oluşan bir sürahiyi kasanın yanındaki tezgâha koyarken. "Bunun burayı neşelendireceğini biliyordum." Haftada birkaç kez çiftlik dükkânına gelirdim. Rory mükemmel bir yöneticiydi, bu yüzden onu denetlememe gerek yoktu. Ama yine de desteğimi göstermek istiyordum, bu yüzden her zaman birkaç şey alır ve birkaç komşuyla sohbet ederdim.

"Darcy," diye seslendi biri arkamdan. Arkamı döndüğümde Bayan Steele'in bastonunu kullanarak kapıdan içeri girdiğini gördüm.

"Bayan Steele," dedim ve Logan'ın onun arkasında olduğunu fark etmeden önce ona yardım etmek için öne atıldım. "Sizi burada görmek çok güzel. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Logan'a bakmaktan kaçındım. Beni kaçırdığı için özür bile dilememişti ve ben Stockholm Sendromu hastası değildim. Haddini tamamen aşmıştı. Bu adam yürüncesindeki herkesin onun emrine amade olmasına fazlasıyla alışmıştı.

"Sadece göz atmak için buradayız, gerçi çok sevdiğim lavanta balı neredeyse bitmek üzere," dedi ve reçel, marmelat ve turşu bölümüne doğru ilerledi. "Bugün çok güzel görünüyorsun Darcy," dedi. "Öyle değil mi Logan?"

"Lütfen, Bayan Steele. Bir parça bile makyajım yok ve bu kot pantolonda da bir delik var."

"Her zaman çok güzel görünüyor büyükanne," dedi Logan ve ben de gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

"Logan hafta sonu için evdeyken mutlaka uğramalısın." Bayan Steele koluma hafifçe vurdu. "Belki bir akşam yemekte bize katılırsın?"

Bayan Steele belli ki hâlâ çöpçatanlık yapmaya çalışıyordu. Bırakın daha fazlasını, Logan ve benim arkadaş olma ihtimalimizin bile çok düşük olduğunu bilmiyordu.

"Çok naziksiniz ama bu hafta sonu yoğun bir programım var. Belki gelecek hafta? Akşam yemeği için Woolton'a gelebilirsin. Seni alabilirim," dedim.

Logan'a döndü. "Darcy ile akşam yemeği için müsait misin yoksa bütün hafta Londra'da mısın?"

Midem bulandı. Neden davetin torununu da kapsadığını varsaymak zorundaydı ki?

Göz ucuyla Logan'ın bakışları bana kaydı. "Eminim Darcy ve seninle akşam yemeği için hafta ortası bir gezi yapabilirim."

Kalbim sıkıştı. Yapmak istediğim son şey, bütün bir köyün hayatını altüst etmek için iki kez düşünmeyen birine karşı nazik olmaktı. Beni omuzlarına alıp isteğim dışında Londra'ya sürüklemeyen önce bir kez bile düşünmeyen birine. *Öptüğüm* biri.

"Mükemmel," dedi Bayan Steele. "O zaman bize sadece zamanını söyle Darcy, biz de orada olalım. Evi görmeyi çok isterim ve duyduğuma göre bahçeleriniz tek kelimeyle muhteşemmiş."

"Mükemmel," dedim dişlerimi sıkarak. Hafta ortasının Logan için uygun olmayacağını umarak, "Uygunsa Çarşamba benim için uygun," dedim.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Logan.

"Şey, gitmeliyim," dedim, hâlâ ona bakmayı reddederek. "Gitmem gereken bir toplantı var." Gezici kütüphane bağış toplama komitesi toplantısı yirmi dakika sonra başlayacaktı ve sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ama başımı daha fazla belaya sokmadan gitmem gerekiyordu. İstemeden de olsa, bu hafta Logan'ı kendi evimde ağırlamak zorunda kalacağımı garantilemişim. Oradan çıkmazsam bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmekten korkuyordum.

"Seni görmek çok güzel canım ve Çarşamba gününü iple çekiyorum."

"Evet," dedi Logan. "Çarşamba tam bir zevk olacak."

Alaycılığı karşısında sessiz kalmayı başardım ama sanki üstünlük ondaymış gibi bana göz kırptı. Bu savaşı kazanmış olabilirdi ama

Manor House Club için verdiğimiz savaş kaybettiğim bir savaş olmayacaktı.

"Sabırsızlanıyorum," dedim onun alaycılığına uyarak. Vedalaştım ve ana caddeden sola dönerek dışarı çıktım. Logan Steele ilk bakışta cazibeli ve güler yüzlüydü ama daha yakından baktığımda, korumak için çok çalıştığım her şeyi yok etmeye çalışıyordu.

Ben onun içini gördüm.

Bir nefes verdim ve kilise salonuna doğru ilerlemeye başladım.

"Darcy." Glenis yolun diğer tarafından el salladı. O benimle konuşmak için yöneldiğinde yavaşlayarak durdum.

"Merhaba Glenis. Elbisen çok güzelmiş." Glenis'in binlerce güzel elbisesi vardı ama mor ve pembelerden oluşan bu elbise ona her zamankinden daha çok yakışıyordu. "Reçel yapımından beri seni görmemiştin. Nasılsın?"

"Harika. Sonunda yeni komşumuzla tanıştım. Tam da beklediğim gibi büyüleyici. İkiniz tanıştınız mı?"

"Maalesef," diye yanıtladım.

Kaşlarını çattı. "Logan'dan hoşlanmadınız mı?"

"Bence büyükannesi oldukça sevimli, ama Badsley'i nasıl üyelerin barlarına, restoranlarına ve odalarına dönüştürmek istediğini duydun mu? Burayı mahvedecek."

"Ama büyükannesi nerede yaşayacak?"

Başımı salladım. "Ev olduğu gibi kalacak. Araziye yeni bir bina inşa etmek istiyor."

"Bunu duymamıştım. Planlama izni aldı mı?"

"Henüz değil. Çok endişeliyim. Sürekli iş ve fırsatlardan bahsediyor ama benim tek düşünebildiğim yıkılması gereken ağaçlar ve tüm misafirlerin köyü nasıl istila edeceği."

"Tanrım," dedi Glenis. "Woolton'un Kingsley'e dönüşmesini istemeyiz."

"Evet, bunun yatırım çekmesi gerekiyordu, ama bakın ne oldu!"

"Pek çok insan taşındı. Köy hayatı onlar için mahvoldu."

"Biliyorum. Aynı şeyin Woolton'a da olmasından çok endişeleniyorum," dedim.

"İnşaatin ne kadar uzun süreceğinden bahsetmiyorum bile. Thompson'ları hatırlıyor musun?" Nefes nefese kaldı. "Üç yıl. Cehennem gibiydi. Diğer W.I. üyeleriyle konuşmam gerekiyor." Kararlılık yayıldı

Glenis'in yüzünde. "Buna karşı çıkmalıyız. Darcy, izinle, gidip Bayan Lonsdale ve birkaç kişiyle daha konuşmam gerekiyor. Seni gördüğüme sevindim canım."

Ben ona iyi dileklerde bulunamadan, güzel elbisesi arkasında uçuşarak yanımdan geçip gitti ve ben de kilise salonuna doğru döndüm. Komite toplantımıza vardığımda hiç de erken gelmemiştim. Tam zamanında gelmiştim.

"Merhaba Patricia," dedim bağış toplama komitesi başkanı bir tepsi çayı ana salona getirirken.

"Darcy," dedi. "Bugünkü toplantı için çok heyecanlıyım."

El arabasını içeri itebilmesi için kapıyı açık tuttum. "Öyle mi?" diye sordum. Onu bu kadar iyi bir ruh haline sokan neydi?

"Bugün bir misafirimiz var, çok sevineceksin."

Misafir mi? Bu toplantıda hiç misafirimiz olmazdı. Odanın diğer ucunda, komitenin kadın üyeleri sırtı bana dönük bir adama bakıyorlardı.

"Cinsiyet dengesinin sağlanması da iyi olacak." Patricia konuşurken gülümsüyordu.

Demek mahkemeyi yöneten adam konuğumuzdu. Gözlerimi kısarak kim olduğunu anlamaya çalışıyordum ki farkına vardım.

Aman Tanrım. O olamazdı, değil mi? İçim hayal kırıklığıyla çalkalandı. "Logan," diye seslendi Patricia. "Darcy'yi tanıyor musun?"

Bu adamın nesi vardı? Beni takip mi ediyordu?

Logan kıkırdayan kadınlardan oluşan hareme özürlerini ilettiler ve bize döndü. "Darcy!" dedi. "Seni görmek ne güzel. Bu komitede olduğunu fark etmemiştim."

"Patricia, sana yardım edeyim," dedi ve öne atılarak el arabasını ondan aldı. Pencerenin altındaki kumaş kaplı masaya doğru götürdü.

Patricia'nın nefesi kesildi ve sanki adam ona elmas hediye etmiş gibi kızardı. "Çok nazıksınız," diye iç geçirdi. "Çok centilmence."

Acaba planlarını bilseydi onun bu kadar centilmen olduğunu düşünür müydü?

"Darcy büyükannemle benim köye yerleşmemize gerçekten yardımcı oldu," dedi her zaman oturduğumuz masaya doğru ilerlerken.

tartışmalarımızı yaptık. Bütün kadınlar gözlerinde yıldızlarla ona bakıyordu.

"Böyle iyi bir kız," dedi Maureen. "Ve bekâr, biliyorsun."

Ona ters ters baktım. Neden bekâr olduğum konusu her köy etkinliğinde gündeme gelmek zorundaydı? Bunun Logan Steele'le ya da kütüphaneye hiçbir ilgisi yoktu.

Logan'a bakmamaya çalıştım ama kendini beğenmiş gülümsemesi içime işledi.

Eminim herkes bu sırtışın büyüleyici olduğunu düşünüyordu. Ben daha iyi biliyordum.

"Toplantıya başlayalım mı?" diye sordum. Ne kadar çabuk işe koyulursak, o kadar çabuk işimiz biterdi ve Logan'la aramıza biraz mesafe koyabilirdim. Bugünkü toplantıda Manor House Kulübü'nden bahsetmek istiyordum. Resmi olarak değil, çünkü kütüphane fonuyla hiçbir ilgisi yoktu, ama insanlara ne planladığını söylemem gerekiyordu. Şimdi Logan buradayken, kadınlar zaten onun avucunun içindeyken, çok geç kalmış gibi görünüyordum.

Gelecek haftaki Mahalle Meclisi Logan'ın planlarını tartışacaktı ve benim muhalefeti teşvik etmem yerine Logan yumuşak cazibesi, çapkın gülümsemesi ve Woolton Köyü'ne olan aşırı ilgisiyle insanları kazanıyor gibi görünüyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.

ON DÖRT

Logan

Darcy Westbury beni okuldaki en popüler kızın peşinden koşan inek bir genç gibi davranmaya zorluyordu. "Hey, Darcy," dedim, köyün ana caddesinde ilerlerken ona yetişmeye çalışarak. Toplantının sonunda kendimi dışarı atmam beklediğimden daha uzun sürmüştü ve bu Darcy'nin ben onunla konuşma fırsatı bulamadan gittiği anlamına geliyordu. Söyleyecek özel bir şeyim olduğundan değil.

Durmadı. Yavaşlamadı bile. "Hey," dedim ona ulaştığımda. "Harika bir buluşmaydı. Üye olduğumu bilmiyordum."

"Ne istiyorsun Logan?" diye sordu.

Ne istiyordum ki? Dikkatini çekmek mi? Onu kızdırmak mı? Kendi aklımı bilmiyordum. "Arayı kapatmak. Sohbet etmek. Biz arkadaşız, değil mi? Umarım öyleyizdir." Bu onu kızdıracak ve benim dikkatimi çekecekti - bir taşla iki kuş.

"Arkadaş mı? Seni son gördüğümde beni kaçırmıştın."

Kıkırdadım. Çok dramatikti. "Sen bağıırıyordun ve benim de bir toplantıya gitmem gerekiyordu. İçini dökmene izin verdiğim için mutluydum ama sen giderken benim de seyahat etmem gerekiyordu."

"Bu sadece senin dünya ve biz de onun içinde yaşıyoruz, değil mi?"

"Sensiz de gidebilirdim ama gitmedim. Çünkü senden hoşlanıyorum - gerçi bana bağıırmadığın zamanları tercih ediyorum."

Nehrin üzerindeki köprüden geçerken tökezledi ve onu sabitlemek için kolunu tuttum, taze, çiçek kokusunu yakaladım, ama beni omuz silkti.

"Senden hoşlanmıyorum."

Bunun şimdi doğru olup olmadığından emin değildim ama bir noktada farklı olduğunu biliyordum. "Öpüşürken öyle görünmüyordu."

Ben."

Patika yolda durdu ve başını iki yana salladı.
devam ediyor. "Para size görgü satın alamaz. Hiçbir centilmen bu konuyu açmaz." Sesi beni mi yoksa kendisini mi hayal kırıklığına uğratmış gibiydi, emin değildim. Kızgın olmasını tercih ederdim.

"Neden olmasın ki? Burada bizden başka kimse yok ve ikimiz de bunun olduğunu biliyoruz."

"Sakıncası yoksa unutmayı tercih ederim."

Avucumu göğsüme götürdüm. "Kalbimi kırıyorsun."

Tam olarak emin değildim ama dudaklarından küçük bir gülümseme geçtiğini düşündüm. Bunu örtbas etmek için iç çekti. "Ne istiyorsun Logan?"

"Seninle konuşmak için. Seni evde görmek için. Neredeyse bir haftadır seninle bire bir vakit geçiremedim." Tabii ki onunla alay ediyordum. Ama bir bakıma doğruydum. Onu büyüleyici buluyordum. Tutkulu. İnandığı şeyin arkasında durmaya hazırdı. İnsanlar bana karşı nadiren bu kadar açık olurlardı. İş hayatımda sırtımdaki bıçakları düzenli olarak çıkarmak zorunda kalıyordum ama Darcy hançeri kavrayıp göğsüme saplamaya çalışmıştı.

Bu ferahlatıcı bir değişiklik oldu.

Ve mükemmel öpüşüyordu. En son ne zaman bir öpücüğün bu kadar uzun süre aklımda kaldığını hatırlayamıyordum. Belki de vücudunun dokunuşuma boyun eğmesinden, ona dokunduğumda tenimin tutuşmasından ya da yeni biçilmiş çimen ve ıhlamur çiçeği kokusundan kaynaklanıyordu. Dışı ateş, içi serin bir esinti gibiydi ve ben de içine dalıp hepsini deneyimlemek istiyordum.

"Kendimi evimde görebilecek kapasitedeyim ve seninle bir ömür boyu yetecek kadar birebir zaman geçirdim."

"Bu pek de dostça bir söz değil," diye takıldım, bu kadar hızlı yürüyerek benden uzaklaşmaya çalışması beni eğlendirmişti.

"Çünkü biz arkadaş değiliz."

"Ve ben de neden olmadığını tam olarak anlayamıyorum.
Woolton Köyü'nde bizim yaşımızda çok fazla insan yok. En azından arkadaş olmayı *denemeliyiz*."

"Özel üye kulübünle ilgili bu saçma planlarından vazgeçtiğinde seninle arkadaş olacağım."

"Bu sadece iş. Arkadaşlıkla alakası yok."

Woolton Hall'a doğru yürüyüşüne devam ederken başını salladı. "Mesele de bu zaten. İkisinin birbirinden ayrılabilceğini sanıyorsun. İşinizin tüm yaşam tarzımızı etkilediğini anlamıyorsunuz ve daha da kötüsü, umursamıyorsunuz."

Manor House Club'ın Woolton'daki yaşamı güzelleştirebileceğine onu nasıl ikna edebilirdim? "Burası bir çöplük olmayacak, biliyorsunuz. Bar ve restoran en üst kalitede olacak ve çevre düzenlemesi çok güzel olacak. Yerel olarak harcayacak parası olan varlıklı insanları çekecek. Ve aynı insanlar umarım ilham alıp bölgeye yatırım yapacaklar. Neden açık fikirli olmuyorsun?"

"Hakaretler, bana kapalı fikirli demeler; arkadaşım olmak için tuhaf bir yolunuz var. Bunlar arkadaşların birbirlerini suçlayacağı türden suçlamalar değil."

Hiçbir şeyi yanıma bırakmadı. "Tamam, yani planlarım gelecek haftaki Kilise Konseyi toplantısında başarısızlığa uğramazsa arkadaş olamayacağız öyle mi? Ama bu olursa, olabilir miyiz?"

"Seni yenersem neden benimle arkadaş olmak isteyesin ki?"

Beni döveceğini düşünmemiştim. Ama dövse bile aramızda husumet olmasını istemiyordum. Ve eğer zeytin dalı uzatırsam, onu dövdüğümde geçmiş unutulabilirdi. İş hayatımda edindiğim düşmanları hiç düşünmedim. Ama Darcy gibi biriyle düşman olmak istemiyordum. Evet, o bir komşuydu ve büyükannem onu severdi ama bundan daha fazlası vardı. Darcy ile arkadaş olmayı istemek sadece pratik değildi. Gördüklerim hoşuma gitti ve daha fazlasını öğrenmek istedim. "Katmanları olmalı diye düşündüm."

"Herkesin katmanları vardır," dedi, yolun diğer tarafında at arabasını iten bir kadına el sallayarak.

Her zaman her şeye bir cevabı vardır. "Haklısın. Ama ben çoğu insanın katmanlarıyla ilgilenmiyorum."

"Seni yenersem arkadaş olabileceğimizi söylersem beni rahat bırakacak mısın?"

Kıkırdadım. Onu gerçekten sinirlendiriyor olmalıydım, ama bu beni geri adım attırmak yerine, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememe neden oldu.

"Geçici bir erteleme alacaksın. Bu nasıl bir uzlaşma?"

"Kabul ediyorum." Gözlerini devirdi. "O zaman evet, seni yendiğimde arkadaş olabiliriz. Şimdi çek git ve beni rahat bırak."

Uzanıp saçlarını okşamak ya da bir öpücük almak istedim ama direndim. "Sonunda, sahip olmaya değer bir teselli ödülü."

Kıkırdadı ve başını salladı. "İnanılır gibi değil. Gittiğin o cazibe okulundan para iadesi almalısın. Ben bir teselli ödülü müyüm?"

"Kastettiğim bu değildi." Omzuna dokundum, ama o omuz silkti. "Peki ya kazanırsam? Sonra ne olacak?" Her fırsatta bana meydan okudu - sadece planlarım konusunda değil, ne söylediğim ve nasıl söylediğim konusunda da. Çok çalışıyordu. Ve bu hoşuma gidiyordu.

"O zaman hayatımın geri kalanında senden nefret ederim."

"Bu biraz fazla sert oldu. Katiller normalde sadece on beş yıl alırlar."

"Cidden, neden benim arkadaşım olmak istediğini anlamıyorum," diye cevap verdi. "Ve neden senin olmak isteyeceğimi düşündüğünü anlamıyorum. ne zaman sen çalışıyor için yap bir şey o gider savunduğum her şeye karşı. Hayatımı karşı çalışarak geçirdiğim her şeye." O böyle söyleyince yaptıklarımın hiçbir anlamı kalmadı.

Belki de istediğimi elde etmeye çok alışmıştım ve şu anda Badsley'in gelişmesini istiyordum, onu istiyordum. Londra'daki hayatımın antiteziydi. Oradaki kadınların. Mükemmel İngiliz gülü, soluk tenli, makyajsız. Çamur bulaşmış kot pantolon. Bahse girerim spor salonunun içini hiç görmemiştir. Peki, beni bu kadar Büyülenmiş mi?

"Mahalle Meclisi toplantısı benim için bir kazan-kazan olacak gibi görünüyor," dedim. "Ya Manor House Club'ı alırım, ya da seni."

Durdu, gözlerinde kuşkulu bir bakış vardı. "Beni *anlamıyorsun*." Tekrar yürümeye başladı. "Ben kazanabileceğin bir nesne değilim."

"Yanlış söyledim, iltifat olması gerekiyordu." "Ve kazansa bile, o gözlerini kırıştıracığını sanma. uzun kirpikler ve külotumu düşürmem."

İlginç. "Yani uzun kirpiklerimi inceliyordun." "Hayır. Yani. Kirpikler normalde... seninkiler normal uzunluk."

Açıklamaya çalışırken kıkırdadım. Görünüşe göre Bayan Westbury'nin tüyleri diken diken olmaya müsaitti.

"Sadece flörtün bende işe yaramayacak diyorum."

Umarım bu doğru değildir. Daha çok çalışmam gerekebilirdi ama bir şekilde onun duvarlarını yıkmanın bir yolunu bulacaktım. "Hey, donunun düştüğünden bahseden sendin. Ben sadece arkadaşlıktan bahsettim. Belki akşam yemeği."

Kazıklı bir çite geldik ve durduk. "Planlarınızda iyi şanslar Bay Steele. Burası Westbury arazisi olduğu için yolculuğumun geri kalanına yalnız devam edeceğim." Çitin üzerine çıktı ve çiti geçti.

"İstediğin zaman arazime izinsiz girebilirsin. Sen ve atın, yani," diye seslendim, o tarlaya doğru ilerlerken, saçları rüzgârla havalandı, yuvarlak, sıkı kızı o giderken kıkırdadı. "Konsey toplantısında kaybedersem bunu akşam yemeğine evet olarak kabul edeceğim."

Önümüzdeki hafta Kilise Konseyi toplantısı istediğim gibi gitmezse, Darcy ile akşam yemeği muhtemelen bunu telafi etmekten daha fazlasını yapacaktı. Normalde yattığım kadınlarla ilişkilerimiz herhangi bir toplantı ya da müzakere gibi iş ilişkisiydi ama Darcy ile kişisel ve profesyonel arasında hiçbir ayırım yoktu. İş onun için tamamen kişiseldi. Ve bu hoşuma gitti. Anlamıştım. Her ne kadar Manor House Club'ı geliştirmenin benim için sadece marjlar ve para olduğunu düşünse de, bu şimdiye kadar yapmaya çalıştığım en kişisel şeydi. Bu yüzden konseyin planlarımı onaylaması konusunda kararlıydım.

FİFTEEN

Darcy

Tüm dünyada yapmayı en çok sevdiğim şey, büyükbabamın çalışma odasında bir battaniyenin altına kıvrılıp bir kadeh kırmızı şarap içmek ve eski bir film izlemektir. Televizyonda *Philadelphia Story*, Aurora ve ben büyükbabamın oxblood chesterfield'inin iki ucunda, bir şişe şarap ve yıpranmış, altın şönil bir battaniyeyle kendimi mükemmele oldukça yakın hissetmeliydim. Özellikle de Bayan Steele daha önce telefon edip ayarladığımız akşam yemeğini iptal etmişken. Umarım Logan gelemediğinde başka bir zaman ayarlayabilirdik.

Aurora'nın kasıtlı olarak sinir bozucu davranması dışında.

"Nasıl güzel olduğunu söyleyebilirsin?" diye sordum. "Belli ki insanları köye karşı bir ilgisi olduğuna inandırmak istiyor." Logan kütüphane başış komitesi toplantısına gelerek Aurora'yı kandırırsa, Kilise Meclisi üyeleri de buna kanar mıydı?

"Belki de fikrini değiştirmiştir. Yakınlarda akıllı bir bar ve restoran olmasından hoşlanmayacağını bana söyleyemezsin. Ayrıca, arazide bir havuz ve spor salonu olacağını ve insanların gölünde balık tutmasına izin vereceğini duydum."

"Onun tarafında olamazsın!" "Onun tarafında olamazsın!" dedim.

"Onun tarafında olduğumdan değil. Sadece eğer planlar gerçekleşirse, bu dünyanın sonu olmayabilir."

Köyde bir havuz harika bir fikir olurdu. Ama yerel halk için. Zengin elitler için değil. Sinir bozucu olan da buydu - bazı fikirler iyiydi. Ve köye kendini adamak istemesi hoşuma gitti.

-Sadece yanlış yoldan gidiyordu. "Sonunda sahip olanlar ve olmayanlar olarak ikiye bölüneceğiz. "Sahip olanlar ve olmayanlar

havuzda ve restoranda yemek yiyenler ve havuzu temizlemek ve yemek servisi yapmak zorunda olanlar. Bu bildiğimiz Woolton'un sonu olur."

"Darcy! Ne kadar ikiyüzlü davrandığını göremiyor musun? Bir dükün kız kardeşi olduğunu biliyorsun, hem sen Leydi Westbury falan değil misin?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Sahip olanlardan biri olduğun halde, bu senaryoda 'sahip olmayanlardan' biriymişsin gibi şikayet ediyorsun."

"Saçmalama. Hiç kimseden daha iyiymişim gibi davranmadım."

"Belki değilsin ama özel uçakla uçmaya fazlasıyla alışkınsın. Bir uşağınız, bir kahyanız, bir aşçınız ve diğer tüm personeliniz var. Bana öyle geliyor ki, siz ve aileniz olduğu sürece köydeki zengin seçkinleri umursamıyorsunuz."

Yüzümü buruşturdum. Aurora'nın sözleri çıplak bacaklara batan yaz ısırganları gibi yakıcıydı. "Logan'ın planlarına karşı çıkmamın nedeni bu değil. Burayı seviyorum. Bildiğim tek gerçek yuva burası. Kendimi güvende hissettiğim tek yer. Sadece buna tutunmaya çalışıyorum."

Sessizce oturduk, Katharine Hepburn'ün her fırsatta her şeyi yanlış yapan zengin bir sosyete tasviri, oturduğumuz **z a m a n k i** kadar çekici değildi.

"Haklısın," dedim. "Pek çok açıdan ayrıcalıklıyım ama sahip olduğum en değerli şey bu yerde büyümekti. Sağlam meşe ve dişbudak ağaçları arasında, kayın çitlerinde saklambaç oynayarak, Ryder ile derede kürek çekerek. Bu iyi ve dürüst insanları tanımak. Burası Ryder ve beni kurtardı. Özel bir yer. Sihirli. Bunu biliyorsun."

Uzandı ve bacağımı sıktı. "Biliyorum. Ve hiçbir şey bu anıları değiştiremeyecek. Ama insanların işe ihtiyacı var. Ve parayı şehir dışına, bu gibi yerlere teşvik etmek her zaman kötü bir şey değildir."

"Prensipte bu doğru olabilir. Ama neden Badsley ve Woolton'ı seçmek zorunda kaldı?"

"En azından medeni miydin?" diye sordu.

"Elbette medeniydim, eve yürürken peşimden gelmesine rağmen."

Aurora sırtıttı. "Öyle mi yaptı? Ne dedi?"

Bir nefes verdim ve şarap kadehimi elime aldım. "İlginç bir şey söylemedi. Sadece arkadaş olmak istediğini ve planlama başvurusunun tamamen işle ilgili olduğunu söyledi."

"Çok nazikti."

Anlamıyordu. "Sadece beni manipüle etmeye çalışıyordu. Aynı şeyi tüm köye yapıyor; büyükannesiyile çiftlik dükkanında, kütüphanenin bağış toplama komitesinde, her fırsatta beni kovalıyor. Bunların hepsi para kazanabilmek için yaptığı numaralar."

"Belki, ama belki de değil. Gerçekten köyün bir parçası olmak isteyebilir. Yani, her hafta sonu eve geliyor, Badsley House için çok para harcadı. Genelde insanlara şüpheyile yaklaşırsınız."

Doğru, ama Logan'ın Manor House Club için yaptığı planlar tüm bunları baltaladı. "Evet, her şeye rağmen seri katiller normalde çekici olurlar.

-"Sosyopatlık işte."

Aurora şarabını yudumlarken boğuldu. "Logan Steele'i bir seri katille kıyaslayamazsın."

Kıkırdadım. "Belki de değil. Sadece yaptığı her güzel şey için gizli bir gündemi olduğunu söylüyorum." Bardağımın kenarında parmak ucumla daireler çizdim. "Örneğin, konsey toplantısında kaybederse beni yemeğe götürmek istediğini söyledi. Beni manipüle etmeye çalışıyor. Kazanırsa onunla arkadaş olmamı istiyor. Onu anlıyorum." Daha iyi bilmeseydim, cazibesine ve rahat tavırlarına kapılabilirdim.

"Ondan hoşlandığını ve korktuğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar saçmalama." Ondan bir iki saniyeliğine hoşlanmıştım ama bunu kendime bile itiraf etmek utanç vericiydi.

"Bu bir evet mi?"

"Hayır! Kesinlikle hayır."

"Buna inanmıyorum. Bu mükemmel," diye ciyaktı Aurora. "Oynamayı kesinlikle kaybedecek ve sonra siz ikiniz aşık olmadan önce beş dakikalığına arkadaşmışsınız gibi davranabileceksiniz."

"Aman Tanrım, Aurora, sen delirmişsin. Umarım oylamayı kaybeder ama aşık olmak falan yok. Sana söyledim, adamdan hoşlanmıyorum bile."

Omuz silkti ve şarabını yanındaki masaya bıraktı. "Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Tabii ki doğru. Kendimi birlikte gördüğüm adamın tam tersi."

"Uzun boylu, yakışıklı ve zengin."

"Evet ama aynı zamanda elitist, kendini beğenmiş ve köyümüzü mahvetmek istiyor."

"Haftanın büyük bir bölümünde Woolton'da yaşıyor. Ve kendi başına başarılı olduğu gerçeği? Bu seksi olmalı. Benim için öyle."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Kendi kendini yetiştirmiş erkekler benim için atalarının bıraktıklarıyla geçinen erkeklerden çok daha çekiciydi.

"Parası olan biriyle birlikte olmalısın, kendi parası olan biriyle. Sam'le bu yüzden yürümedi." Aurora bir kadeh şarabını bitirdi ve ikimizi de doldurmak için şişeyi kaptı.

Yetenekli bir marangoz olan Sam'in el yapımı mobilyaları *Elle Interiors*'da yer almıştı ama durumlarımız arasındaki uçurumu başa çıkılması çok zor bulmuştu - bunun onu hadım ettiğini düşünüyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, evleneceğim kişinin ya kendi parası olmalıydı ya da ailemin parası gözümü korkutmamalıydı.

"Ve sadece senin sırtından geçinmek isteyen bu adamlardan birini istemezsin."

İnledim. Bu tür adamların kokusunu bir mil öteden alabilirdim. Beleşçiler, her şeyi benim ödememden tamamen mutlu olanlar. Hayır, bu tür erkeklerin hiçbir çekici yanı yoktu. Aurora haklıydı. Logan birçok açıdan iyi bir eşe benziyordu.

"Logan'dan nefret etmek için sebep arıyor olabileceğini hiç düşünmüyor musun? Yani onun yakışıklı olduğunu bile kabul etmiyorsun ki bu delilik çünkü o gördüğüm en seksi erkek. Sanırım bu, kadının çok fazla itiraz ettiği bir durum olabilir."

İnledim ve şarabımı yudumladım. "Tamam, yakışıklı. Bunu daha önce de itiraf ettiğime eminim." Aynı zamanda harika öpüşüyordu ama Aurora'nın bunu duymasına gerek yoktu.

"Ve sosyal açıdan uygun olduğunu kabul ediyorsun?"

Aurora'nın bardağını doldurdum, sonra kendiminkini. "Evet, evet. Kendi yaşam tarzını finanse etmemi ya da benimkinden korkmamı istemeyeceğine katılıyorum."

"Öyleyse, tek sorun bu planlama başvurusuysa, kaybederse onunla yemeğe çıkacağına dair bana söz vermelisin."

"Sakın başlama," diye cevap verdim.

"Eğer gitmezsen, sonsuza kadar bekar kalmak istediğini varsaymak zorunda kalacağım. Onunla yemeğe bile çıkmayacaksan, onunla *bir* akşam bile geçirmeyeceksen, o zaman yalnız kalmayı hak ediyorsun demektir."

Bir film izlemek ve biraz sarhoş olmak istiyordum, en iyi arkadaşım tarafından hayatımdaki tercihlerimin sorgulanmasını değil. "Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü senin için mükemmel olabilecek birini tanıma fırsatını kaçıırıyorsun."

Logan Steele mükemmel değil, sinir bozucuydu. Woolton rutin ve geleneklere bağlı, istikrarlı ve mutlu bir yerdi. Logan geldiğinden beri her gün tersine dönmüştü ve hiçbir şey tahmin edilebilir değildi. Bir sonraki adımda ne olacağını, ne olacağını asla bilemiyordum. Planlama oylamasını kazanırsa ne olacağını kim bilebilirdi? İşler daha da kötüye gidecekti.

SİXTEEN

Logan

Çarşamba günü öğleden sonra yapacağım en son şeyin Woolton Köy Salonu'nda bir Mahalle Meclisi toplantısına katılmak olacağını düşünürdüm. Manor House Kulübü ile ilgili ayrıntıları güvendiğim ekibime bırakmayı planlamıştım. Bu tür işlerde ellerimi nadiren kirletirim ama iki nedenden dolayı buradaydım. Birincisi, Manor House Club benim için önemliydi - sıfırdan başladığım ilk iş. İkincisi, karşımdakileri asla küçümsemezdim. Darcy'nin planlarıma karşı çıkacağını biliyordum ve yokluğumun bir yabancıнын gelip köyünü mahvetmesi ateşini körüklemesini istemiyordum.

Bu yüzden toplantıya bizzat geldim. Bir şehir implantına çok fazla benzememeye özen göstererek koyu renk kot pantolon ve mavi bir gömlek giydim ve elimde bir paket kağıtla komite üyelerinin karşısındaki masaya oturdum. Yan masada ise planlarıma karşı çıkan altı köylüden oluşan bir grup vardı. İlginçtir, Darcy onlardan biri değildi, bu da sadece ellerini kirletmek zorunda kalmayacak kadar destek *aldığı* anlamına geliyordu.

Başkan, "Bay Steele, komiteye hitap etmek ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," diyerek ayağa kalktım ve komite üyelerinin her birine sunumumun birer kopyasını verdim. "İlk sayfada Manor House Club'ın faydalarına genel bir bakış sundum." Salon, sayfaların çevrilme sesleri dışında sessizliğe gömüldü. "Planların hem inşaat aşamasında hem de sonrasında konukseverlik alanında daha fazla istihdam anlamına geleceğini göreceksiniz."

En sağdaki üye Bayan Price, "Peki bunların yerel işler olacağını garanti edebilir misiniz?" diye sordu.

"Çoğunun yerel olacağından çok umutluyum."

Bayan Price gözlerini devirdi. "'Umutlu' ve 'çoğu' mu? Bir taahhütte bulunmaya hazır değil misiniz?"

"Müşterilerimize en iyi hizmeti ve olanakları sunmak için, bu işler için en iyi insanları işe almak isteyeceğiz. Büyük bir kısmının yerel olacağından hiç şüphem yok." Muhtemelen bazı pozisyonları Londra'dan temin etmemiz gerekecekti. Elbette başka bir şey bekleyemezlerdi.

"Anlıyorum," dedi Bayan Price.

Diğer argümanlarımın üzerinden geçtim; köye nasıl ziyaretçi çekeceğini, bu insanların paralarını nasıl yollarında getireceğini ve yerel ekonomiyi nasıl canlandıracağını anlattım.

"Peki bana bu tür işletmeler kurma konusundaki deneyimlerinizi anlatabilir misiniz? Siciliniz nasıl?" Bay Beadle sordu.

"Şey, Steele Enterprises geçen yıl şu kadar kâr etti-"

"Genel olarak Steele Enterprises ile ilgilenmiyorum. Ya da kârınızla. Özellikle bu tür işletmeler geliştirme konusundaki deneyimlerinizi ve bunların yerel toplum üzerindeki etkilerini öğrenmek istiyorum."

"Son derece saygılı olmakla birlikte, Steele Enterprises'ı büyütme konusundaki genel deneyimimin doğrudan uygulanabilir olduğuna inanıyorum." Steele Enterprises'ın güçlü mali durumunu ve ne kadar başarılı olduğumu anlatmaya devam ettim.

"Peki köyde yaşayan üyeler ve üye olmayanlar arasındaki ayrımı nasıl ele alacaksınız? Yapmak istediğimiz son şey *biz ve onlar* kültürünü teşvik etmektir," dedi sondaki yaşlı bayan.

"Her köyde her zaman farklı geçmişlere ve kaynaklara sahip farklı insanlar olacağını saygıyla belirtmek isterim. Şimdi Woolton'da çok fazla araziye sahip olan ve çok fazla kaynağa erişimi olan bazı insanlar var. Ve böyle olmayanlar da var." Darcy diğer köylüler gibiymiş gibi davranabilirdi ama öyle değildi.

"Aradaki fark, burada kaynaklara sahip olan insanların şu anda köyünün bir parçası , burada yaşıyor kalıcı olarak ve

Köy yaşamına bağlıyız. Kaçınmak istediğimiz şey, kızgınlığa neden olacak bir bölünme yaratmaktır," dedi Bay Beadle.

"Manor House Club'ın hangi alanlarının yılın belirli zamanlarında yerel halka açık olabileceğine bakmaya açtım."

"Ama sunumunuzda bundan hiç bahsetmiyorsunuz."

"Önerilerinizi dikkate almaktan mutluluk duyarım." Köylüler arasında bir bölünme yaratmayı ben de en az diğerleri kadar istemiyordum.

Bay Dawson içini çekti. "Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?" "Sanırım size tüm avantajları anlattım."

"Belki de. Ama planlarınızın insanları nasıl etkileyeceği hakkında hiçbir şey söylemediniz. Topluluk duygusu. Manor House Club'ın yaşam tarzımız üzerindeki etkisinden hiç bahsetmediniz." Bay Dawson, *The London Times*'da beni yıkım taciri olarak tanımlayan makaleyi çıkardı. "Başarıyı bizimle aynı şekilde ölçmediğiniz dikkatimi çekti. Görüyorsunuz, bizim işimiz sizin para kazanmanızı sağlamak değil. Bizim işimiz hayatları yok etmediğimizden, güzel ve pitoresk kırsal alanları gereksiz yere binalar ve yollarla yok etmediğimizden emin olmak. Toplum için net ve ölçülebilir faydalar görmemiz gerekiyor. Her neyse, oylama yapmalıyız."

Komite üyeleri benden uzaklaşıp kendi aralarında mırıldanmaya başladıklarında sürem dolmuştu.

The Times tüm komite üyelerinin önünde duruyordu. Bazıları saklamaya çalışmıştı. Diğerleri zahmet etmemişti. Darcy şahsen burada olmayabilirdi ama etkisi açıktı. O makale beni takip ediyordu, hayatım boyunca başka bir şey olmak için çalışmışken beni bir yıkım gücü olarak göstermeye kararlıydı. Malikane Kulübü, hiçbir şeyi yok etmeye çalışmadığının kanıtı olmalıydı.

Oylamaya gerek kalmadan sonucu biliyordum. Darcy kazanmıştı. Ben yenilmiştim.

Uzun zamandır ilk kez bir iş girişimim yolunda gitmemişti. Orada otururken, bunun bir karakter geliştirme anı olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım, ancak öyle hissetmiyordum. Mirasımda yapmaya çalıştığım değişiklik, yıkımdan uzaklaşıp daha olumlu bir şeye yönelmek boşa gitmiş gibi hissediyordum. En azından yenilgime tanıklık edecek bir basın yoktu.

Şimdiden karara itiraz etmenin yollarını arıyordum. Ama şimdilik burada oturacak, sonucu dinleyecek ve hayal kırıklığına uğramış ama vakur görünecektim.

Sonra da Darcy'yi görmeye gidecektim.

"Kabul edenler lütfen ellerini kaldırsın."

Tek bir komite üyesi bile elini kaldırmadı. "Peki ya karşı olanlar?"

Dört el havaya kalktı.

Sandalye, "Korkarım Bay Steele, başvurunuz reddedildi," diyerek beni nihayet rahatlatmıştı.

Ellerini sıktım ve her birine bana ayırdıkları zaman ve gösterdikleri ilgi için teşekkür ettim. Küskün bir kaybeden gibi görünmeyecektim ve bu köyde köprüleri yakmak istemiyordum.

Kalabalığın mırıltılarına ve bana dikilen gözlere aldırmadan dışarı çıktım, bahar güneşi güneş gözlüklerimi gözlerime takmama neden olacak kadar parlaktı ve Woolton Hall'a doğru yola koyuldum.

Kendimi toparlamam, tozumu almam ve bunu bir son, sadece yoldaki bir tümsek olarak görmeyi reddetmem gerekiyordu. Kaybedilmiş bir planlama başvurusunun bile bir umut ışığı vardı. Darcy bana teselli ödülü olarak akşam yemeği sözü vermişti ve ben de bunu paraya çeviriyordum. Planlama sürecinde ne kadar etkili olduğunu bilmek istiyordum. Bana karşı ne kadar sıkı kampanya yürütmüştü?

Ve kadını yemeğe çıkarmak istiyordum.

O beni görmeden ben onu gördüm. Garaj yolunda duruyordu, kot pantolonu kıcını mükemmel bir şekilde sarıyordu, kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve sanki bir şey bekliyormuş gibi garaj yolunun girişine doğru bakıyordu.

"Darcy," diye seslendim.

Döndü, benim olduğumu görünce yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Muhtemelen benim bir yenilgiden sonra yaralarını samak için geri çekilen bir adam olduğumu düşünmüştü. Beni daha iyi tanımaması utanç vericiydi. Ama yakında tanıyacaktı.

"Merhaba," diye cevap verdi, saçlarını toplayıp bir tarafa doğru çekerek. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Planlama kararını zaten biliyordu.

"Beni beklediğini düşünmüştüm. Akşam yemeği için bir randevu ayarlamaya geldim."

Başını arkaya eğdi ve güldü. "Ciddi misin sen? Bu planlama işinin senin için önemli olduğunu sanıyordum. Yıkılmış olman gerekmez mi?"

Güneşin altında yüzü çıplak bir şekilde dururken kendimi onun her bir parçasını incelerken buldum. Kaşları kestane rengi gözlerinin üzerinde iki mükemmel kemer oluşturuyordu. Burnunun üzerinde onu olduğundan daha genç gösteren küçük bir çil kümesi vardı. Kulakları delik değildi ve orada duymak istediğim bir hikâye olduğundan emindim.

Ona sonsuza kadar bakabilirdim.

"Logan?" diye sordu ben cevap vermeyince.

"Sana bunun sadece iş olduğunu söylemiştim. Bölümlere ayırabilirim. Hem bu artık arkadaş olabileceğimiz anlamına geliyor, değil mi? Seni yemeğe götürebilirim."

"Ben anlaşmadan dönecek biri değilim, o yüzden tabii ki yemeğe çıkabiliriz. Sana gelebilir miyim? Üçümüz birlikte yiyebiliriz."

"Hiç sanmıyorum." Yemekten önce, yemek sırasında ya da yemekten sonra aramızda geçecek hiçbir şeye büyükannem tanık olmayacaktı. "Cuma günü saat altıda. Hazır ol ve giyin."

İnledi.

"Şikayet etme. Bu anlaşmayı sen yaptın." "Ama giyinmek?"

Darcy'nin sorunu neydi? "Evet. Siyah kravat. Mazeret yok. Ben seni alırım."

"Logan-"

"Bunu duymak istemiyorum. Anlaşmayı sen yaptın." Gece bittiğinde ve altımda kıvranırken, ona verebileceğim ya da veremeyeceğim bir orgazmın peşinde koşarken, tüm çekincelerini unutmuş olacaktı.

YEDİ

Darcy

"Ama payetler? *Altın* payetler mi?" Aynadaki yansımama baktım. Saçlarım başımın üstünde toplanmıştı ve boydan boya uzanan elbise beni her yerimden emiyordu. Bir tarafı yırtmaçlıydı, derin bir v yakası ve siyah kumaştan bir kemeri vardı. Geçen yıl New York'ta bir yardım galası için almıştım ama giymemiştim.

Yine de çok sevmiştim. Kendimi seksi ve biraz da tehlikeli hissettiriyordu ama Logan Steele'in yakınındayken ikisini de hissetmek istediğimden emin değildim.

"Siyah kravat dedi," diye yanıtladı Aurora. "Az giyinmiş olmak istemezsin."

"Sence de fazla değil mi?" Ellerimi belimde düzeltirken sordum.

"Harika görünüyorsun," dedi Aurora. "Logan ona neyin çarptığını anlamayacak."

Parlattığım dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu şok etme fikri hoşuma gitmişti. Beni şimdiye kadar sadece kot pantolonla ve makyajsız görmüştü. Şüphesiz, genellikle yemeğe götürdüğü kadınlar süper göz alıcıydı -tasarımcı kıyafetleri, fonsüz ve profesyonel makyajsız asla evden çıkmazlardı. "Eğer geldiğinde üzerinde yemek ceketi yoksa, tam bir aptal gibi görüneceğim."

"O elbisenin içinde aptal gibi görünemezsin. Çok güzelsin. Ve çok nadir giyinirsin, seni böyle görmek çok güzel."

Hazırlanmak hoşuma gitmişti. Makyajıma zaman ayırmak. Saçlarımı yolmak, nemlendirmek. Bunu Logan için yaptığımdan değil. Hiç de bile. Sadece alışkın olduğu kadınlarla rekabet edebileceğimi bilmesini istiyordum.

Kapı çaldı ve koridorda Lane'in ayak seslerini duydum. Artık değişmek için çok geçti.

Aurora, "Tam zamanında geldi," dedi ve bana siyah el çantamı uzattı.

Bir yanımda, bir tür intikam almak için gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Sadece ekilmek için giyinmek gerçekten utanç verici olurdu.

"Çantana iki prezervatif koydum," diye fısıldadı Aurora. "Onları kullanmazsan hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Onunla yatmak gibi bir niyetim yok. Planlama başvurusunu kaybettiği için yemeğe evet dedim. Bu bir anlaşma, randevu değil."

Aurora inledi. "Bir taşla iki kuş vurabilirsin."

-Sam Jones bu kadar çok alanda bu kadar *eksikken* yattığın son adam olamaz." Başarısız bir şekilde kıkırdamasını engellemeye çalıştı. "Bahse girerim Logan Steele çarşafın arasında bir katildir."

"Onu hayal mi ediyordun?" Ona dirsek atarak sordum.

kab

urg "Evet, tıpkı onunla tanışan diğer kadınlar gibi."

alar. Çantamı açtım, prezervatifleri çıkardım ve bir kenara attım.

yatağımda. "Onunla kesinlikle yatmayacağım ama cinsel sağlığımı düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Bunu sadece egzersiz olarak düşün. En son sevişmen gereken zamanı çoktan geçtin."

Güldüm ve dışarı çıktım. "Lafı açılmışken, Cuma gecesi neden yatak odamda bana prezervatif veriyorsun? Kendi tavsiyene kulak ver."

"Niyetim o. Görüştüğüm adam saat yedide evimde olacak."

Onu doğru mu duymuştum? Aurora düzenli olarak çıktığı bir erkekten hiç bahsetmemişti. Farklı erkeklerle seri randevulara çıktığını sanıyordum. "Öyle mi?"

"Evet, yani bu gece kesinlikle sevişeceğim."

Herkes benden daha fazla mı seks yapıyordu?

"Yirmili yaşlardayız Darcy. Tam da seks yapmamız gereken yaştayız."

Prezervatiflere baktım, yarı yarıya onları örtümün üzerinden almak istiyordum, ama Lane'in kapıyı çalması düşüncelerimi böldü.

Kapıyı açtığımda, "Bayan Westbury, Bay Steele aşağıda sizi bekliyor," dedi.

"Teşekkür ederim Lane. Ben de şimdi geliyordum. Aurora?"

"İyi geceler. Bir süre soyunma odanızda oynadıktan sonra eve gideceğim."

"İyi eğlenceler," dedim.

"Bu gece ikimiz de eğlenelim ve detayları yarın Dorchester'da paylaşalım."

Ona bir öpücük kondurdum ve geniş merdivenlerden aşağı indim. Çantamı kolumun altına sıkıştırdım ve bir elimle uzun eteğimi toplarken diğer elimle de eski meşe korkuluklara tutundum. Eğer bu merdivenlerden düşmeden inmeyi başarabilirsem, bu geceyi kazanmış sayacaktım. Yalınayak ya da terlikle çok daha iyiydim.

Koridora inen iki merdivenin birleştiği yerin yarısında, Logan'ın onu olduğundan daha geniş ve uzun gösteren bir yemek ceketiyle bana sırtıttığını görmek için aşağıya baktım. Kot pantolonla yalınayak olmayı ne kadar sevsem de, yemek ceketi giymiş bir erkek kadar nabzımı hızlandıran ve midemi hoplatan başka bir şey yoktu.

"Tamamen nefes kesici görünüyorsun," dedi başını sallayarak.

Logan da takım elbisesi içinde şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha iyi görünüyordu. Tavırlarına rağmen hiçbir zaman film yıldızı güzelliğinden başka bir şey göstermeyen bu adam, el yapımı smokiniyle yakışıklılığı bambaşka bir seviyeye taşımıştı.

"Siyah kravat demiştin," diye cevap verdim.

"Ve sen de nefes kesici güzellikte karar kılmışsın," dedi ve ben ona ulaştığımda elini uzattı. "Ama bunda bir değişiklik yok."

Gülümsememi bastırmaya çalıştım, inanmasam da bunu söylediği için memnun olmuşum.

"İyi akşamlar Bayan Darcy," dedi Lane.

"Teşekkür ederim," dedim, hoşlanıp hoşlanmadığıma bile karar veremediğim biriyle aynı akşamı paylaşmak üzere olmama rağmen sırtarak.

Ön kapının dışında, siyah bir Lexus rölantide çalışıyordu, direksiyonda da bir sürücü vardı. Garip bir seçimdi. Belli ki bir helikoptere parası yetiyordu, bu yüzden beni bir Bentley ya da Jaguar'la -biraz daha gösterişli bir şeyle- almamış olmasına biraz şaşırmıştım ama

yapmadığına sevindim. Kapıyı açtı ve arka tarafa geçip bana katılmadan önce beni içeri götürdü. Sessizlik içinde arabadan inerken sıırttı.

"Geldiğimde saçını falan yıkadığını iddia edeceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"Planlama başvurusunu kaybettiğinde seninle yemeğe çıkacağımı söylemiştim."

Logan kıkırdadı. "Ne zaman, eğer değil mi?"

Omuz silktim ve pencereden dışarı baktım. Nereye gittiğimizi merak ediyordum ama ona sorma zevkini tattırmak istemiyordum.

"Cidden, Darcy," dedi. Döndüm ve sanki düşündüğü tek şey benmişim gibi gözlerimin içine baktı. "Eğer gerçekten burada olmak istemiyorsan, o zaman geri döneriz. Benimle birlikte olmak istemeyen bir kadını dışarı çıkarmak istemem."

Sanki ona olan kızgınlığımı bir balonu ve o da bunu bir iğneyle patlatmıştı. Sorun şu ki, Logan'la yemeğe gitmek istememiş olsaydım, burada olmazdım. Kızgınlığımı kendime yöneltmem gerekirken ona yöneltiyordum. Onu ilk gördüğüm andan beri kendimi bu adamla vakit geçirmek isterken bulmuştum, oysa bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ve bunu açıklayamıyordum. Bu yüzden sinirlendim. "Özür dilerim. Seninle kavga etmeye çok alıştım. Nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

Başparmağını alt dudağımın altından geçirdi. "Sakin ol. Kendin ol. Seni benden başka biriyle kavga ederken hiç görmedim, o yüzden belki ben başka biriymişim gibi davranabilirsin?" diye önerdi.

Güldüm. "Seni başka bir erkek olarak hayal etmemi mi istiyorsun?"

"Biliyor musun, egomu yıpranmış bir halı gibi çiğneyen ilk kadın sensin."

Gülümserken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara ve o cömert ağzına odaklandım. Bahse girerim kadınlar ona pek sık hayır demiyordu. "O zaman çok geç kalmışsın. Ego bir erkeği yönlendirmemeli."

"Hayır mı? O zaman ne?"

"Karakter. Değerler. Bir fark yaratma, bir miras oluşturma ihtiyacı."

Başını salladı ama bir şey söylemedi, sanki söylediğim her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Peki ya sen? Sizi harekete geçiren nedir?"

Bu açık bir soruydu ama açık bir cevabım olduğundan emin değildim. "Woolton Malikanesi'ni korumak istiyorum."

"Ama bu kardeşinin mirası değil mi? Büyükbabanın? Peki ya senin?"

"Bu benim ailemin mirası. Bu unvana sahip olmamam sorumluluk hissetmediğim anlamına gelmiyor." İçimi çektim. En azından bu akşam için iyi davranmaya çalışmalıyım. Neden korkuyordum ki? "Büyükbabamın mirası olması benim olmaması gerektiği anlamına gelmez. Aslında Ryder'ın değil. Mülkle benim kurduğum bağı hiçbir zaman kuramadı. Belki de üniversiteyi bitirir bitirmez Amerika'ya gittiği içindir. Bilemiyorum. Ama Woolton'ı seviyorum. Her zaman sevdim. Benim için her zaman bir sığınak oldu. Güvenli bir alan." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Bu çok önemli."

Sanki söylediklerimi özömsüyormuş gibi birkaç saniye sessiz kaldı. Çıktığım erkeklerin ne yaptığım ile ilgilenmesine alışık değildim.

"Yani bu bir yük değil mi? Çok büyük bir yer ve orada sadece sen yaşıyorsun."

"Birinin nasıl böyle düşünebileceğini anlıyorum ve sorumluluğun çok büyük, hatta zaman zaman bunaltıcı olmadığını söyleyemem. Ama genel olarak, bu bir onur." Kararmaya başlayan gökyüzüne baktığımda Londra'ya doğru gittiğimizi görüyordum. Çoğu erkek bir kadını etkilemek için şehre giderdi ama Logan'ın beni etkilemeye mi yoksa analiz etmeye mi çalıştığından emin değildim. Benden etkilendiği için mi buradaydım? Akşam yemeğine götürebileceği, egosunu ayaklar altına almayacak çok daha çekici ve egzotik kadınlar olduğundan emindim.

"Umarım sakıncası yoktur ama şehre giderken bir etkinlikte kısa bir süre görünmem gerekiyor. Asistanım bana çifte rezervasyon yaptı."

"Akşam yemeğini iptal edebilirdin."

"Ve seninle vakit geçirme fırsatını kaybedebilirdim?" Sırıttı. "Asla."

Benimle dalga mı geçiyordu yoksa bana iltifat mı ediyordu bilmiyordum. Belki ikisi de. "Arabada beklememi ister misin?"

"Arabada beklememi ister misin?" diye sordum.

Kuzey Londra'da loş bir otoparka girdi. Tanrım, sanki bir mafya bağlantısıyla buluşmak ya da bir uyuşturucu anlaşması yapmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Benimle gelmeni istiyorum ama kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle yap."

Pencereden dışarı bakarken gözlerimi kıstım. "Nereye gidiyoruz?"

"Biraz yaşamaya. Sürpriz olsun."

Altmışlı yıllarda inşa edilmiş olan eski püskü, kullanışsız, kutu şeklindeki binaya baktım. Pencere çerçevelerinden soyulan boya, o zamandan beri kimsenin ilgilenmediğini gösteriyordu, ancak okul üniformalı bir sürü genç içeri doluşuyordu, yani terk edilmemişti.

Logan kapımı açtı. "İçeri gelmek ister misin?"

İçeride neler oluyordu ve Logan neden buradaydı? "Elbette," dedim ve dışarı çıktım. "Belli ki fazla giyinmişim."

"Hiç de değil. Benzer elbiseleri sokakta da bulabilirsin, değil mi?"

Güldüm. "Evet." Muhtemelen haklıydı, Zara muhtemelen bu Gucci'nin mükemmel bir taklidini yapmıştı.

Eli sırtımın alt kısmıyla buluştuğunda ve beni gençlerin geçtiği kapıya doğru yönlendirdiğinde ürperdim. Bir gençlik kulübünde gönüllü falan mı çalışıyorduk?

Yaklaştıkça çocuklardan birinin dikkatini çektik. "Hey, Stevie, bak! Bu Wolverine." Yüzünde bir sırıtma belirdi ve Logan'la yumruk yumruğa çarpışarak yanımıza geldi. "Bu gece gelip gelmeyeceğinizi ya da Bay Graham'ın duyuruları yapıp yapmayacağını bilmiyorduk."

"Bunu kaçırmazdım," diye cevap verdi Logan.

"Umarım kredi kartınızı getirmişsinizdir," dedi bir başka çocuk, etrafımızda bir sürü çocuk toplanıp içeri girerken.

Tepedeki parlak elektrik ışıkları, yerel hizmetler ve gruplar hakkında bilgilendirici posterlerle kaplı geniş bir odayı aydınlatıyordu. Sıra sıra dizilmiş turuncu plastik sandalyeler, çoğu üniformalı gençler tarafından işgal edilmiş küçük bir sahneye bakıyordu.

Sahnenin arkasında bir pankartta şöyle yazıyordu: *Genç Girişimcilere Hoş Geldiniz* ve altında daha küçük harflerle *Steele Vakfı Sponsorluğunda* yazıyordu.

"İyi misin?" Logan kulağıma fısıldadı.

"İyiyim. Konuşma mı yapacaksın?"

"Yirmi dakika içinde buradan çıkacağız, söz veriyorum."

Başımı salladım. "Bunun için endişelenme. Acele etme." Beni meraklandırmıştı.

Logan gülümsedi ve elini göğüs cebine atarak birkaç indeks kartı çıkardı. "Buradan iyi bir manzaranız olacak." Sahneye doğru yöneldi ve orada birkaç kişiyle tokalaşıp hoşbeş etti.

Ben de yerime oturdum ve her ne olacaksa olmasını bekledim.

Kırklı yaşlarının başında bir kadın yanıma oturdu. "Logan'ın bu gece yanında birini getirmiş olması çok güzel," dedi. "Ben Avril." Elini uzattı.

Elini tuttum. "Ben de Darcy. Nasılsınız?"

"Bu konuda hiç basın ya da tanıtım istemiyor. Ben her zaman çatılardan bağırması gerektiğini düşünürüm. O kadar çok genç insana yardım etti ki."

"Bu işe nasıl bulaştı?" Neler olup bittiğini biliyormuş gibi davranarak sordum.

Beklenti içinde salonun ön tarafına sabitlenmiş bakışlarını takip ettim. "Logan'ın kariyerini ayrıldığından beri hepimiz takip ediyoruz; bir kontun devlet okuluna gitmesi pek sık rastlanan bir durum değil."

Logan da o pasaklı çocuklardan biri miydi? Elbette değildi. O bir konttu. Ailesinin parası olmalı. Yatılı okula gitmiş olmalı.

"Ama özellikle de dönüp milyarlarca sterlinlik bir imparatorluk kuran biri değil. Böyle okullardan çıkan çocuklar bunu yapamaz. Ama o zorluklara meydan okudu. Ve kendi yolunun başkaları için de ileriye dönük bir yol olmasını istediğine karar verdi. Bu çocukların sadece bir fırsata ihtiyacı olduğuna tutkuyla inanıyor." Bana baktı ama ne diyeceğimi bilemedim. Logan da bu çocuklardan biri miydi?

Logan kürsüye çıktı. "İyi akşamlar, Newham Comprehensive öğrencileri," diye söze başladı ve ben sırtımamak için kendimi zor tuttum. Odaya hükmediyor, uzun ve geniş duruyor ve kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. Daha azını beklememeliydim.

Hikayesinden bahsetmedi, gerçi öğrencilerin ona olan hayranlıklarına bakılırsa çoğu zaten biliyordu. Bunun yerine hemen burada bulunma sebebine giriş yaptı. "Steele Enterprises'da son on iki ay içinde iş deneyimi programımıza katılan bazı mükemmel öğrencilerimiz oldu. Pratik deneyim kazandırmanın yanı sıra Steele Enterprises'a gelen Newhamlı öğrencilerin nelerin mümkün olduğunu anlamaları benim için çok önemli. Ben de tam olarak sizin şu anda oturduğunuz yerden başladım. Hayatta ne istediğinizi bulmanız gerekiyor. Büyük hayaller kurmak önemli. Sonra da çok çalışarak ve odaklanarak bu hayali gerçeğe dönüştürün. Önünüze çıkan fırsatları değerlendirin. Reddedilmeyi ve başarısızlığı bir derse dönüştürün. Ve en önemlisi, asla pes etmeyin."

Kendimi aptal gibi hissettim. Logan'ın yetiştirilme tarzı hakkında tamamen yanlış olan varsayımlarda bulunmuştum. Dahası, zenginliği ve ayrıcalığının kendisinden başka kimseyi önemsemediği anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Geçtiğimiz yıl şirketinde iş deneyimi kazanmış olan çeşitli öğrenciler hakkında konuşmaya devam etti ve ardından bir sonraki yıl için yer a l a c a k l a r ı n isimlerini açıkladı.

"Şimdi, hepinizin beklediği şey, iş fikirlerine yatırımı kimin kazandığını açıklama zamanı." Masasına gelen bazı fikirlerden ve ne kadar etkilendiğinden bahsetti. "Bu yılki başvurularda en çok hoşuma giden şey bazı başvuruların azmi oldu. Bu yıl, geçen yıl da başvurmuş ancak başarısız olmuş on kişi başvurdu. Bu öğrenciler pes etmiyorlar ve ben buna hayranım. Diğerleri ise işler umdukları gibi gitmediğinde ne gibi dersler çıkardıklarını yazdılar. Bu kararlılık başarının anahtarıdır. Başarısız olup ayağa kalkabilmek, tozunuzu alıp tekrar deneyebilmek kendiniz için yapabileceğiniz en önemli şeydir. Kendinizi bir kenara atmayın. Başarısızlık başarının temelidir."

"Başka biri olsaydı," diye fısıldadı Avril, "öğrencilerin dikkatini çekmezdi. Onun Londra'dan gelmiş, hayatlarının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan, onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyen zengin bir züppe olduğunu düşünürlerdi. Ama eski bir öğrenci olduğu için dinliyorlar. Ondan bir şeyler öğrenmek istiyorlar. Onun gibi olmak."

Başımı salladım. "Bunu görebiliyorum." Etrafımdaki dinleyicilere baktım, sanki tüm cevaplar ondaymış gibi onu dinliyorlardı.

"Bu sefer üç işletmeye yatırım yapmaya karar verdim," diye devam etti Logan. "Bu insanların üçü de çok çalıştı, takip ettikleri, uyarladıkları ve öğrendikleri net planları vardı. En önemlisi de herhangi bir mali yardım almadan bu planlarını hayata geçirdiler. İlk alıcı Stacey Grant, bir köpek gezdirme işi kurdu ve reklamını yapmak ve genişletmek için paraya ihtiyacı var. Çok çalıştı, başarısızlıklara katlandı ama bunların onu yenmesine izin vermedi. Ona bu yolda yardımcı olmaktan memnuniyet duyuyorum."

Öğrenciler alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Avril coşkuyla alkışladı. "Büyümeye odaklanmış durumda. Şimdiden yanında çalışan iki kız daha var. Bu inanılmaz bir şey. On altı yaşında ve iki yıl önce bir işte asla tutunamayacağından endişeleniyordum."

Logan boğazını temizledi ve kahkahalar kesildi. "Yapacağım ikinci yatırım David Road'un, sporu uluslararası alanda takip eden taraftarlar için internetin her yerinden futbol haberlerini bir araya getiren haber bülteni uygulamasına olacak. David'in işini yürütmek için yeni beceriler öğrenme şeklinden çok etkilendim."

"Evet," dedi komşum yüksek sesle fısıldayarak. "David bunu hak ediyor. Logan'ın birden fazla ödül vermesi çok güzel. Daha önce altı ayda bir veriyordu ama şimdi hak ettiğini düşündüğü her fikre para veriyor."

Tarif ettiği bu adam kimdi? Sahneye çıkan adam, bunca zamandır tartıştığım adama hiç benzemiyordu. Cömert ve düşünceliydi. İnsanları önemsiyor, kendinden daha büyük bir şeye yatırım yapmak istiyordu.

Günler önce nefret ettiğim biriyle bu kadar gurur duymak nasıl mümkün olabilirdi? Onun hakkında yanıldığım başka ne varsaymıştım?

"Son bir duyurum var. Bunu daha önce bir Newham öğrencisi için hiç yapmamıştım, ancak iş deneyimi sırasındaki fikirleri, notlarındaki değişim ve başarıma azmiyle birleşince ilk kez bir Newham öğrencisini Steele Enterprises'ta tam zamanlı olarak çalıştıracağım anlamına geliyor. Julia Simpson gelip benim için çalışmayı kabul etti. Detaylara verdiği önemi ve ortaya koyduğunuz fikirleri stres testine tabi tutma konusundaki kararlılığını defalarca gösterdi. Son iki yılda okulda düzenlediğim her bir atölye çalışmasına katıldı ve işim için büyük bir değer olacağına inanıyorum."

Logan Steele aslında Wolverine olduğunu açıklasaydı, daha az şok olurdum. Ona bakış açımı yüz seksen derece değiştirdi. Yemeğe çıkmayı kabul ettiğim adam bu gece birlikte olduğum adam değildi. Onu açıkça yanlış değerlendirmiştim. Onu küçümsemiştim. Logan Steele saygı ve hayranlığımı hak ediyordu ve onu daha yakından tanımayı planlıyordum.

EIGHTEEN

Logan

Onu merkeze getirerek Darcy'yi üzmüş müydüm? Başka bir nişana öncelik verdiğim için onu kızdırmış mıydım? Dışarı çıktığımızdan beri pek konuşmamıştı. "Akşam yemeği?" Arabaya onun yanında binerken sordum.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi, sesi alışkın olduğumdan daha yumuşaktı. "Kusura bakma, yolumuzun biraz dışındaydı ama bir sözüm vardı.

Kıramadım."

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi. "Gelebildiğime sevindim. Steele Enterprises'ın köpek gezdirme işine yatırım yaptığını kim bilebilirdi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Steele Vakfı'ydı. Cesaretlendirici olmak istiyorum. Çalışkan, organize ve kararlı biriydi. Bu ödüllendirilmeli." Araba hareket ederken emniyet kemerimi bağladım.

"Seninle alay etmiyordum, harika bir şey yaptın. Görünüşe göre senin hakkında bilmediğim çok şey var."

"Belki birkaç şey." Darcy'ye eski okulumda neler yaptığımı göstermek gibi bir niyetim yoktu. Bu konuda kimseyle nadiren konuşurdum. Büyükannem bile Newham Comprehensive'a ne kadar destek verdiğimi bilmiyordu. Darcy'yi akşam yemeğine götürmek istiyordum ama bu gece duyurulardan çıkamayacağım için tek bir çözüm vardı: Darcy'yi de yanımda götürmek.

Dehşete kapılmış gibi görünmüyordu ve bir parçam da kapılıp kapılmayacağını merak ediyordu. Geçmişim yüzünden. Toplum merkezinin durumundan, pasaklı ve bazen de asi çocuklardan. Benden çok farklı bir şekilde büyümüştü, birçok yönden ayakları yere basıyordu, ama bu gerçeği görmezden gelmenin hiçbir yolu yoktu.

Woolton Hall'da bir dükün torunu olarak, atalarının malikanesinde.

"Ben de senin sadece parayla ilgili olduğunu düşünüyordum."

Gevşemiş gibi görünen kol düğmemi kurcalarken nefesimi içime çektim. "Beni yanlış anlama. Para benim için önemli. Yoksulluk sahip olabileceğim en iyi temeldi ve büyük bir motivasyon kaynağıydı."

Dizleri bana dönük olacak şekilde hafifçe kaydı. "Yine de anlamıyorum. Sen bir kontsun. Bir noktada ailenin parası olmalı."

Kırılmış olan kol düğmemi çıkardım. "Babam mirası aldıktan çok kısa bir süre sonra ailemizin tüm servetini kumarda kaybetti."

"Çok üzgünüm," dedi.

Gözlerinde acıma görmek istemediğim için pencereden dışarı baktım.

"Babanı hâlâ görüyor musun?"

Başımı salladım. "Üç yaşımdan beri görmüyorum. Onu hiç hatırlamıyorum."

"Üç mü? Vay be. Çok küçükmüş. Seni ve anneni terk mi etti?"

Bir nefes üfledim. Bu hikâyeyi hiç paylaşmadım. Ve insanlar hiç sormadı. İnsanların gördüğü tek şey param ve gücümdü. Kimse yüzeyin altını kazmaya çalışmadı. "Annem ben iki yaşındayken öldü. Menenjit." Babamı tanımamak hiç umurumda olmadı. Onu tanımak istemedim. Ama annemi? Onunla ilgili sadece bir anlık bir anım vardı. Mavi gözleri ve yumuşak sarı saçlarının tek bir görüntüsü ve bu yeterli değildi.

"Bu yüzden mi kumar oynuyordu? Karısını kaybettiği için mi?"

Kolumu pencerenin pervazına dayadım. "Hayır. Anladığım kadarıyla o zamana kadar hepsi gitmişti."

"Ve sen de büyükannenle yaşamaya başladın," dedi Darcy.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Keşke babam oğlu için doğru olanı yapmak isteseydi. "Büyükkannem beni bırakması için babama para verdi ve Badsley elinde kalan tek değerli şeydi. Beni sattı. Annesinin parasını aldı. Ve evinden vazgeçmek zorunda kaldı." Badsley'i geri almış olsam da

tamamen iyileşmemişti. Babama olan kızgınlığım hayatım boyunca sürecekti.

Darcy parmaklarını kol düğmemi sıktığım yumruğun üzerinden kaydırıp ve sessizce oturduk. Söyleyebileceği hiçbir şey durumu daha iyi hale getiremezdi ve o da bunu biliyordu. Ve dokunuşu beklemediğim bir rahatlık sağladı. Sonunda bileğimi bükerek elimin yukarı bakmasını sağladı. "Eminim bunu düzeltebilirim," dedi kol düğmesini avucumdan alarak.

Ona unutmamasını söylemek, restorana doğru ilerlerken parmaklarımı onunkilerle birleştirmek istedim ama bunun yerine kırık kol düğmesini incelemesini ve sonra çantasında bir şeyler aramasını izledim.

"Şimdi bana daha mantıklı geliyor," dedi, "Badsley'i satın alman, paranın bu kadar önemli olması. Helikopter bile. Bir bakıma." Çantasından bir cımbız çıkardı ve gevşemiş olan vidalardan birini sıkıya koyuldu. "Kanıt gibi bir şey."

"Badsley sadece babamın ailesini yok etmesini telafi etmemin bir yolu değil. Bu büyük bir parçası ama orada olmaktan keyif alıyorum. Woolton'da yaşamayı seviyorum."

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Konsantre olduğundan mı, yoksa Woolton ve Badsley'den hoşlandığımdan şüphe duyduğundan mı emin değildim.

"Al," dedi gömleğimin koluna uzanarak. "Her şey tamam." Gümüşü deliklerden geçirdi ve yerine oturttu. "Mükemmel."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Gülümsedi, tamiratından gurur duyduğu belliydi. "Yapmayı planladığın her şeyi yaptın mı?" diye sordu. "Babanın günahları senin günahların olmasa da, onları kendi günahlarınmış gibi üstlenmiş görünüyorsun."

"İşim bitmedi ama artık bunun sadece para kazanmakla ilgili olduğunu düşünüyorum. Konsey toplantısında o makaleyi kullanman..."

Darcy yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Her ne yaptıysam-"

"Akıllıca bir hamleydi. Aşıl topuğuma saldırdın. Cesaret ister. Ama o makale yeniden değerlendirmemi sağladı. Artık başarıyı kendi iyiliği için istemiyorum. Ona ihtiyacım yok ve bir işim olmasını da istemiyorum."

yıkımın mirası. Kendime ait bir şey inşa etmek istiyorum. Her zaman başkalarının işlerini üstlendim ve onları geliştirdim ya da sattım ama hiçbir zaman sıfırdan bir şey inşa etmedim. Manor House Club ile yapmak istediğim de bu."

İnledi. "Woolton'a gelmediği için pişman olamam, Logan."

"Biliyorum. Ve bu savaşı kaybetmemin bir de iyi tarafı var, burada seninle oturuyorum."

Başını sallarken ağzının kenarları yukarı kalktı.

"Ciddiyim," dedim araba otelin dışında durmak için yavaşladığında. "İşte geldik."

Kendime asla romantik demezdim ama Darcy için özel bir şey yapmak istemiştim. Ve benimle yiyeceği akşam yemeğinin tahammül edilecek ve katlanılacak bir şey değil, tadına varılacak ve keyif alınacak bir şey olduğunu bilmesini istiyordum. Her ne kadar parası olsa da, hayatında pek fazla şımarıklık yok gibi görünüyordu ve bu gece biraz çökmüş olmak, onu biraz şımartmak istedim. Darcy'nin gülümsemesini görmek hoşuma gidiyordu ve onu yanımda daha sık görmek hoşuma gidecekti.

Arabasının kapısını açtım ve elimi sırtına koyarak onu otelin girişine doğru yönlendirdim. Asansörle yukarı çıkarken, "Buraya daha önce gelip gelmediğini bilmiyorum," dedim.

"Windows'a mı?" diye sordu, otelin en üst katındaki restoranı kastederek. "Gitmedim. Harika bir manzarası olduğunu duydum."

Kapılar yirmi sekizinci katta açılırken başımı salladım. O dışarı çıktı ve ben de onu takip ettim. Restorana girdiğimizde bir personel elinde bir tepsi şampanya tutuyordu. Bu gece bir riskti. Darcy'nin konfor alanı Badsley ormanında piknik yapmak ya da çiftlik dükkânındaki ürünlerle yapılan ev yemekleri olabilirdi. Ama ben onu biraz zorlamak istedim. Doğru dürüst düşünmediği şeylerden hoşlanabileceğini fark etmesini sağlamak. Ben de dahil.

Sessiz restoranı görünce bana döndü. "Tek yemek yiyen biz miyiz?" diye sordu.

"Sadece ikimiz olursak daha az dikkat dağıtıcı olur diye düşündüm. bize."

"Yani tüm restoranı kiraladınız mı?" diye sordu sanki Duyduğu en çılgınca şey olduğunu düşündü, ama ben yapamadım.

Şokun altında biraz memnun olup olmadığını söyleyebilirdim.

O içerde ilerlerken ben de peşinden gittim. Dairesel odanın dört tarafındaki tavandan tabana pencereler bize Londra'daki en iyi manzarayı sunuyordu. "Eğer uzaklara bakarsanız, kırsal alan tam karşınızda. Buranın harika yemeklerle kırsal manzaranın mükemmel bir birleşimi olduğunu düşündüm," dedim. "Ve çok göz alıcı. Sana yakışacağını düşündüm."

"Ciddi misin?" diye sordu yüzünü bana dönerek. "Kot pantolonla yaşıyorum ve çoğu gün saçımı taramayı başarabiliyorsam, iyi gidiyorum demektir."

Durakladım ve saçlarını omzunun arkasına ittim. "Bazen güzel olmaktan korktuğunu düşünüyorum. Ve belki de kendini bırakmaktan ve sadece eğlenmekten biraz korkuyorsun. Bu akşam ikimiz de kendimizi biraz şımartabiliriz diye düşündüm. Sen yapmasan bile ben senin güzelliğinin tadını çıkaracağım. Bu akşam özellikle büyüleyici görünüyorsun."

"Sadece biraz makyaj yaptım," diye mırıldandı odayı tararken.

"Muhteşem olmak için bahaneler uydurmayı bırak. Bu akşam kendini gördün mü?" Karşı çıktım. "Makyajlı ya da makyajsız çok güzelsin ama bu gece bir Roma tanrıçası gibisin."

Ben bir adım öne çıkınca başını geriye eğdi. "Haklısın. Berbat bir iltifat alıcısıyım, bu yüzden teşekkür ederim diyeceğim."

Tokalardan birinden kurtulmuş bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdım ve yanakları kızardı.

Belki de o kadar da kötü bir randevucu olduğumu düşünmüyordu. "Kol düğmen nasıl duruyor?" diye sordu.

Kolum. Parmakları pamuğun altına daldı ve tenime değerek vücudumda ürpertiler yarattı.

"Tutuyorum," dedim. "Senin her zaman bir çözümün vardır." Pek çok zeki, bağımsız kadınla tanıştım ve çalıştım ve Darcy bir ofise hiç adım atmamış olsa da, tanıdığım en yetenekli kadınlardan biriydi.

Elimi sırtında gezdirdim, gözlerini yavaşça kırıştırdı ve sonra dokunuşumdan uzaklaştı. "Hadi oturalım," dedim.

"Ama nereye?" Boş masaların arasında bir daire çizerek dönerken sırtışı odayı aydınlattı.

"İstersen her yemekte farklı bir manzaraya sahip olmak için yer değiştirebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Bu çok fazla. Ama bu gece tadını çıkaracağım." Hyde Park'a bakan bir masa seçti.

Paranın Darcy'yi etkilemeyeceğini bilsem de, restoranı kiralayarak bir izlenim bırakmak istemiştim. Diğer erkeklerin randevularında yaptıklarının ötesine geçmek için. Her ne kadar daha önce zengin erkeklerle çıkmış olsa da, İngiliz aristokrasisinin savurganlıktan hoşlanmadığını biliyordum; ama Darcy bunu hak ediyordu. Ve onun bana yaptığı gibi ben de ona dikkat çekmek istedim. Ama yüzünde böyle bir mutluluk ifadesi göreceğimi hayal etmemiştim.

Sarhoş ediciydi.

Bunu her zaman yapıyormuş gibi davranmıyordu. Hoşgörülü olduğum için ya da hatta onu Londra'ya getirdiğim için kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalışmıyordu. Tam da umduğum gibi eğleniyordu. Bir kadınla hiç bu kadar eğlenmemiştim. Birinin zevkinden hiç bu kadar keyif almamıştım.

"Serpentine'i karanlıkta bile görebilirsin. Bak," dedi bana dönerek.

Hyde Park'taki ağaçların arasından gölün suyuna vuran ışığı görmek mümkündü. "Görebilirsin," diye cevap verdim. "Ve Apsley House, şurada."

"Gah," dedi. "Orayı çok severim."

Bunu bildiği ve sevdiği için keyif alarak sırtıttım. "Londra'da yapmayı en sevdiğim şey. Merdivenlerin altındaki o kocaman Napolyon heykeli var ya? Wellington'ın baş düşmanını evinin kalbinde tutmasına bayılıyorum."

"Düşmanınızla başa çıkmanın ilginç bir yolu olduğu kesin. Badsley'e de bir şeyler yerleştirecek misiniz?"

Kıkırdadım. "Düşmanım yok. En azından heykele layık bir düşmanım yok," dedim. O benim en değerli rakibimdi.

"Londra'dayken gezip görmeye vakit bulmana şaşırdım."

Karşısına oturdum. "Bir süredir gitmedim, belki beni de götürürsünüz."

"Seni gezmeye götürmek mi? Hiç sanmıyorum. Ben meşgul bir kızım."

Darcy'ye yaptığım gibi bir kadına dokunmayı, okşamayı, onunla bağ kurmayı istediğimi hatırlamıyordum. Masanın karşı taraflarında olmak aramızda çok büyük bir uçurum yaratmıştı. Elimi uzatıp başparmağımı çenesinin altında gezdirdim. "Bu yönünü seviyorum."

Sandalyesine geri oturdu ve sanki beynimin içini görmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Bu senin genel yöntemin mi? Kadınlara karşı mı? Bu tür şeylerle gözlerini kamaştırmak mı?"

Garson kucağımıza peçeteleri koydu ve menülerle bizi baş başa bıraktı.

"Hayır. Normalde benim yöntemim bir içki ve iltifattan fazlasını içermez."

"O zaman tüm bunlar neden?" dedi odayı tarayarak. "Çok fazla."

"Çok mu fazla?" Keyfini yanlış mı anlamıştım? Bu onun konfor alanından çok mu uzak bir adımdı?

"Beni yatağa atmak için yapman gerektiğini düşündüğün şey buysa, evet, bu çok fazla."

"Bunu gecenin sonunda benimle yatmak zorunda hissedesin diye mi yaptığımı düşünüyorsun?"

"Hayır, daha çok belki de beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun."

"Farklı olduğuna dair sana güvence vermemi mi istiyorsun, yoksa cinsel iştahımı utandırmaya mı çalışıyorsun, karar veremiyorum."

"İkisi de olabilir," diye cevap verdi, narin bir parmakla bardağının kenarında gezinirken.

Bu şimdiye kadar bir kadından aldığım en dürüst cevaptı. Düşündüğümde, Darcy bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Diğerlerinin yaptığı gibi hiçbir şeyi süsleyip püslemez ya da bana yaranmak için sahte iltifatlar etmezdi. İstemediği bir şeyi söylediğini hiç görmemiştim.

"Sen farklısın." "Daha çok bir fetih mi?"

Zeki kadınları severdim ama Darcy bambaşka biriydi. "Sanırım herkesi ve her şeyi fethedilecek bir şey olarak görmek benim varsayılan ayarım. Ve seninle bu şekilde başlamış olabilir."

Seni buraya getirmem kısmen istediğim şeye sahip olabileceğimi kendime kanıtlamak istememden kaynaklanmış olabilir."

"Kısmen mi?"

"Sende anlamadığım bir şey var ama onu keşfetmek için buradayım."

"Ama benimle yatmak isteyip istemediğine karar veremiyorsun," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Seninle yatmak istediğimden kesinlikle eminim. Eğer kendimi tutuyorsam, seviştiğim kadınları tanımaya alışık olmadığım içindir." Benim ona gösterdiğim dürüstlüğün aynısını o da bana göstermeyi hak ediyordu.

"Ve bu bir sorun çünkü?"

Belli ki birlikte yatmaya karşı değildi, ona olan arzumu açıkça ifade ettiğimde hiç tereddüt etmemişti. "Çünkü seks genellikle sadece sekstir. Ve bazen kadından hoşlanırım. Bazen onu tanımıyorum. Ama bu önemli değil. Çünkü onu tanımama ya da ondan hoşlanmama gerek yok."

"İşin içinde duygu yok. Ertesi sabah gariplik yok. Belki ben de öyleyimdir."

Güldüm. "Beni vücudum için kullanmak istiyorsun."

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Gördüğüm kadarıyla güzel bir şey."

"Hiç sanmıyorum. Senin böyle biri olduğunu sanmıyorum. İçinin derinliklerinde değil." Masanın öbür ucuna uzandım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Cevabım karşısında omuz silkti. Haklı olduğumu biliyordu. Ama baştan çıkarma konusunda bile pratik ve açık sözlüydü. Hiçbir şeyi saklamazdı. Aramızda konuşulmamış hiçbir şey yoktu. "Bu gece çok eğleniyorum. Her anı olduğu gibi kabul edip bizi nereye götüreceğini görmeye ne dersin?"

Başka bir kadın olsa şu anda çıplak olurdu. Ama bu benim için seksle ilgili değildi. Ve onun için öyleymiş gibi davranması bir savunma mekanizmasıydı. Kendisini çekici ya da güzel görmediği gibi, onunla akşam yemeği yemek ve onu tanımak istediğimi de anlamıyordu. Eğer olursa bunu hak etmek istiyordum. Ve bunu hak etmek istedim.

NINETEEN

Logan

Bu akşamın bitmesine hazır değildim. En son ne zaman bu kadar çok konuştuğumu hatırlayamıyordum. Bu kadar çok dinlediğimi. Bu kadar sık güldüğümü. Darcy ile akşam yemeği tüm beklentilerimi aşmıştı. Woolton Hall'a geldiğimizde, kapısını açmak için inmek üzere onu bırakmadan önce başparmağımı birbirine bağlı ellerimizin üzerinde gezdirdim.

Onu henüz öpmemiştim bile ama vücudumdaki her molekül onu kendime çekme isteğiyle titreşiyordu.

Elini tutup arabadan inmesine yardım ederken, "İçeri gel," dedi.

Onu istiyordum ve eğer pratik ve mantıklı davranacaksam davetini geri çevirmem gerektiğini bilmeme rağmen hayır demeyecektim. Bu akşamı alışkanlık haline getirmeye niyetim yoktu - ne yemeği, ne de seksi. Seks her zaman tek seferlik bir anlaşmaydı. Ama mantıklı yanım artık sorumlu değildi.

Merdivenleri çıkarken onu takip ettim, altın rengi elbisesi yürürken hışırdıyor ve dikkatimi kalçalarının salınımına ve sırtının pürüzsüz tenine çekiyordu.

Büyük meşe kapıyı açtı ve içeri adım attığımızda topuklu ayakkabılarını tekmeledi.

"Tanrı'ya şükür. Ayaklarım," diye inledi. "Biraz viski alayım. Siz burada kalın."

Koridorda gözden kayboldu ama elinde bir sürahi alkol ve iki bardakla geri döndü. Ben sürahiyi aldım, o da her iki elinde birer tane olacak şekilde bardakları taşıdı, sonra eteğinin önünü yukarı çekti ve merdivenlerden çıktı.

Yatak odasının kapısının mandalını açtı ve içeri adım atmadan önce omzunun üzerinden kısa bir bakış attı. Onu takip etmeyeceğimi mi düşünüyordu?

İçeri girdiğimizde gözlükleri eski ahşap bir sandığa yerleştirdi ve yatağın başucundaki ışıkları yaktı.

"Peki, nasıl istersin-"

Parmağımı dudaklarının üzerine koydum. "Bu kadar bağımsız olmandan hoşlandığımı bil. Yaptığım saçmalıkları yüzüme vurmandan. Konuştuğumuzda hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermiyorsun. Bu odanın dışında biz eşitiz. Ama şunu da bil ki, sevişirken söz sahibi benim. Tartışmaya yer yok. Hiçbir şey tartışmaya açık değil. Ben ne dersem, ne zaman dersem, nasıl dersem onu yapacaksın."

Nefesi kesildi ve kollarında tüyleri diken diken oldu. "Logan. Bu ben değilim. Ben böyle biri değilim."

"Belki de öyledir ve sen bunun farkında değilsindir." İpeksi kahverengi saçlarını yüzünden geriye doğru ittim.

Gözlerini yere indirdi. "Ya öyle değilse?"

"Güven bana. Böylesi daha çok hoşuna gidecek." Sorumluluk Darcy'nin gözeneklerinden sızıyordu. Güçlü biriydi çünkü öyle olmak zorundaydı, pratikti çünkü ondan istenen buydu. Yatakta birbirimize çok yakışacaktık çünkü sevişirken bunların hiçbirini düşünmek zorunda kalmayacaktı. Her şey benim sorumluluğumda olacaktı. "Anlıyor musun?"

Göz kapakları titredi ama başını salladı. "Ben çok olacağımdan emin değilim

."

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, Onu zonklayan ereksiyonuma doğru çekiyordum. "Mesele de bu zaten, hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Onu serbest bıraktım. "Beni soyun."

Tereddüt etti, sonra titreyen parmaklarını gömleğimin düğmelerine götürdü. Yüzümle gömleğimin arasına bakarak düğmeleri açtı ve papyonumu çözdü.

"Sen çok güzel bir kadınsın Darcy. Sıkı, cömert kıçın." Beni çevreledi ve ceketimi çıkardı.

"Küçücük belin. O ışıltılı gözlerin."

Kol düğmelerimi çözdü, dikkatlice komodinin üzerine yerleştirdi, sonra gömleğimi pantolonumdan çıkardı, pamuğu omuzlarıma iterken serin parmakları sıcak tenimde gezindi. Sanki vücudum tarafından hipnotize edilmiş gibiydi, bir parmağını bel kemerimin üstündeki deride gezdirdi. Önüme yerleşti, parmakları pantolonumun açıklığıyla oynuyordu.

"Gördüğüm her parçanı beğendim. Şimdi sakladığın kısımlarını da beğenip beğenmediğimi görmek istiyorum. Kukun düşündüğüm kadar yumuşak ve ateşli mi?" Durakladı, nefesini tutarken parmakları donmuştu. "Meme uçlarını emdiğimde ve ısırıldığında umutsuzca inleyecek misin?"

Sanki ihtiyaç ve çaresizlik vücudunda dolaşıyormuş gibi yumuşadı, zayıfladı ve dengesini kaybetti. Onu dik tutmak için ellerimi beline doladım. Bir nefes aldı ve pantolonumu bıraktı, boxer külotumu aşağı kaydırırken gözlerimin içine baktı, yaptığı gibi diz çöktü.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı hızla çıkarırken "Aferin kızıma," dedim. "Şimdi ayağa kalk." Eğer bir saniye daha orada kalırsa, ağzını sikmenin cazibesi beni ele geçirecekti.

"Emir almaktan hoşlandığımdan emin değilim."

"Sadece yap. Hoşuna gidip gitmediğini düşünme."

Ayağa kalktı, bakışları çoktan dolmuş ve karnımda zonklayan kalın, sert sikime sabitlenmişti.

"Sana söyleneni yapmaya devam edersen sikimden bolca alacaksın. Arkanı dön."

Başını kaldırıp bana baktı, alnı çatılmıştı. Dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi ama yavaşça döndü.

Tanrım, yaptığı her hareketin onu bir sonraki evrende becermeme neden olduğunun farkında mıydı?

Elbisesinin fermuarını açtım ve çıplak sırtı ile siyah dantel külotundan başka hiçbir şey görünmeyecek şekilde ayaklarının dibine bıraktım. Bana ait olmaya başlamıştı.

"Sütyen yok," dedim, kelimeler neredeyse boğazımda düğümleniyordu. "Arkanı dön."

Elbisesinden çıktı ve bana doğru döndü. "Çıkar," dedim iç çamaşırını işaret ederek.

Ağırlığını bir bacağından diğerine aktararak tereddüt etti. "Amını görmek istiyorum. Çıkar şunları, sormak zorunda bırakma beni. tekrar."

Dişlerini alt dudağına gömdü, açıkça suskundu.

Bir dönüm noktasındaydık. Teslim olacak mıydı? Teslim olmaya istekli olup olmadığına karar vermeye çalışırken sessiz kaldım.

Başparmaklarını iç çamaşırının her iki yanına sokup çıkarırken nefesi ağırlaştı ve karnımda gurur **ç e m b e r l e r i** oluştu.

Kontrolü isteyerek bırakmıştı. O artık benimdi. Ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Doğrulurken kollarını kavuşturup göğsünü kapattı. Başımı salladım. "Hayır." Kollarını birbirinden ayırdım. "Bu şekilde birlikteyken bu benim vücudum. Onu örtbas edemezsin. İncelemek, tapınmak, kullanmak, becermek bana ait. Onu bana sen verdin."

Bir parmağımı göbek deliğinden mükemmel olgunlaşmış göğüslerine doğru götürdüm, tozlu pembe meme uçları zaten sertti ve dokunuşum için çaresizdi. Her birini başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırdığımda kaşlarını çatı, sonra bir solukla başını geriye eğdi.

"Seninle ne istersem yapabilirim."

"Logan," diye fısıldadı. "Bana zarar verme."

Birkaç kez denemiş, birkaç kulübe gitmiş olsam da gerçek anlamda BDSM ile ilgilenmiyordum. Hoşlandığım şey kontroldü. Güç dengesini kurmak. İkimizin de ihtiyacı olan şeyi vermek için birinin bana güvenmesini sağlamak. Darcy'nin göğüslerini bıraktım ve başını ellerimin arasına aldım. "Tek yapacağım seni iyi hissettirmek."

Dudaklarımı onunkilere bastırarak ayağa kalktık, çıplak bedenlerimiz birbirine sürtünüyor, parmakları sırtımda geziniyordu. Dilimi dudaklarının arasına soktum ve keşfe başladım.

Geri çekildim, Darcy'nin kızarmış dudaklarını ve karmakarışık saçlarını gördüğümde içimdeki arzu ateşlendi.

Onu yatağa doğru yürüttüm, ellerim kışının üzerindeydi ve onu yatağın üzerine yatırdım, saçları sanki suyun altındaymış gibi arkasına yayılmıştı.

Dizlerini ayırarak kalçalarının arasına baktım. Kesilmiş saçlarının üzerindeki parıltı bana ihtiyacım olan her şeyi anlatıyordu

bilmek için. Amı açık kadınlara alışkındım ama Darcy'nin farklı olması hoşuma gitmişti. Bu ona yakışıyordu. Çok etkilendiğim bağımsız ve gerçek bir kadın olduğunu gösteriyordu.

Ellerimi kalçalarında gezdirerek dudaklarımı bir tarafta kalçasının hemen altındaki yumuşak ete bastırdım, sonra diğer tarafa doğru düz bir çizgi izledim. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve sanki bacaklarının arasında olmama, vücuduna tapınmama alışmış gibi iç çekti.

Bu doğru olmamalıydı, ama nedense aramızdaki kimya çok kolaydı. Belki de sorumluluk sınırlarını kuma net bir şekilde çizdiğim için ya da onun istediği bu olduğu için. Dilimin düz kısmını karnına bastırdım ve ağır, süt beyazı göğüslerinin arasını yaladım. Neredeyse her yeri sevişmeye alışık olduğum kadınların tam tersiydi ama yine de hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Dişlerimi meme uçlarının üzerinde gezdirdim ve altımda kıvranarak kamburlaştı. Bahse girerim hiç kimse bu kadını doğru düzgün sikmeye cesaret edememişti.

Şimdiye kadar.

Kollarımı iki yanına koyarak onu öptüm, boynuma nefis bir şekilde doladığı parmaklarına direndim. Sırt üstü döndüm. "Üzerime otur," dedim kalçalarını kavrayıp onu üzerime iterken, "Yüzümün üzerine. Seni tatmak istiyorum."

Nefes nefese kaldı. "Hayır, yapamam..."

Kıçına şakacı bir tokat attım. "Yetkinin bende olduğunu ve tartışmaya yer olmadığını söylediğim kısmı hatırlıyor musun?" Parmak uçlarımı tenine batırarak onu cesaretlendirdim. "Yatak başlığına tutun ve boşalmadan önce bana söyle."

Onu dilimin üzerine indirdiğimde amı bal kokuyordu. Kıvrımlarının arasından ve klitorisinin etrafından bir iz sürmeye başladım, sonra tekrar aşağı indim. Tanrım, bir kadının üzerine gitmeyi seviyordum, ama bunun ne kadar iyi olabileceğini bilmediği zaman? Bu en iyisiydi. Darcy'ye daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyi vermek, güç ve hâkimiyetin ana hatlarını oluşturmak gibiydi. Onu yerinde tuttuğum için nefes alışlarını ve inlemelerini tutmaya çalıştı, ama sonunda kalçalarını bükmeye başladı, zevki arttıkça dilime doğru itti.

Islaklığı arttıkça inledim, ağzımı ve çenemi kapladı ve titremeye başladı. "Logan, Logan. Ben... Ben-"

Onu yüzümden ittim, sırt üstü çevirip üzerine süründüm. Yüzüme boşalmasına izin verecek değildim. Boşaldığında onu beceriyor olmak istiyordum, böylece doruğa ulaştığında ona ne yaptığımı görebilecektim. Ayrıca bu, orgazmlarının onun değil benim orgazmlarım olduğunu da hatırlatıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni beceriyorum," dedim yataktan kayarak onu yatağın kenarına çekerken. "Sana izin verdiğimde boşalacaksın."

Yastığının yanından bir prezervatif aldım. "Birini mi bekliyorsun?" Kareyi kaldırarak sordum. Yataktan düşmek üzere olan bir tane daha gördüm.

İç çekti. "En iyi arkadaşım bu gece çantama koydu."

"Ve sen de onları dışarı mı çıkardın?" Kaşlarımı çattım. "Güvende olmak önemlidir, Darcy."

"Senin yanında güvende miyim?" diye sordu

fısıltıyla. "Her zaman," diye yanıtladım.

İçine girmek için bir saniye daha bekleyemezdim. Prezervatiflerden birini yırtarak açtım ve lateksi gerilen aletimin üzerinde yuvarladım. "Dizlerini tut. Güzelce ve derine inmek istiyorum."

İnledi ve dediğimi yaptı, kendini mükemmel bir şekilde Ben.

"Aferin kızıma," diye homurdandım ona sert ve derin bir şekilde sokulurken. I

O anda her şeyin mükemmelliği karşısında neredeyse bayılacaktı. O kadar sıkı, o kadar ıslaktı ki göğsü kabarıyor, duvarları sıkıştıyordu.

Öne doğru eğildim. "Nefes al," diye ikimize de hatırlattım. Sakinleşmezsem, bu güzel, ruhlu, bağımsız kadının benim için bacaklarını nasıl açtığını, ona yaptığım şeyler yüzünden zaten orgazmın eşiğinde olduğunu görmezden gelmezsem on saniye içinde boşalmamı sağlayacaktı.

Birkaç derin nefesten sonra çekildim ve tekrar içeri girdim, boşalmamı engelleyecek kadar yavaş ama asla durmak istemeyeceğim kadar iyi bir ritme yerleştim.

Bana baktı ve elini yanağımda gezdirdi. "Bu çok iyi," diye fısıldadı sanki hiç böyle olabileceğini düşünmemiş gibi. "Çok iyisin." Tırnaklarını göğsümde hafifçe gezdirdi, sanki

Orgazmımı kovduğum yerden geri getirmeye çalışıyordu. Daha önce hiç böyle sikilmediğini biliyordum.

Bana uzandığında hızlandım, ama dokunuşunun beni boşaltacağını biliyordum ve onu becermeye devam etmek istiyordum. Bileklerini kavradım ve başının üzerinde tuttum. Yüzünden endişe geçti. "Logan. Logan'a gidiyorum."

"Şimdi gelebilirsin güzelim," dedim ve orgazmının onu parçalamasını, sikimin etrafında titreşirken boğazından boğuk iniltieler çalmasını izledim. Ritmimi aynı tuttum, kendimden önce onun tekrar boşalmasını sağlamaya kararlıyım.

"Logan," dedi, sesi nefes nefese ve çaresizdi. "Ne yapıyorsun? Sen. İhtiyacın var. İhtiyacın var. Durmalısın."

Bir sonraki orgazmı uzun sürmeyecekti. "Hayır, tekrar boşalmanı istiyorum. Seçme şansın yok."

Ağzını açtı, altımda kıvranırken yarı inliyor, yarı homurdanıyordu. Ellerini bıraktım ama o göğsümü, kollarımı kavrayıp altımda çılgınca çırpınırken, neredeyse orgazmıyla savaşırken, onu uzak tutmaya çalışırken ritmimi aynı tuttum.

Serbest kalmamı engellerken vücudumdan ısı akıyordu, göğüsleri itişlerimin altında her kayışında çenem geriliyordu. Kalçalarının her dönüşünde saç çizgimde ter birikiyordu. Keskin, çaresiz sesleri, omurgamın dibinde inşa edilen ve inşa edilen orgazm için oksijen gibiydi. Tam bir saniye daha dayanamayacağımı düşünürken, gözleri büyüdü ve bacaklarını belime doladı - tren gibi boşalmadan önce onu bir, iki, üç kez becerdim. Gözlerimiz kilitlendi ve tek duyduğum onun nefesi, inlemeleri ve yeryüzüne geri süzülürken iç çekişleriydi.

Mükemmellik etrafımı sarmıştı.

Nefes nefese, bakışlarımı onunkilerden ayıramıyordum; bu kusursuzluk ve zevk anını sürdürmek istiyordum.

Hâlâ nefes almak için mücadele ederken parmaklarını kaşlarımın üzerinde gezdirdi. "Siktir, Logan. Ben hiç..."

"Shhhh." Yastıkların üzerine uzanıp az önce olanları düşünürken onu kollarımın arasına almadan önce prezervatifi çıkardım ve hallettim. Bana nasıl olduğunu anlatacağını biliyordum.

hiç böyle boşalmamıştı, iki kez boşalmayı bırak. Ya da şimdiye kadar yaşadığı en iyi sikiş olduğumu. Buna ihtiyacı yoktu, ben zaten biliyordum.

Daha da kötüsü, onun itirafı benim itirafıma yol açabilirdi. Sonunda ona hayatımda gördüğüm en seksi kadın olduğunu söyleyebilirdim. Yatak odasındaki uyumlu dönüşümünün şimdiye kadar yaşadığım en büyük tahrik edici şey olduğunu.

Gitmesine nasıl izin vermek istemediğimi.

İtiraf edecek havada değildim. Özellikle de anlamadığım ve güneşin doğuşuyla birlikte pişman olacağım itiraflar için. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi biliyordum. Bu gece ne kadar muhteşem olursa olsun, burada sona ereceğini anlamıştım. Çünkü verebileceğim tek şey buydu.

YİRMİ

Darcy

Alışveriş yapmak hiçbir zaman en sevdiğim şey olmamıştı, özellikle de dün geceki gibi bir geceden sonra, ama Scarlett'in kız kardeşi Violet'e onunla buluşacağıma söz vermiştim. Ve şu ana kadar hâlâ uyanık ve işimin başındaydım.

"Şimdi mimozalar," dedi Violet kartını ve satış görevlisinden güzelce kutulanmış Elie Saab elbisesini alırken.

"Bir şeyler bulduğumuza sevindim. Mor sana gerçekten çok yakışmış." Telefonuma baktım. Mesaj yoktu. Cevapsız arama yok. Tabii ki yoktu. Logan Steele'in tarzı bu değildi.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Violet bir taksiye işaret etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Dorchester hemen köşeyi dönünce."

"Biliyorum, ama topuklu ayakkabı giyiyorum ve tembel hissediyorum, ayrıca Aurora'yla buluşmaya geç kalıyoruz."

Muhtemelen yürümesek daha iyi olacaktı. Bir gece önce o kadar titremiş olan bacaklarımın bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

Taksiden indiğimizde Aurora otele doğru ilerlerken neredeyse onu deviriyorduk. "Hey, nasılsın?" diye sordum.

Aurora, "Bütün sorularımı geçiştirmekten başka bir şey yapmadığın için seninle konuştuğumdan emin değilim," diye cevap verdi.

Gözlerini kısarak Violet'e baktım. "Kaçmıyorum, sabahtan beri Violet'le alışveriş yapıyorum."

"Yani şu anda çay ve şampanya eşliğinde her şeyi açık açık itiraf etmeye hazır olduğumu mu söylüyorsun?"

Violet döner kapıdan lobiye doğru ilerlerken, "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum," dedi.

Açık ve dürüst olmaya hazır değildim - Logan'ın dün gece bana yaptığı bazı şeylerin yasal olmadığından oldukça emindim ve bunlar kesinlikle Dorchester'da çay içerken konuşulacak türden şeyler değildi. "Eğer kastettiğiniz buysa, gecemin nasıl geçtiğini size anlatabilirim." Palm Lounge'daki hostese yöneldim, adımlı söyledim ve o da bize masamızı gösterdi. Kuyruklu piyanoda Amerikan standartlarını çalan ellili yaşlarındaki ciddi adamın ötesinde ve kulak misafiri olabilecek insanlardan uzakta, mükemmel bir yerdeydi.

Dorchester'daki Promenade Londra'da en sevdiğim yerlerden biriydi. Lady Bracknell her an karşıma çıkabilirmiş gibi dekore edilmiş olan salon, sanki zaman 1892'de durmuş gibi hissettiriyordu. Turuncu mermer sütunların ve uzun odanın her iki tarafındaki perdelerin önüne palmyeler yerleştirilmişti. Alçak, beyaz kumaş kaplı masalar, her an patlayacakmış gibi duran yeşil düğmeli sandalyelerin arasına yerleştirilmişti.

"Bu odanın Nelson Sütunu kadar uzun olduğunu biliyor muydunuz?" Oturduğumuzda Violet söyledi.

"Londra'da turist rehberi olmak için mi çalışıyorsun?" Aurora el çantasını özellikle bu amaç için sağlanan alçak tabureye koyarak sordu.

"Hayır, sadece bu güzel şehre ilgi duyuyorum," diye cevap verdi. "Siz ikiniz bunu hafife alıyorsunuz."

"Muhtemelen doğru," diye kabul ettim, kucağımdaki peçeteyi açtım ve şampanyanın gelmesinin ne kadar süreceğini merak ettim.

"Neyse, bu kadar saptırma yeter," dedi Aurora. "Darcy'nin dün geceki randevusunu dinlemek istiyorum."

"Bekle." Violet sanki kaçacakmışım gibi bileğimi yakaladı. "Randevun mu vardı? Dün gece mi? Bütün sabah birlikteydik ve sen hiçbir şey söylemedin mi? Yeni arkadaşlara ihtiyacım var." Beni bıraktı ve sandalyesinde geriye doğru yığıldı.

Aurora, "Güzel, demek ki hiçbir şeyi kaçırmamışım," dedi. "Şimdiye kadar nedimelerin kıyafetlerini seçmiş ve dedikoduları paylaşmışsınızdır diye düşünmüştüm."

Sandalyemde arkama yaslandım ve yaklaşan kaçınılmaz tartışmaya kendimi bıraktım. "Saçmalama. Bu bir randevuydu, hayır.

düğün çanları çalıyor."

"Ama ondan hoşlandın?" Aurora sordu.

"Kim? Buralarda her şeyi en son ben bilirim," dedi Violet. Aurora,

"Sadece Darcy'nin yanına taşınan bir kont," dedi. "A
uzun boylu, yakışıklı, tamamen büyüleyici-"

"Köyü yok etmeye çalışan pislik," diye ekledim.

"Dur bir saniye," dedi Violet. "Ne yapmaya çalışan biriyle mi çıktın?"

Violet'e dün geceye giden yolu anlattım ve randevuyu kabul ettiğimi söylerken gülümsememek için elimden geleni yaptım.

"O zaman bana her şeyi anlat," dedi. "Çekici miydi?"

Derin bir nefes aldım. "Evet. Beklediğimden de fazla." Yatak odasında kesinlikle çekiciliği yoktu ama bu onu daha çekici kılıyordu. İlk başta talepleri karşısında gerilmiştim ve neden istediğini yaptığımdan hâlâ emin değildim. Ama haklıydı, yapmam gerektiğinden pek emin olmasam da bundan zevk almıştım.

"Peki, ne yaptın? Akşam yemeği mi?" Violet sordu.

Başımı salladım ama cevap vermeye fırsat bulamadan Aurora, "Seni nereye götürdü?" diye sordu.

"Londra'ya geldik, aslında Hilton'a." Güneye, Hilton'un sadece birkaç metre ötede durduğu yere doğru başımı salladım.

"Güzelmış. En iyi masa sizde miydi?" Aurora sordu.

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm, tek yemek yiyenler olduğumuzu fark ettiğim andaki gülümsememi gizlemeye çalışıyordum. "Aslında her masa. Orada sadece biz vardık."

"Ne yani, bütün restoranı mı kiraladı?" Violet sordu.

Sırıtişımın yüzümü ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak omuz silktilim. Daha önce hiç kimse benim için bu kadar romantik bir şey yapmamıştı.

"Vay canına. Ciddiydi. Belli ki etkilemeye çalışıyordu."

Beni etkilemeye çalıştığından tam olarak emin değildim ama beni düşünmüştü. Kır manzarası. Beni biraz hoşgörülü olmaya teşvik etmek istediğini söyleme şekli. Beni ona çeken ama aynı zamanda ona karşı biraz temkinli olmama neden olan küçük şeylerin bu kadar farkında görünmesiydi.

"Gerçekten iyi bir yanı var," diye cevap verdim, toplum merkezindeki durağı hatırlayarak. Bu konuda bir şey söylemedim çünkü

Logan'ın bunu isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Belli ki bunu herkese duyurmamıştı ve yanında oturduğum kadın, büyükannesi de dahil olmak üzere yanında hiç kimseyi getirmediğini söylemişti. Bu beni olması gerekenden daha özel hissettirdi. Onunla başkalarının paylaşmadığı bir şeyi paylaşmıştım. Ama bu benim orada olduğum anlamına gelen bir günlük çatışmasıydı. Logan bana içini açmaya ve daha derin bir yönünü göstermeye *çalışmıyordu*.

"Peki ya seks? Güzel bir tarafı var mıydı?" Aurora sordu.

Violet sandalyesinde öne doğru oturdu, belli ki her kelimemi yakalamak istiyordu.

"O..." Nasıl tarif edebilirdim ki? Şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti ve muhtemelen daha iyisini asla yapamayacaktım. Ama beni kendisine bu kadar çabuk teslim etmesiyle ilgili bir şey kendimi sorgulamama neden oldu. Hoşuma gideceğini söylerken haklıydı ama bende gördüğü neydi ki tepkime bu kadar güveniyordu? "O..." Otoriter ve kontrolcüydü ve beni işiymiş gibi sikmişti. "Belli ki tecrübeli."

"Evet, öyle. Onu gördünüz mü? Böyle bir yüz ve vücutla, becerilerini mükemmelleştirmek için bolca fırsatı var." Aurora dedi ki. "Peki ne kadar iyiydi?"

"Bu çok harika!" Violet şampanya kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. "Belki de bir daha asla seks yapmayacağınızı düşünmeye başlamıştım ve-"

"Güzel!" Violet'in düşüncesini tamamlamasını engellemeye çalışarak ağızımdan kaçırdım. "Çok iyi."

"Çok'u tanımla -bütün gece avizelerde mi sallandın?" Violet sordu.

Ona bir bakış attım. "Benden alacağın tek şey bu." Onlara bağımsız bir kadının birkaç saatliğine tüm bunlardan vazgeçmesinin normal olup olmadığını sormak istedim. Kontrolümü, bedenimi bir başkasına teslim etmenin neden bu kadar iyi hissettirdiğini. Ama itiraf edemeyeceğim kadar özel ve utanç verici geliyordu.

Çayımız ve şampanyamız geldiğinde sessizliğe gömüldük. Garsonumuz tüm farklı sandviç ve kek çeşitlerini gösterirken, Logan'ın şu anda ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Badsley'de miydi? Dün geceyi mi düşünüyordu? Beni mi?

"Eşyaları nasıl bıraktın?" Aurora sordu.

Sorusu karşısında omuzlarımın çökmesine izin vermemeye çalıştım. Geç kalkmış ve günaydın demeye bile fırsat bulamadan duşa girmiştım. Çıktığımda smokinini giymiş, gitmeye hazırды. "Ben geç kalıyordum ve o gitti. Bu güzel bir aşk hikâyesinin başlangıcı değil. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm kızlar."

Bir yanım burada kalmasına şaşırmıştı ama gecenin çoğunu ayakta geçirdiğimiz için gitmeye pek fırsatı olmamıştı. Sadece bir saatten biraz fazla uyuyabildik. Buraya gelmek için acele etmek zorunda olmasaydım, belki de bir takip hakkında konuşabilir miydik? İkinci bir randevu? Ve bu istediğim bir şey miydi?

"Ama belli ki ondan hoşlanıyorsun. Onunla yatacak kadar," dedi Violet.

"Yakışıklı olduğunu kendin söyledin. Ve tabiri caizse tekrar ata binmem gerekiyordu. Büyütülecek bir şey değil." Bana teklif etseydi büyük olasılıkla ikinci bir randevuya evet diyeceğimi itiraf edecek değildim. Daha fazla talepkar ve kontrolcü olmasına evet. Pazar gününü çıplak ve yatakta geçirmeye evet. Bunu itiraf edemezdim çünkü böyle bir şey olmayacaktı. Logan gibi adamlar çıkmazdı. Sevişirlerdi.

"Çekici olduğunu söylemiştin," diye araya girdi Aurora.

"Yani?" Ben de sordum. "Eğlenceliydi. Ne eksik ne fazla." Bu konuda sakın olmam gerekiyordu. Bunu sadece seks olarak düşünmem gerekiyordu. Daha fazlasını arzuluyor olabilirdim, ama kendime bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemeye devam edersem, buna inanabilirdim.

Telefonum çantamda titreşti ve ben onu görmezden gelirken Violet ve Aurora Longchamp'ime striptiz yapan bir maymunmuş gibi baktılar.

"Kim olduğunu görmelisin," dedi Violet.

"Eminim odur," diye ekledi Aurora.

"Muhtemelen atlarla ilgili bir soru soran Lane'dir." Logan olsaydı iyi olurdu ama beni daha sonra arayacağına ya da tekrar görüşeceğimize dair hiçbir imada bulunmamıştı ve gururum Logan Steele gibi erkeklerin peşinden koşan bir kız olmama izin vermeyecekti.

"B u n u öğrenmenin tek bir yolu var." Violet başını salladı.

Çan

ta. Ben pes edene kadar durmayacaklardı.

Logan olmayacağından emin bir şekilde telefonumu çıkardım.

Geldiğinde yüzünü görmeye devam ediyorum. Tostta harika peynir yapıyorum. Ve üzerinde adın yazan bir şişe pinot noir şarabım var. Üçünü birleştirmeye ne dersin? Bu gece meşgul müsün?

Mesaj gönderdiğine, beni tekrar görmek istediğine ve sözlerinin beni sandalyemde nasıl kıvrandırdığına şaşırarak nefesimi içime çektim.

"Bu o," dedi Aurora. "Biliyordum."

Kafamı kaldırdığımda iki arkadaşımın bana baktığını gördüm. "Önemli değil," dedim ve telefonumu çantama attım.

Tostta peynir, şarap ve orgazm mı istiyordum? Kulağa mükemmel bir Cumartesi gecesi gibi geldiğinden oldukça emindim, ama Logan Steele ve onu tam olarak anlayamadığım bir şey vardı ve bu beni geri çekiyordu. Bu gece onu görmeyi ne kadar çok istediğimle ilgili bir şey beni geriye çekiyordu.

"Mesajda ne yazıyordu?" Violet sordu.

"Sadece merhaba demek için. Dediğim gibi, önemli bir şey değil." Somon fümeli sandviçimden bir ısırık aldım, kızların benden ziyade yemeklerine odaklanmalarını umuyordum.

"Onu tekrar göreceksin?"

"Biz komşuyuz, onunla karşılaşacağıma şüphe yok. Şimdi bunu bırakıp daha ilginç bir şeye odaklanabilir miyiz?"

"Daha ilginç bir şey düşünemiyorum," dedi Aurora.

Telefonum tekrar çaldı ve bu sefer bir arama geliyordu. Bir cevap için bu kadar sabırsızlanıyor muydu? Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı ve parmaklarım çantama uzanma arzusuyla seğirdi.

"Cevap ver," dedi Violet.

Ekrana bakmadan telefonumu çantamdan çıkardım ve arkadaşlarımla hevesli merakından kaçınmak isteyerek ayağa kalktım. Bir erkeğin beni bu kadar sinirlendirdiği bir zamanı hatırlamıyordum. Sanki dün gece savunmamı yerle bir etmiş gibiydi. Hiçbir şey yavaş ve istikrarlı olmamıştı, hızlı ve ani olmuştu ve

Kaçınılmazdı. Kendimi aksi yönde ikna etmeye çalışsam da daha fazlasını istiyordum.

Gezinti yolunun sonuna geldiğimde telefonumu çevirdim ve arayanın Logan değil Lane olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Logan Steele'in Bölge Konseyi tarafından alınan planlama kararına karşı temyiz başvurusunda bulunduğunu bir an önce öğrenmek istersiniz diye düşündüm."

Kendimi mermer sütunlardan birine yaslamak zorunda kaldım.

"Ne?"

Ne zaman?"

"Görünüşe göre Cuma günü yapılmış. İtirazın bir kopyasını aldım. Vazgeçmeyecekler Bayan Darcy."

Gözlerimi kapadım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Şaşırmamalıyım. Böyle bir hareket tam Logan Steele'e göre idi. Ne zaman onun tek bir adam olduğunu düşünsem, bana başka bir yönünü gösteriyordu. Dün gece beni yemeğe götüren, toplum merkezinde konuşan, bütün gece beni beceren adam olmasını istiyordum. Oysa o hâlâ köyümü ve korumak istediğim anılarımı mahvetmeye çalışan bir adamdı.

Ona kızgındım. Onun tarafından baştan çıkarılmama izin verdiğim için kendime kızgındım. Sadece birkaç dakika önce bana mesaj attığı için çok mutlu olduğum gerçeğine öfkeliydim. Damarlarımda çalkalanan hayal kırıklığı tarafından kovalanan mücadele bedenimden çekildi.

Logan'la yemeğe çıkmayı sadece kaybettiği için kabul etmişim ama o itiraz etmeyi planlamıştı ve tek kelime etmemişti.

"Bana e-posta ile gönderebilir misin? Avukatlarıma inceleteceğim ve ne yapabileceklerine bakacağız."

Violet ve Aurora'nın hevesi buraya kadarmış. Peynirli tost, şarap ve orgazm için çok fazla. Dün geceki keyfim de buraya kadarmış. Her şey bir anda küle dönmüştü. Dün geceyle ilgili güzel olan her şey tersine dönmüş ve geri sarılmıştı. Bir an için kendimi rahat bırakmış, gardımı indirmiş, dizginleri başkasının ele almasına izin vermişim.

Ve bakın beni nereye getirdi.

YİRMİ BİR

Logan

Darcy Westbury beni çok rahatsız ediyordu, yokluğu bile sinirime dokunuyordu. Aslında, beni asabi ve ağzı bozuk yapan şey tam da onun yokluğuydu. Telefonu kapattım ve son bir saattir neden internete giremediğimi açıklamaya çalışan bilgi işlem elemanlarından birinin sözünü kestim. Daha önce önceliği ben değildim ama şimdi kesinlikle öyleydim.

Ama sorun internet değildi, ya da en azından *tek* sorun değildi. Darcy mesajlarımı görmezden geliyor, aramalarımın kaçıyor ve onu en son beş gün önce gördüğümde beri genel olarak beni kızdırıyordu.

Gecemiz inanılmazdı, seks hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Ve onun da aynı şeyi hissettiğini düşündüm. Aramızdaki her şey yolunda gitmişti. Kimseye söylemediğim şeyleri itiraf etmiştim ve o da bana karşı açık ve tatlı davranmıştı. Ertesi gün onu terk ettim, çekip gitmem gerektiğini biliyordum ama sadece birkaç saat içinde kararlılığım kaybolmuştu ve ona tekrar sahip olmam gerektiğini biliyordum. Kendime rağmen başka bir randevu teklif ettim ama yanıt alamadım. Hayatımda ilk kez bir kadından, onun benden istediğinden daha fazlasını istiyordum.

Bu yeterince kötüydü.

Ama hayır demek için cevap verme nezaketini bile göstermemesi beni çok sinirlendiriyordu.

"Ne?" Ofisimin kapısının çalınması üzerine tersledim.

"Kötü bir zamansa daha sonra gelebilirim," dedi geliştirme müdürüm kapımdan kafasını uzatırken.

"İçeri gel, Malcolm." Onu günler önce yakalamalıydim.

-Manor'un planlamasında yaşanan aksaklıktan sonra ilerlemek için bir yola ihtiyacım vardı.

House Club. "Umarım çözümlerle donanmış olarak gelmişsinizdir."

Masamın diğer tarafına oturdu. "Planlama temyizini beklerken bir B planı uygulamak isteyip istemediğinizi bilmem gerekiyor."

Yukarı baktım. "Hangi B planı ve hangi planlama temyizi?"

"Bölge Konseyi'nden karar çıkar çıkmaz temyize başvurduk."

"Benim bundan neden haberim yok?"

"Avukatlarla konuştum, onların önerdiği hareket tarzı buydu. Karardan sonraki Cuma günü temyize başvurduk."

İçimi çektim. Darcy'nin telefonlarıma dönmemesine şaşmamalı. "Bu konuyu benimle konuşmalıydın."

"Bu tür ayrıntılarla hiç ilgilenmiyorsun."

"Evet, ama bu farklı. Bir kere bu sıfırdan kurduğum ilk iş, ama daha da önemlisi bu insanlar benim komşularım. Büyükanнемin arkadaşları. Böyle kararlar almadan önce beni uyarman gerek." En azından şimdi Darcy'nin randevumuzdan beri neden başıma bela olduğunu anlamıştım. Sadece bunu nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyordu.

Bu kadının üzerimde nasıl bir etkisi vardı?

"Gelecekte seni daha iyi bilgilendireceğim. Olası B planı senaryolarının üzerinden geçmemi ister misin?"

Saatimi kontrol ettim. "On dakikan var."

Malcolm, planlama iznini takip etmek için üzerinde çalışılmış üç alternatif çözüm içeren bir sunum hazırladı. Birincisi projeden vazgeçmek ve finansman arayan benzer bir işe yatırım yapmaktı. Bu benim için bir seçenek değildi. Bu projenin tüm amacı, sıfırdan benim olmasını istememdi. İkinci seçenek olarak önce Londra'da bir yer açarak kendimi kanıtlamak istedim ve son seçenek olarak da yeri Badsley'den yaklaşık on beş mil uzakta, ulaşım bağlantılarına yakın, kahverengi bir araziye taşıdım.

Malcolm, "Sahada bulunmadım, bu yüzden masa başı araştırmasına güveniyorum," diye açıkladı, "ancak uygulanabilir görünüyor. Çevredeki alan, daha önce sanayi için kullanılmış ancak şimdi terk edilmiş beş kırsal dönümlük bir alan." Önerilen alanın havadan çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. "Arsa üç yıldır boş duruyor ama alıcı çıkmadı,

ve zaten iyi bir fiyatı var. Sanırım makul bir indirim sağlayabiliriz."

"Önceki endüstriyel kullanımdan kaynaklanan herhangi bir sorun var mı?"

"Yıkım ve çevre düzenlemesinden başka bir şey gerektirecek bir şey yok."

"Daha önce orada ne vardı?"

"Sadece bazı endüstriyel perakende birimleri - sadece yarısı bitmiş bir plan, ama bu yolların ve suyun zaten mevcut olduğu anlamına geliyor."

"Bu iyi bir iş," dedim, kahverengi alan fikrinden etkilenmiştim. Planlama kısıtlamalarıyla karşılaşma olasılığımız daha düşüktü, saha otoyollara yakındı ve yerel halkın şu anda göze batan bir şey olarak gördüğünü hayal ettiğim bir şeyi geliştiriyor olacaktık. "Temyizden ne zaman haber alırsınız?"

"Muhtemelen aylar sürer - bu işlerin nasıl olduğunu bilirsiniz." "Biz beklerken bir saha ziyareti ayarlayın." Darcy bu ziyareti gerçekleştirebilmişti.

Manor House Club'ın geliştirilmesinin tüm evleri için bir lanet olacağı konusunda Parish Council'i ikna edin ve temyiz başvurmuzu engelleme yeteneğini küçümsemiyorum.

Cep telefonum titredi. "Gelecek hafta gidip alternatif yeri göreceğiz. Pazartesi sabahı uygun olur, sonra oradan ofise gelebilirim. Ayarla." Malcolm ayağa kalkıp kapıya yönelirken telefonu elime aldım.

Ekranda Darcy'nin adı yanıp sönüyordu ve Malcolm'a acele etmesini söyledim -bu aramayı kimsenin önünde yapmak istemiyordum. Neden şimdi arıyordu ki?

Kapıyı kapattı ve ben de kabul tuşuna bastım. "Konuşmamız gerek, birkaç dakika öncesine kadar temyiz hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Buraya geri dönmen gerek," dedi, sesi gergin ve panik doluydu. "O aptal helikoptere bin. Büyükannen düşmüş, onu hastaneye götürüyorlar."

Ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Bir küfür sağanağı bekliyordum. Ya da sessiz bir muamele. Büyükannem hakkında aramasını beklemiyordum. "Düştü mü? Bilinci yerinde mi, kanaması var mı?" Ofisimden çıkarken sordum.

"Kan yok ve evet, bilinci yerinde. Biraz uykulu sanırım, ama-"

İsa. Bu nasıl oldu? Bu yüzden günün yirmi dört saati sahada olması için bir hemşireye para ödedim. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Hangi hastane?"

"Chiltern Central."

Neresi olduğunu bile bilmiyordum. "Onunla kal, olur mu?" diye sordum. Büyükanneimin yalnız ve savunmasız olduğu fikrinden nefret ediyordum. Onu korumam, güvende tutmam gerekiyordu. "Senden hoşlanıyor."

"Burada olacağım. Sadece buraya gel. Hızlı."

YİRMİ İKİ

Logan

Endişe çok ağır basıyordu. Vücudumdaki kaslar o kadar gergindi ki sanki kopacakmış gibi hissediyordum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordum. "Nasıl hissediyorsun?" Büyükanneime doksanıncı kez sordum.

"Bir daha sorarsan kafana kriket sopasıyla vuracakmışım gibi." Büyükanneim yatağın üzerinde kıpırdanarak doğrulmaya çalıştı. "Önemli bir şey değildi. Doktoru duydun, ben bir şey kırmadım."

"Bana önemli bir şey olmadığını söylemeden önce taramaların sonuçlarını bekleyelim." İşimi şansa bırakamazdım. Büyükanneim benim tek ailemdi. Başarımanın arkasındaki itici güç oydu, hatta hayatta kalmamın sebebi. Eğer beni babamdan kurtarmasaydı, kim bilir sonum ne olurdu. Ve ben de onu koruyacaktım, tıpkı onun beni her zaman koruduğu gibi.

Kapının yanındaki ziyaretçi koltuğunda oturan Darcy'ye gözlerini devirerek baktı.

"Gitmeliyim." Darcy telefonunu çantasına bıraktı.

İstediğim son şey onun gitmesiydi. Ben her beş saniyede bir volta atıp kimse bana doğru dürüst bir cevap vermediğinde kendimi kaybederken o çok becerikliydі, doktorlarla sakince konuşuyordu. "Sonuçları alana kadar bekler misiniz? Tıp dilini benden daha iyi konuşuyorsun."

"Yani Darcy insanlara beni öldürmek için komplo kuruyorlarmış gibi davranmıyor mu?" diye sordu büyükanneim.

"Belki." Ona gülümsedim. En azından alınganlığından hiçbir şey kaybetmemişti.

"Darcy çok meşgul bir kadın - zaten günün çoğunu burada geçirdi," dedi büyükannem.

Tabii ki bencillik ediyordum. Darcy saatlerdir burada oturup bekliyor, bize kahve getiriyor, ikimizi de cesaretlendiriyordu. Sadece biraz daha kalmasını istiyordum. Onu görmeyeli bir hafta olmuştu, birbirimizi çok iyi tanımadığımız düşünülürse bu çok saçmaydı.

En sevdiğim kravatlardan daha genç görünen doktorlardan biri tarafından sözümüz kesildi. Elbette daha kıdemli biriyle konuşuyor olmalıydık?

"MR sonuçları elimizde. Herhangi bir kanama belirtisi yok, bu iyi haber. Sadece gözlem için sizi bir gece tutmak istiyoruz."

Nefes verdim. Tanrı'ya şükürler olsun. Çok daha kötü olabilirdi.

"Sana iyi olduğumu söylemiştim," dedi, elini sıkarken beni azarlayarak.

"Taburcu olduğunda daha mutlu olacağım," diye cevap verdim.

"Sen de bana sanki kıvrılıp ölecekmişim gibi bakmayı bıraktığında daha mutlu olacağım."

"Nine! Öyle bir şey yapmıyorum. Sadece endişeliyim, herkes endişelenirdi." Belki de aşırı tepki göstermiştim. Ama dünyada değer verdiğim tek kişi oydu. Beni önemseyen tek kişi. Büyükannem olmadan ben bir hiçtim.

"Ziyaret saati sona erdi," dedi doktor. "Ve büyükanneniz en iyi yerde. Burada yapabileceğiniz bir şey yok Bay Steele."

"Burayı satın almak zorunda kalsam da umurumda değil. Büyükannem benimle gelene kadar buradan ayrılmayacağım."

Doktor kaşlarını kaldırdı. "Sorumlu hemşireyle konuşmanıza izin vereceğim."

"Teşekkür ederim doktor," dedi Darcy.

"Evet, teşekkürler," diye homurdandım nefesimin altında.

Kapı arkasından kapanırken, büyükannem elimi okşadı. "Darcy, lütfen torunumu eve götürür müsün? Radyo dinlemek ve sonra da uyumak istiyorum."

Saatime bir göz attım. Son beş saat nereye gitmişti? "Rahatsızlık vermeyeceğim. Şuraya oturacağım." Darcy'nin yanındaki sandalyeyi işaret ettim. "Burada olduğumu bile anlamayacaksın."

"Doktoru duydun Logan. İyi olacağım ve yarın sabah tekrar gelebilirsin."

Cevap vermeye fırsat bulamadan kapı açıldı ve hemşire üniforması giymiş yaşlı bir kadın telaşla içeri girdi. "Pekâlâ, ziyaret bir saatten fazladır sürüyor. Lütfen Bayan Steele'i dinlenmesi için yalnız bırakın."

Büyükannem bana daha önce yüzlerce kez gördüğüm bir ifade takındı. Genellikle bir şeylerin kötü sonuçlanacağı konusunda beni uyarırdı, ama ben uyarısını dikkate almamış ve yüzümde yumurtayla geri çekilmiştim.

"Cep telefonun var, değil mi?" Darcy büyükanneme sordu.

"Şarjı var mı?" Ben sordum.

Büyükannem iç çekti. "Evet, şarjı var ve Darcy şarj aletini de gece çantama koydu."

Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran küçük çantadan telefonu ve şarj aletini çıkardım ve sesi açtım.

"Sadece on beş dakika uzaklıktayız Logan ve büyükannenin dinlenmeye ihtiyacı var. Stresli bir gün geçirdi," dedi Darcy. "Burada yapıcı bir şey yapamazsın ve yaygara kopararak işleri daha da kötüleştirirsin." Her zaman olduğu gibi Darcy bana doğruyu söylemişti. Hayal kırıklığımın bir nedeni de bu kadar çaresiz olmamdı. Ama en son istediğim şey stresimin dışarı taşması ve büyükannemi daha da endişelendirmesi idi.

Derin bir nefes aldım. Darcy haklıydı. Gitmeliydim ve belki büyükannem uyuyabilirdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacak mısın?"

"Evet, Logan. Ama iyi olacağım, özellikle de Darcy'nin sana göz kulak olduğunu bilerek." Büyükannem insanlar hakkında harika içgüdülere sahipti ve Darcy'den hemen hoşlanmıştı, her zaman onun ne kadar sevimli bir kız olduğuna dair yorumlar yapardı. Ne kadar yetenekli, güzel ve zeki. Bunların hiçbirini beni etkilememişti. Benim mutlu olmamı istediğini biliyordum ve bir eşe ve kendi aileme sahip olmamın bunu sağlayacağını düşünüyordu.

Başarımı hiçbir zaman böyle tanımlamamış olsam da, büyükannemin Darcy'de ne bulduğunu anlıyordum. Çok güzel ve yetenekliydi.

Zeki. Cehennem kadar seksi ve nefes kesici g zellihte olduğundan bahsetmiyorum bile. "Seni dışarıda bekleyeceğim," dedi Darcy.

"Hayır, onu yanına al yoksa ondan asla kurtulamam," dedi b y kannem ellerimi fır alayarak.

Kıkırdadım ve ayağa kalkarak yatağın  zerine eğilip onu alnından  pt m. "Uslu durmaya  alış ve hemşirelere sorun  ıkarma." Yatağın ucunda duran heybetli kadına baktım.

"Telaşlanmayı bırak, Logan."

Onun i in telaşlanmayı asla bırakmayacaktım. Kendimi bildim bileli o benim d nyam olmuştu. "Seni seviyorum b y kanne," dedim.

"Ben de seni seviyorum, sevgili oğlum."

Ona bir  p c k verdim ve dışarı  ıktım. B y kanneme bakmak i in başkalarına g venmek zorunda kalmak rahat değildi, ben b yle biri değildim, ama onu mutlu etmek i in yapabileceğim tek şey buradan ayrılmaktı.

YİRMİ ÜÇ

Darcy

Logan Steele'i hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Bu kadar insani. Kalbim onun için biraz sızladı ve bunun için kendimden nefret ettim. Bu adamla aramda duvarlar örmeliydim, onun benim yarı inşa edilmiş duvarlarımda delikler açmasına değil.

"Gerçekten iyi olacağını düşünüyor musun?" Logan dışarı çıkarken sordu.

Otoparka doğru ilerlerken, yakışıklı yüzünün kararlılığını daha fazla eritmeyeceğinden emin bir şekilde önüme baktım. "Gerçekten öyle. Hiçbir şey kırılmadı, çok daha kötüsü de olabilirdi."

Başını salladı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Bu gibi durumlarda sahip olduğu kontrol eksikliğiyle mücadele ettiğini hayal ettim. Büyükbabam düşüp kalçasını kırdığında ben de böyle hissetmişim.

"Keşke bunu düzeltebilseydim," dedi.

Anlıyordum ve ona karşı duyduğum hayal kırıklığına rağmen içgüdülerim ona ulaşmamı ve onu bir şekilde rahatlatmamı istiyordu.

"Orada olduğun için teşekkür ederim. Olay olduğunda Badsley'de miydin?"

"Hayır, ama hemşiresi beni aradı ve ben de oraya gittim." Kendimi Logan Steele'den korumaya çalışıyor olabilirdim ama büyükannesini çok severdim ve açıkçası köyde ihtiyacı olan herkes tüm dikkatimi çekerdi.

"Teşekkür ederim. Sakinleşmem gerek. Dikkatimi dağıtmak için. Bana kızgın olduğunu biliyorum-"

"Sadece büyükannene odaklanalım, şu anda önemli olan o." Zaten doğru olduğunu bildiğim bir şeyi tekrarlamamanın anlamı yoktu. Logan Steele ne pahasına olursa olsun Badsley arazisine inşaat yapmak istiyordu. Ve ben bununla yaşayamazdım.

Ön kapılar kayarak açıldı ve soğuk geceye adım attık. "Randevumuza gittiğimizde temyizden haberim yoktu Darcy. Bunu bilmen benim için çok önemli."

İçimi çektim, bu konuda başka bir tartışmadan kaçınmak istiyordum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sen aramadan hemen önce geliştirme müdürümün evrakları Cuma günü teslim ettiğini öğrendim."

Range Rover'ımın kilidini açtım ve tek kelime etmeden sürücü koltuğuna yöneldim.

Logan yolcu kapısına tırmandı ve kapıyı çarparak kapattı. "Bana inanmıyor musun?"

"Temyiz başvurusunu geri mi çekiyorsun?" Geri çekmeyeceğini biliyordum ama sonuç aynı olacaksa temyizden haberi olmamasının bir önemi olmadığını anlamasını istiyordum.

"Birkaç seçeneğe bakıyorum."

"Dediğim gibi, başvurunun ne zaman yapıldığını bilmiyor olman hiçbir şeyi değiştirmez."

"Darcy, Manor House Kulübü'nün benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.

Seni üzmeye çalışmıyorum."

"Ama üzdün. Bu konuyu kapatalım." "Yani arkadaş olabilir miyiz?"

Arabayı ana yola çektim ve köye geri döndüm. Logan'la tartışmak istemiyordum. Bayan Steele için endişelendiği belliydi ama aynı zamanda ona planlama kararına itiraz etmenin benim için sorun olmadığını söyleyecek değildim. Çünkü değildi.

Karanlık, virajlı yolda ilerlerken aramızda sessizlik dönüyordu.

"İçeri girecek misin?" Badsley'in önüne geldiğimde Logan sordu House.

"Uzun bir gün oldu-"

"Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum. Zaten gereğinden fazlasını yaptın. Ama yemek yapmak beni rahatlatıyor ve sadece ben olursam rahatsız olmayacağımı biliyorum. Sana omlet ya da başka bir şey yapabilir miyim?"

İçeri girmek istemedim ama yorgun olduğum için değil. Duvarlarım yıkılıyordu. Takviyeye ihtiyacım vardı.

"İçeri gel ve yemeğini ye, Darcy." Başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Çok patronluk taslıyorsun," dedim.

"Ve bu hoşuna gidiyor," diye cevap verdi, kendi emniyet kemerini açıp benimkini serbest bırakarak.

Her ne kadar ona kızgın kalmak istesem de, bana sevdiğim Logan Steele'i nasıl hatırlatacağını biliyordu. Bana dokunduğunda beni tereyağı gibi eritmesini. Yatak odasında kontrolü ele alışı. Kolayca içine daldığım o masmavi gözler. Keşke güzel köyümüzü mahvetmeye kararlı olmasaydı.

"Beni hiç davet etmemiş olmayı dileyeceksin, biliyorsun. Çünkü sen omlet yaparken ben de seni Manor House Club ile başka bir yol izlemenin daha mantıklı olduğuna ikna etmeye çalışacağım."

Ön kapıyı açtı ve ben de içeri girdim.

"Bunun kişisel değil, işle ilgili olduğunu hatırladığın sürece dört gözle bekliyorum."

"Bu da duygularınla değil, iş mantığınla karar verdiğin anlamına geliyor." Onu mutfağa kadar takip ettim ve masanın etrafındaki çam sandalyelerden birini çektiğinde oturdum.

"Kesinlikle," dedi ve şarap dolabını açıp bir şişe çıkardı. "Geliştirme için daha iyi bir öneriyle gelersen, bunu duymak isterim."

"Gerçekten mi?" Şarabı doldururken önüme koyduğu kadehin sapını tuttum. Bana bir kadeh isteyip istemediğimi bile sormamıştı ama ben istemiştim. Belki de bunu anlayabilirdi.

"Gerçekten mi?" Ceketini silkti ve benimkinin yanındaki sandalyenin arkasına astı. "Dediğim gibi, bu sadece iş. Peynir?" diye sordu.

"Kişisel değil, peynir mi?"

Kıkırdadı. "Tanrım, çok tatlısın." Eğildi ve beni başımın üstünden öptü. "Omletine peynir ister misin?"

"Biber var mı?" diye sordum.

"Sanırım öyle." Şarabından bir yudum aldı ve benimkinin yanına koydu.

"Öyleyse sana işle ilgili tüm nedenleri anlatayım-"

"Kişisel olarak neden bu kadar karşı olduğunuz hakkında daha fazla şey duymak isterim. Bana pek mantıklı gelmiyor."

"Bunu sizinle birlikte konuştum. Trafik nedeniyle artan hava kirliliği, üyeler ve üye olmayanlar arasında yaratacağı bölünme-"

"Evet, hepsini duydum. Ama hiçbirinde seni duymuyorum." Buzdolabından yumurta, peynir, biber ve soğan çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Benim Badsley House'u geri almakta kararlı olduğum gibi sen de Woolton'u korumaya kararlı görünüyorsun."

"Katılıyorum. En az onun kadar kararlıyım."

"Öyleyse bana bunun senin için neden önemli olduğundan bahset. Badsley'nin benim için ne kadar kişisel olduğunu biliyorsun."

Neden bu kadar zorluk çıkarıyordu? Ona iyi ve sağlam argümanlar sunuyordum. "Sana söyledim. Gelenek ve görenekleri sürdürmek istiyorum."

"Peki bunlar senin için neden bu kadar önemli?"

"Sana söyledim. Neden aynı soruyu sorup durduğunu anlamıyorum." Sanki beni sorguya çekiyor gibiydi. Belki de sadece büyükannesiyile ilgili düşüncelerden uzaklaşmak istiyordu.

Bana döndü ve dikkatle baktı. "Bana Woolton'la ilgili ilk anını anlat."

İçimi çektim ve sandalyemde geriye doğru çöktüm. Vazgeçmeyecekti. "Muhtemelen Ryder ve ben dere kenarındaydık."

"Kaç yaşındaydın?"

Omuz silktilim. "Beş yaşlarında olmalıydım."

Logan kıkırdadı. "Ve ailen Ryder'ın seni nehre götürmesine izin verdi."

O zamanları hatırlamaya çalıştım. "Woolton'da çok özgürdük. Ziyaret ediyorduk. Tekrar. Ve eve gitmek istemiyorduk." Kendimi tamamen özgür hissettiğim o anı hatırlayınca gülümsedim. Ağaçların arasından süzülen güneş. Ayak parmaklarımdan üzerinden akan derenin serin suyu. Woolton'la ilgili tüm anılarımda güneş her zaman parlıyordu ve herkes gülümsüyor ve mutluydu. "İlk defa bir yusufçuk gördüm. Ryder bana bunun şanslı bir şey olduğunu ve eğer

ne dilersek dileyelim gerçekleşirdi. Ben dileğimi yüksek sesle söyledim. Sonsuza kadar Woolton Hall'da kalmak istiyordum."

"Ve dileğin gerçekleşti," dedi.

"Evet, iyi günde de kötü günde de." ocuklar anne babalarından uzak kalmayı dilememeliydi ama ben dilemiştim ve dileğim gerçekleştiğinde çok daha fazla mutlu olmuştum.

"Daha kötüsü için mi? Woolton hakkında kötü bir şey söylediğini hiç duymadım."

"şimdi de değilim. Ama annemiz bizi Woolton'da bırakıp gittiğinde bir daha geri dönmedi. Onu iki yıl boyunca bir daha görmedik." Annemiz düzenli olarak bizi Woolton Hall'da bırakır ve içindeki her neyse onu bulmak için bir göreve giderdi. "Ondan önce sadece birkaç hafta ya orada ya burada olurdu. Tam olarak hatırlamıyorum. Ama o sefer geri dönmedi. Ve dileğim gerçekleşti."

"Tanrım, Darcy, hiç bilmiyordum. Onu zledin mi?"

Neden bundan bahsediyordum ki? Logan'ı itirazından vazgeçmesi için ikna ediyor olmam gerekiyordu. "Hayır, onu zlemedim. Büyükannem ve büyükbabam, Woolton, yusufçukların büyüsü ve sonsuz yaz günleri vardı. Belki Ryder zlemiştir. Daha büyüktü ve neler olup bittiğini daha iyi anlıyordu. şimdi geriye dönüp baktığımda onu daha fazla zlemem gerektiğini fark ediyorum."

"Peki ya baban?"

Logan'ın sorusu beni biraz hazırlıksız yakaladı. Onu hiç düşünmemiştim. "Ondan önce gitti. Ryder onu hatırlamıyor bile. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Logan yemek yapmayı bıraktı, ellerini bir beze sildi ve gelip karşıma oturdu. "zr dilerim. Sanırım bunca zamandır ayrıcalıklı bir hayat yaşadığınızı düşündüm ve-"

"Birçok açıdan öyle." şarap kadehimi elime aldım. "Kardeşim ve büyükannem ve büyükbabam vardı. Yiyecek ya da sevgi sıkıntısı çekmedim ve bu harika yerde büyüdüm." Boğazımı temizlemek için bir yudum aldım. "Ryder ve benim sadece ebeveyn olmak istemeyen ebeveynlerimiz vardı." Logan'ın bacağımdaki elinin sağladığı rahatlığı

görmezden gelmeye çalıştım. Her şey çok uzun zaman önceydi ama yusufuğu unutmuştum. Ve dileği. "Woolton benim için büyülü bir yer. Kendimi her zaman güvende hissettiğim bir yer. Toplum duyğusu, değerler.

Bu tür şeylere değer vermeyen yerler ve insanlar gördüm ve Woolton için bunu istemiyorum. Burada büyüyen çocukların da buranın büyüü olduğunu düşünmelerini istiyorum. Çok küçükken yusufçukları görmek için ağabeyleri tarafından dereye sürüklenmelerini. Dileklerinin gerçekleşmesini. Woolton'un herkesin kendini güvende hissettiği bir yer olmasını istiyorum." Sesim çatallaşmaya başladı ve yutkundum.

Logan beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. "Şimdi anlıyorum. Köy seni kurtardı, şimdi sen de köyü kurtarmak istiyorsun."

Bunu hiç böyle düşünmemiştim ama haklıydı. Beni koruduğu gibi ben de burayı korumak istiyordum.

Birkaç dakika sonra karnım guruldayarak sessizliği doldurdu.

"Hadi, sana bir omlet borcum var."

Onun kollarında kalmak istiyordum ama yemek ikinci bir seçenektir.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sanırım bir omletle başa çıkabilirim."

"Yemek yapan bir adama benzemiyorsun." Çalışırken geniş sırtına bakabilmek için sandalyemi kaydırdım. Gömleğinin altında kasları geriliyor ve gevşiyor, bana birlikte uyuduğumuzda nasıl hareket ettiğini hatırlatıyordu. Her dokunuşun nasıl da bilinçli ve hesaplı olduğunu.

"Hoşuma gidiyor."

"Daha fazla yemek yapmak isterim," dedim. "Pek fırsatım olmuyor çünkü Woolton'da mutfak hâlâ Cook'un mutfağı gibi."

Yumurtaları çatalla çırparken bana döndü. "Bir sürü çalışanınız var ama sadece siz varsınız. Bu garip mi?"

Omuz silktim. "Ben böyle büyüdüm, o yüzden başka bir şey bilmiyorum. Ve tabii Ryder ve Scarlett altı haftada bir falan kalmaya geliyorlar. O zamanlar ev çok daha kalabalık oluyor."

"Ama istediğin zaman kendi mutfağına giremiyor musun?"

Bir cevap beklediğinden emin değildim, bu yüzden sessiz kaldım. Anlamıyordu. Büyük, eski malikânelerde işler böyle yürüyordu.

"Ne zaman istersen gelip burada yemek pişirebilirsin." Mükemmel görünen omleti tabağına koydu. Biraz salata bile eklemişti. Kimdi bu adam?

Logan yanımdaki sandalyeye otururken çatalımı elime aldım. O öne doğru otururken dizlerimiz birbirine değdi ama ben uzaklaşmak yerine bunun tadını çıkarmaya başladım. Onun dokunuşunun yatıştırıcı ve rahatlatıcı bir niteliği vardı ve ben de biraz şımarmak istedim.

Çatalıyla omleti dilimledi. En son Londra'nın en iyi restoranlarından birinde yemek yemiştik ve şimdi burada, onun mutfak masasının etrafında omlet yiyorduk. Bu geceden daha az zevk almıyordum ve onun her iki ortamda da aynı derecede rahat görünmesi hoşuma gidiyordu. Gittiği her yerde kendisine krallar gibi davranılmasında ısrar eden adamlardan biri değildi.

"Hafta sonu işe gitmem ve senin için alternatif bir yer bulmam gerekiyor," dedim.

Kıkırdadı ve peçetesiyle ağzının kenarını sildi. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"İnatçı olan tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

"Farkındayım." Sandalyesine yaslandı ve bacaklarını benimkilerin arasına kaydırđı.

"Omlet çok lezzetliydi."

"Bir dahaki sefere biraz daha sofistike bir şey olsun," dedi.

Tabağına uzandım. "İzin ver-"

"Kesinlikle olmaz." Ayağı kalktı ve ben itiraz edemedim her şeyi bulaşık makinesine yığıdı.

"Gitmeliyim," dedim, sandalyemin ahşap ayakları ayağı kalkarken pişmiş toprak zemine sürtünüyordu.

Bir saniye içinde önümdeydi, elleri omuzlarımı kavırıyordu. İçgüdüsel olarak ellerimi sert göğsüne dayadım, bakışlarım boğazındaki açıkta kalan deri üçgenine sabitlendi. Beni mutfak tezgahına doğru geri götürdü ve beni granitin üzerine kaldırdığında nefesim kesildi ama karşı koymadım. Bunu istiyordum. Onu istiyordum.

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve dudaklarımı yakalamak için öne doğru eğildi.

Ağız hatırladığım kadar sıcak ve güçlüydü. Düşüncelerimi "*bunu yapmamalıyım*"dan "*lütfen-durma*"ya dönüştürdü. Bir düşmandan, çıplak ve üstümde olmasını istediğim bir adama sorunsuzca geçiş yaptı.

Dilini dudaklarımın arasına kaydırarak inledi. Hem dokunuşuyla hem de ona bu sesleri çıkarttırabileceğim düşüncesiyle kalçalarımın arasında ısı titreşti. Çok fazla kadınla birlikte olmuş olması gereken bir adam benim merhametime kalmıştı.

Parmaklarımı onunkilerden ayırmaya çalıştım ama homurdandı, elini sıktı ve bana bakmak için geri çekildi. "Hayır mı diyorsun?"

"Ne? Ben-" Birleştirilmiş ellerimize baktım. Parmaklarımı onun gün sonu saçlarında gezdirmek, köprücük kemiğinin üzerinde bir çizgi çizmek istedim. Ona dokunmak istedim.

"Eğer hayır diyorsan, seni serbest bırakacağım. Ama hayır demiyorsan, o zaman yetki bende olur, nasıl olduğunu bilirsin."

Derim gerildi ve nefesim daraldı. Nasıl olduğunu biliyordum. Ve hoşuma gitmişti. Beğenmekten de öte.

YİRMİ DÖRT

Logan

Bu günle ilgili hiçbir şey beklediğim gibi gitmemiştir ama bunu bitirmek için yatakta dilimi Darcy Westbury'nin amına sokmaktan daha iyi bir yol olamazdı. Dışı dikenli olabilirdi ama içi çok tatlıydı.

Onunla yatmak bir bağımlılık haline gelebilirdi.

Kıpırdamadan durmak için elinden geleni yapmasına ve ellerimi beline dolamama rağmen altımda debelenmeye başladı. Şimdiye kadar, söylediğim gibi ellerini başının üstünde tutmayı başarmıştı.

"Logan, lütfen," diye bağırdı.

Sırıttım. Şimdiden serbest bırakılmam için yalvarıyor muydu? Dilimi klitorisine doğru düzleştirdim.

"Boşalmak istiyor musun bebeğim?" diye sordum.

"Durma, lütfen durma. Her şeyi yaparım. Lütfen."

Tanrım, yalvarması sikimi ağrıtıyor ve onu çıkarıp içine dalmam için beni zorluyordu. Direndim, sakinleştirici bir nefes aldım ve dilimle uzun, sabit vuruşlar yaptım, onu harekete geçirmeyi garantiledim. Kalçaları titremeye başladı ve çığlık atarken sırtı kemerli, "Oh. Tanrım. Logan."

Hangisinin daha canlandırıcı olduğunu bilmiyordum, dilimin etrafında seğiren amının mı yoksa sikimin mi. Ayağa kalktım, ağzımı elimin tersiyle sildim ve karnının inip kalkmasını, göğüslerinin kabarmasını ve ağır göz kapaklarını açmasını izledim.

"Hey," dedim bana bakarken, yüzü kızarmış, uzuvları ağırlaşmıştı.

"Hey." Sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi gülümsedi. "Özür dilerim, çok mu gürültü yaptım?"

"Harikaydın." Kalçasını okşadım, sonra dizinin içine bir öpücük kondurdum. "Senin zevkini duymak hoşuma gidiyor."

Sanki onu boşaltmam için bana nasıl yalvardığını hatırlamaya dayanamıyormuş gibi burnunu kırıştırdı.

"Şimdi beni soy lütfen."

Yataktan kaydı ve gömleğimin üst düğmesine uzandı. "Neden daha önce izin vermedin?" diye sordu gövdemden aşağı doğru inerken.

Bir kadın tamamen çıplakken ve siz tamamen giyinikken ona oral seks yapmak her zaman daha iyiydi. Güç dengesi benim lehime daha belirgindi. "Çünkü ben öyle dedim."

"Biliyor musun, eğer biz olmasaydık bu tür bir cevaba katlanmazdım..."

"Ama yapıyoruz ve yapacaksın." Başka hiçbir koşulda sorgulamadan ona ne yapması gerektiğini söylememe izin vermesini beklemezdim. Ben de istemezdim. Onun ruhu, meydan okuyuşu hoşuma gidiyordu. Benimle bu kadar açık bir şekilde kafa kafaya vermesi. Toplantı odasında, çok daha incelikliydi. Darcy'nin gücü yatak odasının dışında pek belli olmazdı. Beni çakmak taşından daha sert yapan da onun yatak odasındaki ve yatak odası dışındaki halleri arasındaki tezattı. Gömleğimi pantolonumdan çekerken parmakları tenimi sıyırdı.

Yüzünü avuçlayıp onu öpmekten kendimi alıkoyamadım.

Onunla ilgili her şey beni kendisine çekti, her şeyi değiştirmemi sağladı. En son ne zaman aynı kadını iki kez yatağa atmıştım? Bırakın tanıdığım bir kadını. *Büyükannemi* tanıyan birini.

Parmaklarını bel bandıma doladı ve fermuarımı karıştırdı. Vücudumun her molekülü beni soyunmaya ve kendimi ona sert ve hızlı bir şekilde gömmeye çağırmasına rağmen, başparmaklarımı yanaklarında yumuşatmaya ve dilimi onunkine karşı çalıştırmaya devam etmeye kararlıydım.

Avuç içleri ereksiyonumun üzerinde gezinirken nefesi kesildi. "Hazır mısın?" Geri çekilirken sordum.

Başıyla onayladı ve ben de onun mükemmel kıcını avuçladım. "Arkanı dön. Dört ayak üstünde." Onu kıcının üzerinde görmek için

Önümde diz çökmüş, sikim ağzında, anında patlayabilirdim - buna hazır değildim.

Yatağa tırmandı ve sanki on üzerinden işaretlenmeyi bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bana baktı. Bakışlarından kaçındım ama vücudunun her santimini inceledim. Kremi beyaz teni, parlak kahverengi saçları, beni harekete geçirircesine hafifçe sallanan göğüsleri.

"Logan?"

"Evet, Darcy?" Vücudunu, sırtının kıvrımlarını, kışının yuvarlaklığını, tenindeki tüylerin diken diken oluşunu, ona dokunmadığım halde parmaklarının çarşafı tutuşunu incelemekten vazgeçemedim. Eğer bir kadın icat edebilseydim, hayal gücüm daha iyisini bulamazdı.

"Logan, lütfen." Dizlerinin üzerinde geriye yaslandı, kollarını uzattı ve ben de arkasına hızlı, sert bir tokat attım.

Pozisyonuna geri döndü ve bana şişmiş amının güzel bir görüntüsünü verdi. Gerilen ereksiyonumun üzerine bir prezervatif kaydurdım ve arkasındaki yatağa diz çöktüm. Kendimi hizaladım ve bir elimi kalçasına koyarak içine doğru ittim. Kalp atışlarım iki katına çıktı ve kör edici ışıklara karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Tanrım, ilk seferinde de böyle hissetmiş miydi?

"Logan, Logan, Logan," diye nefes nefese ve çaresizce bağırdı.

Derin bir nefes aldım. Kahretsin, kendimi toparlamam gerekiyordu yoksa kendimi utandıracaktım.

Ne kadar iyi hissettiğini, teninin ne kadar yumuşak olduğunu, amının ne kadar sıkı olduğunu unutmaya çalıştım. Bu alingan, komik, sadık kadının dokunuşum altında nasıl büküldüğünü ve sikim için nasıl yalvardığını düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine ittim, gözlerim kapalı, ellerim yuvarlak poposunu ya da pürüzsüz sırtını keşfetmek yerine kalçalarına sıkıca yapıştı. Bunun çok fazla olacağını biliyordum, bu yüzden inlemelerinin mükemmel sesleri yerine kalp atışlarıma odaklandım.

Etrafımda sıkılaştı ve onun delici çılgılığı ve şiddetli doruk noktası kendimi gömmeye çalıştığım sisi paramparça etti.

Uçurumun kenarına düşmekle savaşmakta zorlanan tek kişi ben değildim.

Tüm vücudu titrerken hızımı yavaşlatarak durma noktasına getirdim. "Şimdiden iki kez mi? Bu gece çok açgözlüsün."

"Ben... Ben kendime engel olamıyorum. Seninle birlikteyken sanki bedenim ele geçirilmiş gibi oluyor."

Sevişmemizin şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi olduğunu bilsem de, bunun tek yönlü bir yol olmadığını duymak sevindiriciydi. Geçmişteki deneyimlerine hiç benzemiyordum. "Benimleyken bedenim benimdir."

"Evet," diye fısıldadı başını eğerek.

Onun onaylaması benim çaresizce boşalma ihtiyacımı azalttı. Zaten benim olduğunu itiraf etmişti, onu sahiplenmek için acele etmeyebilirdim. İçindeki sıcaklığın tekrar artmasını isteyerek ona girip çıktım. Ondan yeni bir ıslaklığın fışkırması uzun sürmedi ve her seferinde daha fazla ittim, bir elim omzunun etrafında kıvrıldı, böylece mümkün olduğunca derine inebildim. Zevk içime işliyor, bedenimi her açıdan delip geçiyordu.

Çok yaklaşmıştım. Ama bu şekilde boşalmak istemiyordum. Bir şeyler eksikti.

Şişmiş sikim, serbest kalmak için bu kadar uzun süre beklettiğim için beni lanetliyormuş gibi öfkeyle karnıma doğru zonkluyordu ama boşalmaktan fazlasını istiyordum. Seviştiğim kadına bağlı hissetmek ve ona bağlanmak istiyordum.

"Logan?" Darcy neler olduğunu anlamak için başını çevirdiğinde saçları sırtına doğru savrulurken sordu. Yanakları kızarmış, zar zor fark edilen göz kalemi biraz bulaşmış, saçları biraz dağılmıştı. Onu hiç bu kadar seksi görmemiştim.

"Arkanı dön," diye fısıldadım.

Sanki isteğim karşısında kafası karışmış gibi kaşlarını çattı ama yine de razı oldu, sırt üstü yattı ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya başladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Vücudunun sıcaklığının, ne kadar yumuşak olduğunun, bana karşı ne kadar mükemmel hissettirdiğinin tadını çıkararak üzerine süründüm. Başını kafesledim ve onu öpmek için eğildim.

Bu kadın ve öpücükleri de neyin nesiydi? Doyamıyordum.

Ellerini gövdemde gezdirdi ve ben bir inilti çıkardım. Bu kadar basit bir dokunuştan bu kadar zevk almak nasıl mümkün olabilirdi? Elinin her narin dokunuşu daha önce hiç gitmediğim bir yere, farklı bir hayat vaat eden bir dünyaya davet gibiydi.

Dizlerini yukarı kaldırdı ve sikim kaygan amının üzerinde durdu ve kıvrımlarına bastırdı. İçine doğru ittim ve hareketsiz kalmak zorunda kaldım. Bu nasıl her seferinde bu kadar iyi hissettirebiliyordu?

Geri çekildim ve ben içine girip çıkmaya başladığımda parmaklarını kaşlarımın üzerinde gezdirdi. İtişlerim güçlenip hızlanırken birbirimize baktık, ta ki zihnimiz, bedenimiz ve ruhumuz birbirine bağlanana kadar.

İstediğim şey buydu.

O altımda, bana bakıyor, ona bakıyordu. Hayatımda ilk kez, bir kadınla birlikte olmak boşalmakla ilgili değildi, bundan daha fazlasıydı. Bu yakınlıkla ilgiliydi.

Birliktelik. Samimiyet.

Orgazmım inişe geçti ve onu daha fazla tutacak gücüm olmadığını biliyordum. Darcy omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve bana sınıra yakın olduğunu söyledi. Nefes nefese kaldı ve tam doruk noktam üzerimde patlarken titremeye başladı.

Boynuna doğru inledim. Her ne kadar Darcy'ye sahip olmak için yola çıkmış olsam da, o anda sanki bana sahip olmuştu.

Ne. Ne oluyordu? Ne oluyordu?

Darcy'nin kendi kokulu tuz markası olan kulağımdaki küçük, tatlı pantolonu beni hayata döndürdü. Onu ezmeden önce üzerinden yuvarlandım, onu da kendimle birlikte çektim. Her saniye bağlı kalmak istiyordum.

Hayatımda ilk kez asıl amacım boşalmak değildi, Darcy ile birlikte olmaktı. Onunla konuşmak, onunla gülmek, onunla kavga etmek, onu becermek. Tek istediğim buydu.

Çenesini göğsüme dayadı ve bacaklarını benimkilerin arasına soktu. "Eminim bunu çok duyuyorsunuzdur," dedi, durakladığında dudakları birbirine yapışmıştı. "Ama benim için hiç... Yani... Bu bir..."

Kolumu ona daha sıkı sararak kıkırdadım. Ne söylemeye çalıştığını biliyordum.

"Hey." Göğsüme hafifçe vurdu. "Bana gülme." "Sana gülmüyorum. Şey, sanırım gülüyorum ama söylemeye çalıştığın şeyi." Yumuşak saçlarından bir tutamı parmağıma doladım, onu tanıdığımdan daha iyi tanımak istiyordum, yürümek istiyordum

Beynindeki her açık kapıdan geçip, her kilitli kapıdan hücum ediyordu. "Ben de hissediyorum."

"Neyi hissediyorsun?" diye sordu, tenimde daireler çizerek.

"Seksi. Bu doğru kelime bile değil. Daha fazlası. Sevişirken aramızda temel bir şey geçiyor. Dış ötesi bir şey."

"Bunu daha önce hiç yaşamadım," dedi kısık bir sesle, sanki utanmış gibi.

"Ben de... Aramızdaki seks, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Çok farklı. Daha yoğun, daha tüketici."

"Gerçekten mi?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Gerçekten mi?" Bilmediğim bir bölgedeydim ve muhtemelen kendimi tutmalıydım ama Darcy'de onu içime almak istememe neden olan bir şey vardı. Ona bir şeyler anlatmak istiyordum. Onunla hiçbir şey ve her şey hakkında konuşmak.

"Ne olduğunu merak ediyorum?" Sanki bu bahar neden dolu fırtınaları olduğunu tartışıyormuşuz gibi başını salladı.

Ona verecek bir cevabım yoktu. Bilmediğim bir bölgedeydim ve haftanın geri kalanını yatağında geçirmesini istememek için kendime güvenmiyordum. Birlikte her ne yaşadıysak, bunu yarın düşünecektim. Cebimden bir çakıl taşı çıkarır gibi beynimden çıkaracak ve günün soğuk ışığında inceleyecek, analiz edecek, irdelleyecektim. Şu anda, Darcy Westbury bana sarılmışken burada, sıcak ve mutlu bir şekilde kalmaktan mutluydum.

YİRMİ BEŞ

Darcy

Logan Steele'in neden olduğu orgazmlar beni yolumdan alıkoymayacaktı. Bir görevim vardı. Lane bu bölgeyi herkesten daha iyi biliyordu, yani Logan'ın yeni iş girişimi için alternatif bir site bulmak için mükemmel bir adamdı. "Bu iki alanın en iyisi olduğuna katılıyor musun?" Büyük maun masamızın üzerine yayılmış planları ve fotoğrafları incelerken sordum. Bayan MacBee'nin küçümsemesine rağmen yemek odasını bir savaş odasına çevirmiştim.

"Evet. Katılıyorum. Ben de bunu söyleyecektim," dedi ve üçüncü tercihim i işaret etti. "Ama gördükten sonra, çevresinde çok fazla bozulmamış arazi var. Sorunu başka bir yere taşımak istemiyorum."

"Katılıyorum. Kesinlikle bu ikisi arasında, ki zaten ana yolların yakınında yer alıyorlar. Bu zaten yarı inşa edilmiş bir ticari alandı ve otoyolu duyabiliyorsunuz - o kadar yakın ki işleri bozmuyoruz. Planlama ofisiyle konuşup planlarını kabul ettirmenin ne kadar zor olacağı konusunda bilgi almaya çalışacağım."

"Eğer Bay Steele sözünde durursa, bu mücadeleyi kazanmış olabilirsiniz. Bu iki alan da Badsley'de inşaat yapmaktan daha iyi."

"Tek sorun araziyi satın almak için para ödemesi gerekiyor."

"Doğru. Ama bu arsadan tasarruf edecek," dedi ve ilk tercihim i gösterdi. "Yollar ve kamu hizmetleri zaten mevcut."

"Ben de öyle düşünüyorum. Keşke farklı maliyetleri hesaplamak için zamanım olsaydı ama iyilik isteyebileceğim bir müteahhit tanımıyorum ve fırsat penceremizi kaçırmak istemiyorum"

Temyiz başvurusu sonuçlanmadan önce." Ona bu fikri sunduğumda her şeyin mükemmel olmasını istedim.

Lane, "Bu tür şeylerden anlayan pek çok insanı olacak ve Badsley'in gelişimi için zaten maliyet hesapları var," dedi. "Bunları tahmin etmenizin bir anlamı yok. İş için en iyisi neyse onu yapacağını söylüyor, bu yüzden umarım teklifinizi gördüğünde rakamları kendisi de incelemek isteyecektir."

Ben de tam olarak bunu umuyordum. Mülkü yönetmeme rağmen Logan gibi hiç iş yönetmemiştim. Hesap tablolarından ve finansal modellerden anlamıyordum ama içgüdülerim bana finansal açıdan ilk tercihimiz olan alternatif alanın onun için Badsley'den daha mantıklı olacağını söylüyordu. Umarım haklıydım.

"Bütün bunları ona gösterecek misin?"

"Evet. Umarım bugün. Bayan Steele'in düşüşü nedeniyle bütün hafta Londra'ya gelemedi, ben de onun bu bölgede olmasından yararlanıp araziye bizzat görmesini sağlayabileceğimi düşündüm."

Bu hafta Logan'dan her gün haber almama rağmen, büyükannesinin hastaneye kaldırıldığı gecedan beri onu görmemişim. Her öğleden sonra Bayan Steele'i kontrol etmek için Badsley'e gidiyordum ama Logan'ın işle meşgul olacağını bildiğim için kasıtlı olarak gün ortasını seçiyordum, böylece onu rahatsız etmek için orada olduğumu düşünmeyecekti. Onu görmek istemediğimden değil ama peşinden koşuyormuşum gibi görünmesini de istemiyordum. Onun bir hayatı vardı. Benim de bir hayatım vardı. Ergen değildik.

Telefonum çaldı ve Logan'dan gelen mesajı görmek için yukarı kaydardım.

Kesinlikle bütün hafta seni düşünmedim. Seni görmek istiyorum.

Logan Steele'i asla sevimli olarak tanımlamazdım ama ara sıra bunu ima eden bir yanı vardı.

Ben de cevap verdim.

İyi zamanlama. Bugün öğleden sonra 3'te. Seni alacağım. Hazır ol.

Badsley House'un önünde durduğumda kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu kez buraya Logan'ı görmeye gelmişim ama önce Bayan Steele'i görmeye gelmişim.

Woolton'dan taze olarak getirdiğim farklı renklerdeki gül buketini bir vazoya yerleştirirken, "Çok güzeller Darcy," dedi.

"Kendini daha iyi hissettiğinde, öğle yemeği için eve gelmelisin. Gül bahçesini çok seveceğini düşünüyorum."

"Bu çok hoş olurdu. İlk davetinizi iptal etmek zorunda kaldığım için üzgünüm." Bayan Steele kulağını açık Fransız pencerelerine doğru eğdi. "Merdivenlerden gürleyerek indiğini duyduğum benim torunum mu?"

Ağzımın kenarları seğirmeye başladı. Arabayı çektiğimi duymuş muydu? Onu alacağımı söylememden on dakika önceydi.

Çiçekleri ahşap masanın üzerine yerleştirip oturdum, çayımı aldım ve kimin geleceğinden ziyade çimenlere odaklandım.

"Darcy," dedi Logan, büyükannesine bakarak. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

"Her öğleden sonra geliyor, ona sürekli iyi olduğumu söylememe rağmen."

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedim ona gülümseyerek.

"Seni kontrol etmesi çok hoş bir davranıştı." Logan eğilip beni yanağımdan öptü ve gözlerimi kapatıp onun taze, temiz kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tuttum. "Erkencisin," dedi.

"Hayır, gelmedim. Önce büyükanneni görmeye geldim." Bayan Steele'e döndüm. "Onu saat üçte bir araziye görmeye götüreceğim. Umarım Badsley'i geliştirme planlarından vazgeçecek kadar beğenir."

"Ne kadar beceriklisiniz," dedi Bayan Steele. "Siz ikiniz tam bir iş adamısınız. Belki de bir yerlerde durup erken bir akşam yemeği yemelisiniz." Çayından bir yudum almadan önce aramıza baktı. "Biliyorsun, bence çok çalışıyorsun Logan. Biraz daha dinlenmen senin için iyi olur."

Logan kıkırdadı. "Kesinlikle tamamen iyileştiğini düşünüyorum." Ona sık sık tuzak kurmaya mı çalışıyordu?

"Siz ikiniz gitseniz iyi olur. Ben burada hemşireyle iyi olacağım. Acele etmeyin."

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi yumuşayarak neredeyse samimi bir mırıltıya dönüştü.

Başımı salladım ve çantamı aldım. "Kendini iyi hissettiğinde öğle yemeğini ayarlarız, değil mi?" Bayan Steele'e sordum.

"Dört gözle bekliyorum."

Logan ve ben sessizce arabaya doğru yürüdük, aramızdaki tek ses çakılların çıtırtısı ve uzaktaki kuş sesleriydi.

Sürücü koltuğuna geçerken "Bulduğum bir bölgeyi ziyaret edeceğiz," dedim.

"Seni görmek güzel," dedi kapımı kapatırken. "Bunun profesyonel bir çağrı olduğunu fark etmemiştim, hem de bir saha gezisi."

"Açık fikirli olacağını söylemiştin. Arabayla sadece birkaç dakika uzaklıkta."

"Zihnim tamamen açık," dedi ben kapıdan çıkarken. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Bugün tamamen işim var." Gözlerimi sıkıca önümdeki yola diktim. Logan'ın yeni bir siteye girmesini sağlamaya odaklanmış olabilirdim ama bu nasıl görüldüğümü düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Bu sabah soyunma odamda dururken Logan'dan ne kadar hoşlandığımı fark ettim ve hiç çaba sarf etmiyormuş gibi görünmek için tonlarca çaba harcadığınız o şeyi yaptım. Zar zor yaptığım makyaj bir saatimi aldı. Her açıdan popomu görebilmek için kırk dakika boyunca altı çift kot denedim. Saçımdan bahsetmiyorum bile.

O da fark etmişti, bunu takdir etmiştim. Ama ondan bu kadar hoşlanmam ve güzel olduğumu düşünmesini istemem beni korkutuyordu. Ben her zaman pratik, mantıklı bir kızdım. Hiçbir zaman ayaklarım yerden kesilmemiş ya da bir erkek için aklımı kaybetmemiştim. Logan tanımadığım ya da çok uzun zamandır görmediğim bir parçamı uyandırdı.

"Tamamen iş," diye mırıldandı nefesinin altında. "Ama belki daha sonra akşam yemeği yeriz." Logan'ın kendisi de o kadar kötü görünmüyordu. Bronz teniyle kontrast oluşturan beyaz bir gömlek giymişti ve ceketini ile pantolonu ona sadece bazı erkeklerin yetmiş yaşında ve golf sahasında yaşıyormuş gibi görünmeden başarabildiği o rahat görünümü veriyordu. Bu sabah hazırlanması muhtemelen on dakikasını almıştı ve beni ikinci kez düşünmediğine bahse girerim.

"Sanırım bu işimiz bittiğinde nasıl bir ruh halinde olacağıma bağlı."
Kıkırdadı. "Umarım bana şantaj yapmaya çalışmıyorsundur."

"Her neyse." Sırıttım. Siteye vereceği tepkiyi görmek bana çok şey anlatacaktı - benimle dalga geçip geçmediğini, açık fikirli olduğunu söyleyip söylemediğini anlayacaktım. Onu götürdüğüm site mükemmel bir çözümdü ve doğru düzgün düşünmesi gerekiyordu. Eğer bunu yapmazsa, bana söylediği gibi bir adam değildi.

Özel yola girdiğimizde ileride emlakçının arabasını gördüm. Logan'ın bu site hakkındaki harika şeyleri tarafsız birinden duymasını istiyordum.

Ivy'nin mavi cipinin yanına yanaştım ve el frenini çektim. "Geldik," diye duyurdum emniyet kemerimi çözerek.

"Tahmin etmiştim," diye karşılık verdi sırtarak.

Ivy bize doğru yürüdü, siyah kıvrıcık saçları attığı her adımda dalgalanıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bay Steele," dedi. "Darcy'nin bugün saha ziyareti için getireceği kişinin siz olduğunu bilmiyordum."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum. Logan neden Ivy'yi tanıсын ki? Bölgede tanınmış bir ticari emlakçıydı ama hayatı boyunca iki köy ötede yaşamıştı.

"Elbette," dedi Ivy. "Hafta başında Bay Steele ve asistanına siteyi gösterdim." Logan'a döndü. "Geri dönecek kadar beğendiğine çok sevindim. Finansal konular üzerinde çalışmanızın daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama size söyledim, kamu hizmetlerinin zaten burada olması inşaatın maliyetinde büyük bir fark yaratıyor, sürelerden bahsetmiyorum bile."

Yani Logan çoktan buraya gelmişti. Durakladım ve sırtmamak için alt dudağımı ısırdım. Gerçekten de iddia ettiği gibi başka sitelere mi bakıyordu?

Ivy gerçekleri ve rakamları sıralarken kolunu bana uzattı. Daha önce bir erkekten o anda etkilendiğim kadar etkilendiğimden emin değildim. Burayı biliyordu. Sözüne sadıktı ve benim farklı seçenekler sunmamı beklemiyordu.

-Aktif olarak onları takip ediyordu.

"Talep ettiğiniz teknik detayları Malcolm'a gönderdim."

"Teşekkür ederim. Rakamlar üzerinde çalıştığını biliyorum ve yarın onunla birlikte üzerinden geçeceğiz."

"Arazi sahibi ziyaretinizden sonra çok heyecanlandı, satmaya çok hevesli olduğunu biliyorum. Görünüşe göre, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce araziyi yeniden geliştirmek için yerel Bölge Konseyi'ne başvurmuş ve planlarını onaylamışlar ancak finansmanı sağlayamamış. Elbette sizin planlarınız farklı olacaktır ama arazinin yeniden geliştirildiğini görmek istediklerini bilmenin iyi olduğunu düşündüm."

Logan, "Arazide daha önce endüstriyel binalar olması, planlamanın bir sorun teşkil etmeyeceği anlamına geliyor," dedi. "Bunu teyit ettirdik. Bazı çevre araştırmaları yaptık ve buradaki birimlerin sadece ofis ve perakende depolama olarak kullanılacağına dair söylediklerinizi ortaya koydular, bu da temizleme maliyeti olmayacağı anlamına geliyor."

Logan'ın sesi yatırım yapmış gibi geliyordu ve aptal gibi sırtıtmamak için asfalt zemine bakmaya devam etmek zorunda kaldım.

"Logan'ın burayı çoktan düşünmeye başladığını fark etmemiştim, vaktini boşa harcadıysam özür dilerim Ivy."

"Hiç de değil. Geri dönüp mekânı görmenin, yaratmak istediğin şeyi hayal etmenin yararlı olduğunu düşünüyorum. Otel mi demiştiniz?"

"Daha çok birkaç odası olan özel bir kulüp." Terk edilmiş sanayi birimlerine ve ağaçlara doğru baktı. "Her yer çok تنها," dedi.

"Sahibi inşaat izni verilmesine şaşırdı ama konsey artık bir emsal oluşturdu ve şu anda burası göze b a t a n bir yer. Geliştirilmesi gerekiyor."

Logan çevresini taramaya devam ederken başını salladı. "Büüklüğü neydi? İki hektarın biraz altındaydı, değil mi?"

"Dört nokta beş dokuz dönüm."

Logan kıkırdadı ve ellerini ceplerine soktu. Ayrıntıları severdi ve Ivy'nin detaycılığını takdir ettiğini anladım. "İyi bir büyüklük. Arazi sahibi satmaya hevesli mi?"

"Hem de çok," dedi. "Geçen yıl istediği fiyatın yüzde yirmi beş altında bir teklif aldı ve sanırım tekrar teklif edilse kabul ederdi."

"Bildğim iyi oldu."

"Çevreyi tekrar gezmek ister misiniz?" diye sordu.

Kahretsin, ayakkabılarımı getirmemiştim.

"Sanırım geçen sefer ihtiyacımız olanı gördük."

"Alanı zaten gezdiniz."

Bana dik dik baktı. "Evet."

"Zaman ayırdığın için çok teşekkürler Ivy." El sıkıştık, sonra Logan ve ben sessizce arabaya yöneldik.

Arabaya biner binmez işimizin bittiğini söyleyip biraz kişisel ilgi talep etmesini bekliyordum -ki bunu seve seve yapardım- ama yolcu koltuğuna oturmadan önce ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Kısa bir arama yapmamın sakıncası var mı?" diye sordu, numarayı çevirmeye başlamıştı bile.

"Sorun değil," diye cevap verdim, arabayı kenara çektim.

Telefonu kulağına götürürken "Evine git," dedi.

Çok otoriterdi ama iten içe doğruca Badsley'e dönmek istemediğı için rahatlamıştım. Ziyaretimizden önce onu görmeyi dört gözle bekliyordum ve şimdi vücudum ihtiyaçla uğulduyordu.

"Malcolm, az önce Planton sitesini tekrar görmeye gittim - evet, sadece geçiyordum ve birkaç şeyi kontrol etmek istedim. Temsilci çok yardımcı oldu. Bana ev sahibinin yüzde yirmi beş altında bir teklif aldığını ve keşke kabul etseydim dediğini söyledi. Biliyorum. Bunu duyarlılık analizine ekle. Evet. Güzel." Telefonu kapattı.

"Yani siteyi zaten gördünüz," dedim, bariz olanı belirterek. "yle görünüyor," diye cevap verdi.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Söyledim. Ivy söyledi."

"Yani daha önce."

"Alternatiflere baktığımı söyledim."

Logan'ı sevmemek için bahaneler arıyordum. Ve bir sürü de bulmuştum. Ama onu tanıdıkça hepsi kayboluyordu ve onlar olmadan ondan ne kadar hoşlandığım la yüzleşmek zorunda kalacaktım. Sahip olduğumuz şeyi keşfetmeyi ne kadar çok istediğimi.

Korkmalı mıydım yoksa umutlu mu olmalıydım bilmiyordum. Korkmak ya da güvenmek.

YİRMİ-SİX

Logan

Yanımdaki ateşli, çıplak kadına doyamıyordum.

"Kendimi on beş yaşındaymışım gibi hissediyorum," dedim sırtüstü yattığım yerden Darcy'nin yatak odasının tavanına bakarken.

Kıvrılıp yüzüme baktı ve başını elinin üzerine koydu. "Şanslıyım ki ergen vücuduna sahip değilsin."

Avucunu göğsümden çektim ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

"Bütün bu gizlice dolaşmalar." Son birkaç hafta içinde Darcy ile bir tür rutine girmiştik. Perşembe, Cuma, Cumartesi ve Pazar geceleri Woolton Hall'da kalıyordum. Düzenli olarak Perşembe günleri ofisten ayrılmak benim için yeni bir şeydi ama geceyi Darcy ile geçirmek istiyordum. Bazen büyükannem ve benimle akşam yemeği yiyordu, ama her zaman Woolton'a geri dönüyorduk ve ben her zaman büyükannem uyanmadan önce Badsley'e geri dönüyordum, bu da gün doğmadan önce Darcy'nin yatağından gizlice çıktığım anlamına geliyordu.

"Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?" diye sordum.

"Sadece omlet yaparsan," dedi ve sonra çarşafını göğsüne bastırarak ayağa fırladı. "Kahretsin, hayır gelemem." Bana baktı, gözlerinde panik vardı. "Gitmek zorundasın." Beni yataktan itti, topukları kışıma basıyordu.

"Saat daha altıdan önce. İyi olacağım."

"Ciddiyim, gitmek zorundasın. Ryder ve Scarlett'in gelmek üzere olduklarını tamamen unutmuşum. Her an burada olabilirler."

Bekle, ne? Benden kurtulmaya mı çalışıyordu? İçinde bulunduğumuz durum benim için alışılmadık ama bunu analiz etmeyerek üstesinden geldim. Son birkaç hafta boyunca, sadece doğru hissettiğim şeyi yaptım. Ne yapmak istediğimi. Darcy

ve ben gelecekte hiçbir şey hakkında konuşmadığımız özel bir balonun içinde var olmuştuk - sadece olayları fazla analiz etmemek konusunda anlaşmıştık. Yaptığımız şey hakkında konuşmak gerekli görünmüyordu ama belli ki kardeşinin her ne yapıyorsak yaptığımızı bilmesini istemiyordu ve bu... rahatsız ediciydi.

Dışarıda bir arabanın kapısı açıldığında ciyakladı ve pencereye koşarak araba yoluna baktı. "Geldiler bile. Saklanman gerekecek." Etrafına bakındı. "Belki banyoda ya da soyunma odamda."

Kimsenin küçük kirli sırrı değildim ama belki de o beni böyle görüyordu. "Yanlış bir şey yapmıyoruz, Darcy." Kendimle mi yoksa onunla mı konuştuğumdan emin değildim.

İnledi ve kolumdan çekerek beni yataktan kaldırmaya çalıştı. "Hadi ama."

"Ben ciddiym. Neden kardeşin burada olduğumu bilmiyor?" Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyordum.

"Peki ona ne diyeceksin? Hey, kız kardeşine çakmamı umursamıyorsun, değil mi?"

"On beş yaşında bir çocuk gibi hissettiğimi söyledim, öyle davranacağımı değil."

Dramatik bir şekilde iç çekti ve banyoya yöneldi. "İmkânsızsın. Ben duş alacağım."

Ben de onu takip ettim. "Neden bizi bilmesini istemiyorsun?" Spreyin altına girdiğinde sordum, diş fırçası ağzındaydı ve birden fazla işi bir arada yapmaya çalışıyordu - geç kaldığında hep yaptığı bir şeydi bu.

Son birkaç haftadır onu birçok kez geç bırakmaktan zevk almıştım.

Bana baktı, ben duşakabinin ucundan onu izlerken yüzüne su dökülüyordu.

"Neden büyükannenin bizden haberdar olmasını istemiyorsun?" diye sordu.

"İstemediğimi hiç söylemedim, sadece konu açılmadı." Dişlerini fırçalamayı bitirmek için bana arkasını döndü.

"Darcy," dedim. Ne söylemesini istediğimden emin değildim - sadece bir konuşma yapmamız gerektiğini hissediyordum. Onunla konuşma fikrinden hoşlanmamıştım.

beni saklamaya alışıyor. Bizi.

Pek çok kadınla yatmış olmama rağmen, bir kadınla kendimi hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Darcy ve ben sabahın erken saatlerinde güne birlikte başlama alışkanlığı edinmiştik. Ben dikkatimi vermediğimde olaylar gelişti. Bilerek başka tarafa bakıyordum ama şimdi netliğe ihtiyacım vardı. Aynı sayfada olup olmadığımızı bilmek istiyordum ama bunun hangi sayfa olduğundan emin değildim.

"Ne?" diye tersledi. "Kardeşim ve Scarlett alt kattalar. Yeni yürümeye başlayan çocukları ve Amerikalı bir anneleri var. Sınırları yok. Muhtemelen yatak odama dalmak üzereler ve ikimiz de ıplağız. Sonra konuşabilir miyiz?"

O haklıydı. Zamanımız yoktu ve ben ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Nadiren istediğim sonucu bilmeden konuşmalara girerdim, ama çoğu şeyde olduğu gibi Darcy'nin istisna olduğunu fark ettim.

"Başka kimseyle yatmıyorum," dedim sanki bu her şeyi zecekmiş gibi. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Kendini çılgınca duş jeliyle kapladı. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Bekle, onun da bana başka biriyle yatmadığını söylemesi alışılmış bir şey değil miydi? Kabul ediyorum, bilmediğim bir bölgedeydim ama bu işlerin böyle yürümesi gerektiğinden emindim. Tabii başka biriyle yatmıyorsa. "yle mi?" Cevabını net bir şekilde duymak için duşa girdim.

Başını yana eğdi. "Lane'i saymazsan hayır."

şaka yaptığını anlamam gerekenden bir saniye daha uzun sürdü. "Komik," dedim ve sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi omuz silkti.

Hayatımı bu tür konuşmalardan kaçınarak, ikinci bir seferin, duyguların ve kesinlikle bağlılığın olmayacağını açıkça söyleyerek kadınların sorularından kaçarak geçirmiştim. Ama burada, gerçekten bu konuşmayı yapmak istediğim bir *kadınla* birlikteydim ve bundan kaçınan oydu.

"Yani bu konuda konuşmak istemiyor musun?" Soğuk mu davranıyordu, dikkati mi dağılmıştı yoksa her ikisi de mi?

"Şimdi olmaz. Hiçbir şey hakkında konuşmadık ve konuşmaya başlamak için zamanımız da yok."

Belki de ikimiz de nerede olduğumuz, nasıl hissettiğimiz ve nereye gittiğimiz hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk. Yol haritam yoktu, buraya hiç gelmemiştim, böyle hissetmemiştim. Ama bir yol ayrımındaydık ve onun bizi hangi yolda gördüğünü bilmek istiyordum.

YİRMİ YEDİ

Darcy

Logan Steele'le ilgili aklımı *kaçırmama* neden olan şey neydi? Bütün hafta Ryder ve Scarlett'in gelişini planlamıştım ama Logan'dan gelen bir öpücükle haftanın hangi günü olduğunu unutmuştum.

Kot pantolonumu giydim, yatak odamın penceresinden kardeşimi, Scarlett'i ve çocuklarını izliyordum; arabadan bir şeyler çıkarıyorlar, düşürüyorlar, Gwendoline üzerlerine oturuyor, Toby arabanın tavanına tırmanmaya çalışıyor ve herkes genel olarak ortalığı dağıtıyordu. Lane'in izin günüydü ve çocuklar kardeşimle Scarlett'in dikkatini dağıtıyorlardı ve ben hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Üzerime bir gömlek geçirdim ve hâlâ ıslak olan saçlarımı bir tokayla topladım. En azından temizdim ve üzerimde giysilerim vardı.

Logan ayakkabılarını bağlarken, "Banyoda saklanmayacağım, Darcy," dedi.

Bunu gerçekten önermiş miydim? "Evet. Bu aptalca bir fikirdi, üzgünüm. Ağabeyim ve yengemin binlerce sorusuna cevap vermeye hazır değilim. Daha konuşmamışken olmaz."

Dönüp bana baktı, yüzünde ağır bir hayal kırıklığı vardı.

Ona doğru bir adım attım ve avucumu yanağına vurdum. "Özür dilerim. Günlerimin nasıl geçtiğini anlamadım, çok dikkat dağıtıcısın."

Bileğimin iç kısmını öptüğünde ürperdim. İlişkimizi saklamak istememesinden memnun olmam gerekmez miydi? Yatak odasının dışında ne olduğumuzu hiç düşünmemiştim. Logan'dan nefret etmeye o kadar kararlıydım ki aramızda gelişenleri düşünmek için kendime izin vermemiştim.

"Seni uyarıyorum, Ryder muhtemelen sana zor anlar yaşatacak ve Scarlett ne zaman evlenme teklif etmeyi planladığını öğrenmek isteyecek."

"Bu banyoda saklanmak zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?" Beni kucağına çekti.

"Bu seni rahatsız etmiyor-"

"Birbirimizden hoşlanıyoruz, Darcy. Değil mi?" Bakışlarımı yakalamaya çalışarak başını eğdi.

"Sayılır, sanırım. Yani, seninle yatmaktan hoşlanıyorum. Bazen komik olabiliyorsun. Ve beni sıkıyorsun."

"Sakin ol, yoksa egom aşırı şişecek."

Kıkırdadım. "Ego eksikliğinin senin için bir sorun olduğunu sanmıyorum." "Ben de senin hakkında böyle şeyler düşünüyorum."

"Senin yanında gülümsememeye çalışarak çok zaman geçiriyorum," diye itiraf ettim.

"Asla sıkıcı değil," diye mırıldandı. "Yani biz birbirimizin arkadaşlığından keyif alan arkadaşlarız. Değil mi?"

"Doğru," dedim. Arkadaş mıydık? Daha birkaç hafta önce bu adamdan nefret ediyordum. Şimdi ise yatağında neredeyse benim kadar zaman geçiriyordu. "Sanırım öyleyiz."

Logan kollarını belime doladı ve kalkmama yardım etti. "O zaman aşağı inip ailene merhaba demeyi ve sonra da büyükanne ve bir gecede gelen dokuz bin e-postaya geri dönmeyi öneriyorum."

Öylece mi? Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğundan emin değildim ama öyleydi. Uzun zamandır kardeşime bir erkek arkadaş tanıtmadığım için ya da Logan'la aramızdaki şeyi tanımlayamadığımız için olabilirdi. Ve korktuğum için de olabilirdi. Savunmasız. Logan'a olan hislerim her geçen gün daha da güçleniyordu ve kendimi hazır hissetmiyordum.

Ayağa kalktı, yatak odamın kapısını açtı ve önce benim gitmemi bekledi.

"Sanırım," dedim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Kardeşimin tüm ziyaretini bir cinayet zanlısı gibi sorgulanarak geçireceğimi kabul etmek zorundaydım.

Merdivenlerin son basamağına vardığımızda Scarlett kapıdan içeri daldı, kollarında yürümeye başlayan bir çocuk ve üstünden sahte kürk gibi görünen bir çanta vardı -büyük olasılıkla içi doldurulmuş hayvanlar.

Merdivenlerden inmeye başladığımızda "Hey," diye seslendi. Arkamda Logan'ı görünce dondu kaldı. "Oh, merhaba. Fark etmedim... Merhaba." Sırtışı o kadar genişti ki kafasının düşebileceğini sandım.

Ryder omuzlarında çantaları, kucağında oğluyla tökezleyerek içeri girdi.

"Ryder," dedi Scarlett. "Kız kardeşine merhaba de ve..."

Merdivenlerin dibine geldiğimizde, "Logan," dedi ve elini uzattı. "Scarlett, sanırım. Senin hakkında çok şey duydum."

"Öyle mi?" Scarlett bana baktı. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Logan."

Scarlett'in şaşkın bakışlarından ve ağabeyimin şaşkın bakışlarından kaçınmaya çalıştım.

"Logan mı?" Ryder sanki o anda kendisine mantıklı gelmeyen her şeyi bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi merdivenlerden yukarı baktı.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Scarlett sordu.

"Evet, birlikte bazı işler yaptık. Sen ve Darcy'nin farkına varmamıştım..."

"Biz arkadaşız," diye araya girdim. "Takılıyoruz."

Logan kıkırdamaya başladı. Anlaştığımız şey bu değil miydi? Belki de onu kelimesi kelimesine tekrarlamamı beklemiyordu.

"Çıplak bir şekilde mi?" Scarlett sordu, kızı kollarından kayarak koridorda hızla ilerliyordu.

Gwendoline bağırmaya başladı. "Çıplak! Çıplak! Çıplak!"

"Uçuşun nasıldı?" Utancımı bastırmaya çalışarak cevap verdim.

"İyiydi Darcy, ama ben Logan'la daha çok ilgileniyorum.

Gitmiyorsun, değil mi?"

"Her ne kadar kalıp sohbet etmek istesem de, işe gitmeden önce büyükannemi kontrol etmem gerekiyor."

"Büyükannen mi?" Scarlett sordu.

"Logan hafta sonlarını büyükannesiyle birlikte Badsley House'da geçiriyor," dedim.

"Oh, yolun hemen karşısında. Bu akşam yemeğe gelmelisin."

Akşam yemeği mi? Eğer Ryder ve Scarlett'in Logan'ı kısıacık bir an için görmelerine hazır değilsem, akşamı hep birlikte geçirmemize kesinlikle hazır değildim.

Logan başımın üstünü öpüp ön kapıdan çıkmadan önce, "ok isterim," dedi. "Acele ettiğim için özür dilerim ama sonra görüşürüz."

Tanrım, ailemle akşam yemeği mi? Ne düşünüyordu ki? Bunu *daha az* karmaşıık hale getirmeye çalışmıyor muyduk?

Scarlett onun gidişini seyretti. "Darcy, Darcy, Darcy. Onu nerede buldun?" Bana bakmak için geri döndü. "Ve neden bana çıktığınızı söylemedin? Bu çok heyecan verici ve o çok yakışıklı. *"Beni hemen alabilecek* kadar yakışıklı."

"Burada olduğumu biliyorsun değil mi?" dedi Ryder.

Scarlett kardeşimi görmezlikten gelerek, "Bana her şeyi anlat," dedi. "Ne kadar zamandır devam ediyor? Ciddi mi?"

"Yani, onunla çıkıyor musun?" Ryder sordu.

Bunalmış bir halde arkamı dönüp çocukların peşinden kütüphaneye girdim ve Scarlett ile Ryder beni takip ederken soruları duymamaya çalıştım.

"Sen iyi misin?" Scarlett sordu.

"Evet." İyi miydim? Logan neden akşam yemeğini kabul etmişti? Cevaplarını bilmediğimiz sorular soran başka insanlar olmadan önce sadece ikimiz konuşmalıydık. "Biz sadece arkadaşız," dedim iç çekerek ve pencerenin altındaki eski bir sandıktan oyuncaklarını çıkaran çocuklara odaklandım.

"Arkadaş mı?" Scarlett sordu. "Yatıya kalmayı ve birbirlerini öpmeyi seven arkadaşlar mı?"

"Bana zorluk çıkarma," diye yalvardım.

Scarlett kolunu omzuma doladı. "Ben sadece senin adına mutluyum. Bu koca evde yalnız kalmandan endişeleniyoruz, değil mi Ryder?"

Ryder arkamızdan, "Hayır, kız kardeşimin yeterince erkekle yatmadığından endişelenmiyorum," diye bağırdı. "Burada, Woolton'da gayet mutlu."

Ryder haklıydı elbette. Woolton'da mutluydum ama bu sevdiğim bir adamla bir gelecek istemediğim anlamına gelmiyordu.

Kendi ailem vardı ama Logan öyle biri değildi.

Sahip olduğumuz şey uygundu. Ve karmaşık değildi.

"Akşam yemeği için ne istersin?" diye sordum. Kahretsin, Cook Logan'ın bize katılacağını duyunca özel bir şeyler yapmak için ısrar ederdi.

"Bu Logan nasıl biri Ryder? Darcy için uygun mu?"

Ryder düğmeli deri sandalyelerden birine çökmüş, yeni buldukları hazineleriyle mutlu bir şekilde oynayan çocuklara göz kulak oluyordu. "Onu iyi tanımıyorum. İş hayatında zorlu bir rakiptir ama el altından iş çevirdiğini ya da şüpheli işlere bulaştığını duymadım."

"Tabii ki öyle değil," diye alay ettim. "O öyle biri değil." Scarlett'e döndüğümde onun geniş geniş sırttığını gördüm.

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi.

"Onun pis bir satıcı olmadığını söylüyorum." "Ama ondan hoşlanıyorsun."

Omuz silktim. "Bazen," diye cevap verdim. "Hâlâ Badsley'i geliştiriyor olabileceği gerçeğinden hoşlanmıyorum." Ona Badsley'e alternatif birkaç seçenek sunmuştum ve Planton sahası konusunda hevesli görünüyordu ama temyize kadar birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Ve Scarlett haklıydı. Logan'dan hoşlanıyordum, en azından köydeki işleri hakkında konuşmadığımız zamanlarda. İşler sadece kişisel olduğunda, bunu aklımdan çıkarabiliyor ve bana hissettirdiklerine odaklanabiliyordum.

"Bekle," dedi Ryder. "Pekin'e gitmeden önceki gece yemekte karşılaştığımızda onunla çıkıyor muydun?"

"Hayır! Şu anda da *çıkıyoruz*."

"Yani sadece seks mi?" Ryder inlerken Scarlett sordu. "Sence daha fazlasına dönüşecek mi?"

"Bak Scarlett," dedim biraz cesaret toplayarak. "On dakika öncesine kadar senden hoşlanıyordum, ta ki daha önce hiç tanımadığın birini yemeğe davet edip Interpol'ün en çok arananlar listesindeymişim gibi beni sorgulamaya başlayana kadar. Biz arkadaşız. Takılıyoruz. Evet, ondan hoşlanıyorum. Artık hoşlanmadığım insanlarla takılmıyorum."

Frederick ve Victoria zamanlarının çoğunu Fransa'da geçiriyor. Bu yüzden şimdilik aşırı analiz yapmayı bırakıp günümüzün tadını çıkarabilir miyiz?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, açıkça söylemek istediklerini içinde tutuyordu ve başını salladı. "Evet, tabii ki. Aşırı heyecanlandım. Nasıl olduğumu bilirsin. Ben Amerikalıyım ve bazen kendime engel olamıyorum."

Gözlerimi devirdim ama sııttım. "Hadi gel. Aşçı mutfağında çocuklarla elmalı turta yapabileceğimizi söyledi ama meyve bahçesinden elma toplamamız gerekiyor."

"Sonra da bu gece giymen için bir şeyler seçeriz."

Endişe midemde çalkalanıyordu. Bu gece büyük bir olay olacakmış gibi hissediyordum. Şimdiye kadar anı yaşayabilmiş ve Logan'la aramızda olanları düşünmemiştim. Ama ailemi de işin içine katınca işler değişti ve hazır olduğumdan emin değildim. Logan'ın kararlı ilişkiler yaşayan bir adam olmadığını biliyordum ve geçmişime baktığımda hiç kimseyle ciddi bir ilişkim olmamıştı. Hiç deneyimimiz yokken ve böylesine çalkantılı bir kısa geçmişimiz varken, hayatta kalabileceğimize dair nasıl bir umudumuz olabilirdi ki?

YİRMİ EİGHT

Logan

Nadiren gergin olurdum ama Woolton Hall'un önünde durduğumda midem çalkalandı. Daha önce hiçbir kadının ailesiyle tanışmamıştım ve Ryder'ı iş nedeniyle tanıyor olsam da, yemek davetini kabul etmeme neden olan şeyin Darcy ile olan kişisel ilişkim olduğunu inkâr edemezdim.

Yakası açık, açık gri bir takım elbise giymiştim. Taşrada bir Cuma akşamı olabilirdi ama Woolton Hall gibi bir yerin duvarları onlarca yıllık resmiyete sahipti.

Boğazımı temizleyerek büyük meşe kapıyı çaldım.

Bayan MacBee kapıyı açarken, "İyi akşamlar Bay Steele," dedi.

"İyi akşamlar."

"Herkes kütüphanede. Size yolu göstereyim."

"Sorun değil, onları bulabilirim," dedim. Woolton'daki zamanımın çoğunu Darcy'nin yatak odasında geçirmiş olmama rağmen, Darcy'nin evdeki en sevdiği odayı nerede bulacağımı biliyordum.

Kahkahalar beni koridordan aşağıya, birlikte yattığım bir kız, iş yaptığım bir adam ve daha bu sabah tanıştığım bir Amerikalıyla akşam yemeğine doğru çekti. Darcy'ye kimseye bir şey açıklamak zorunda olmadığımız konusunda net olmama rağmen, günümü tam olarak ne yaptığımızı merak ederek geçirmiştım.

Daha önce hiç kimseyle özel olarak çıkmamıştım ama son birkaç haftaya baktığımda yaptığım tam olarak buydu. Ve bu korkutucu ya da tuhaf değildi. Darcy ile birlikte olmak eğlenceliydi; güneş ışığı gibi sıcak ve yüzüne sık sık bulaşan kir kadar dürüsttü. Ona yardım edemezdım.

Onu gördüğümde gülümsemekten başka bir şey yapamazdım ve onun zekice sohbetinden ve hayatındaki insanlara olan bağlılığından asla bıkmazdım.

Kütüphanenin girişinde durduğumda Darcy, "Logan," dedi. Parmak uçlarında yükseldi ve beni karşılamak için yanıma geldi. Bu sabah yanından ayrıldığımdan çok daha rahat görünüyordu. "Selam," dedi bana gülümseyerek.

Bazen onu ilk gördüğümde nefesim boğazımda düğümlenirdi. Yüzünü aydınlatan ve beni kendisine doğru çeken bir ışıltısı vardı. Çok güzel, tatlı ve çekiciydi, aynı zamanda alıngandı ve ara sıra başıma bela oluyordu.

"Selam," dedim ve eğilip yanağından öptükten sonra çiftlik dükkanından aldığım bahar çiçeklerini uzattım.

"Çiçek mi?" Sanki ona bir milyon pound değerinde elmas getirmişim gibi şaşırmış görünüyordu.

"Aşçınız akşam yemeğini hazırladığı için çiçekleri hak ettiğinizi düşündüm." Darcy onun son derece pratik biri olduğunu ve hayatın karşısına çıkarabileceği her şeyin üstesinden gelebileceğini düşündüğümü biliyordu ama bu, bir personeli olduğu için ona takılmaktan hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu.

"Elmalı turtayı kendimiz pişirdik, haberin olsun." Darcy gözlerini kıstı.

"Vay canına. Dikkat et, tırnağını kırmak istemezsin," diye karşılık verdim.

"Darcy aslında çok pratiktir," dedi Ryder, kız kardeşini savunarak.

"Sadece şaka yapıyor," dedi Darcy, kolumdan tutup beni yanlarına çekti.

Birbirimizi büyükannemden başka hiçbir kadını tanımadığım kadar iyi tanıdığımızı fark ettiğimde karnımdaki çalkantı yerini sıcaklığa bıraktı. Ortak deneyimlerimiz olması ve birbirimizi anlamamız hoşuma gitmişti. Birine bu kadar bağlı olmanın bu kadar doğru hissettirebileceğini fark etmemiştim.

"Ryder gülünç derecede pahalı bir kırmızı şarap açtı, hepimiz onu içiyoruz... Tabii size başka bir şey getiremezsem?" Darcy sordu. Scarlett pencerenin yanındaki eski masanın üzerine tünemişti.

Ryder el sıkıştıktan sonra düğmeli deri sandalyelerden birine oturdu.

"Herkes ne içiyorsa benim için sorun değil."

"Peki Woolton Köyü'nü nasıl buldun?" Scarlett sordu.

"Hem de çok," diye yanıtladım. "Londra'dan kaçabilmeyi düşündüğümünden daha çok seviyorum."

Darcy bana bir kadeh kırmızı şarap uzatırken dramatik bir şekilde iç çekerek, "Manor House Club'la ilgili planlarınla bunu mahvetmeyi umman ne kadar yazık," dedi.

"Aslında bugün o konuda bazı haberlerim vardı." Koyu kırmızı sıvıdan bir yudum aldım ve Darcy'nin odaklanmış ilgisinin farkında değilmişim gibi davrandım.

"Devam et," dedi ve bana şüpheli bir bakış fırlattı.

"Planton arazisi için evrakları bu öğleden sonra imzaladım," dedim.

"Bekle, seni götürdüğüm yer mi? Ivy ile mi?"

Sanki bunun onun için büyük bir olay olacağını bilmiyormuşum gibi başımı salladım.

"Bana bir teklif yaptığını söylememiştin. Ne zaman oldu bu?"

Hiçbir şey söylememiştim çünkü anlaşma gerçekleşmezse onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Ama gerçek şu ki, Planton arazisini geliştirmek Badsley'den çok daha mantıklıydı. "İlgilendiğimi biliyordun. Araziyi birlikte gördüğümüzde bunu söylemiştim."

"Yine de teklif verdiğini bilmiyordum. Bu Badsley ve senin caziben için ne anlama geliyor?"

Omuz silktim. "Hiçbir şey. Planton arazisini geliştireceğim." Darcy'nin yüzü kocaman bir sırıtişa dönüştü.

"Yani Badsley'i geliştirmeyecek misin? Hiç mi? Temyizden vazgeçiyor musunuz?"

"Ekibime temyiz başvurusunu geri çekmeleri talimatını verdim."

Darcy ne dediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı, sonra kollarını boynuma doladı ve sanki kimse izlemiyormuş gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Bana hiç şu anda olduğun kadar ateşli gelmemiştin. Ryder ve Scarlett burada olmasalardı ve ben de o elmalı turtayı yapmamış olsaydım, sana bir ağaç gibi tırmanırdım."

Kıkırdadım. "Sence ben ateşli miyim?"

"Her zaman, ama şu anda? Bembeyazsın." Bana sırtıttı. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Bana güvenmek mi? Beynimde sirenler çalmaya başladı. Bunu onun için yapmamıştım. Bu iş açısından mantıklıydı. "Finansal olarak en iyi seçenek buydu." Bana güvenen tek kişi büyükannemdi. Darcy neden bana güvenebileceğini düşünüyordu? Benden bir şeyler bekliyordu?

"Sen nasıl istersen," diye cevap verdi kolumu sıkarak. Belli ki bana inanmamıştı. Ama ben son derece ciddiydim. İstedğim son şey Darcy'yi bana güvenmesi için cesaretlendirmektir. Bu sorumluluğu ya da beklentiği istemiyordum.

Darcy ve ben kuralların ve sınırların net olmadığı, kimsenin bilmediği bir yerde dolaşıyorduk ve bedelini ben ödüyordum. Kimsenin bana güvenmesini istemiyordum. Bu çok riskliydi, insanları hayal kırıklığına uğratmak çok kolaydı. Dünyamdaki insanların benden hiçbir beklentisi olmamasını sağlamak için çok çalıştım. Bu şekilde kimseyi hayal kırıklığına uğratamazdım.

Verdiği sözleri tutmayan, arkamda yıkım ve mutsuzluk izleri bırakan bir adam olmak istemiyordum. Bu babamın mirasıydı, benim değil.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmamın tek yolu bana güvenmeleriydi. Darcy bunu bir kez yapmıştı. İkinci kez yapmayacaktı. Bundan emin olurdum.

ÇEVREDEKİLER bir aile yemeğinde alışık olduğumdan daha resmi olmalarına rağmen, Scarlett, Ryder ve Darcy ile akşam yemeği rahat, hatta eğlenceli geçmişti. Ve onun bana güvenmekle ilgili yorumunu aklımın bir köşesine atmayı başarmıştım. Duraklamaya bastım. Bu konuda ne yapacağıma sonra karar verecektim.

Darcy'nin çok ciddiye aldığı bir sürü sorumluluğu vardı ama giderek daha sık görmeye başladığım o tatlı, mutlu yanı bu gece parlamıştı.

"Ben gidip turtayı hazırlayacağım." Darcy ana yemeklerimiz servis edilir edilmez tüm personeli evlerine göndermekte ısrar etmişti.

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

Scarlett peçetesini masaya bırakıp Darcy'yi yemek odasından çıkarken izleyerek, "Ben giderim," dedi.

"Taşraya taşınmana ne sebep oldu?" Kızlar ayrılırken Ryder sordu.

"Büyükannem ve Badsley. O bu evde büyüdü ve ben her zaman bu evi onun için geri almak istedim. Ve onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. O benim tek ailem."

"Ve buraya çok sık geliyorsun?"

"Evet. Şu anda Perşembe akşamı geliyorum, Cuma günü evden çalışıyorum ve Pazartesi sabahına kadar buradayım."

"Yolculuk o kadar da kötü değil, değil mi? Normalde bir buçuk saatten az bir sürede yapabiliyorum."

Başımı salladım ama helikopter kullandığımı itiraf etmedim. Darcy'nin kardeşinin Woolton'a inmesini yasakladığını biliyordum ve aralarında bir şey başlatmak istemiyordum.

"Hafta sonları Londra'yı özlemiyor musun? Her zaman gece hayatından hoşlandığını düşünmüştüm."

Ryder'la kişisel bir şey hakkında konuştuğumuzu hiç hatırlamıyordum ama ünümün sadık bir aile babası olmadığından hiç şüphem yoktu. "Londra'yı ve taşrayı seviyorum," dedim dürüstçe. Ve Darcy'den hoşlanmıştım. Cidden hoşlanmıştım. Hayatımda ilk kez gün boyunca iş dışında bir şey düşündüm, Darcy'nin ne yaptığını ve onun da benim kadar dikkatinin dağılıp dağılmadığını merak ettim.

Ama birbirimizi uzun zamandır tanıımıyorduk ve ben de daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım. Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece Darcy ve ben varken geleceği düşünmüyordum çünkü orada, o anda birlikteydik ve eğleniyorduk. Ama şimdi onun benden Malikane Kulübü planlarından vazgeçmemi beklediğini biliyordum.

-Onun için. Bana güvendiğini... Sadece şimdi ve burayı düşünemezdim.

"Ona göz kulak olmanızı bekliyorum. Alıngan ve sert biri olduğunu biliyorum ama çok şey yaşadı. Kırılabilir."

"Ona göz kulak ol" ne demekti? Başımı salladım ama ne diyeceğimi bilemedim. Yapmak istediğim son şey Darcy'yi incitmekti, ama bir yanım

Onu çekici kılan, bakıma ihtiyacı olmamasıydı. "O harika bir kadın."

Darcy'yi neyin inciteceğini bilmiyordum. Hayatımı yaşarken bir başkasını nasıl hesaba katacağımı bilmiyordum. Ryder bana onunla ilgilenmemi söylemişti ama nasıl? Bunun günlük davranışlarıma nasıl yansıtacağı, hatta öyle biri olmak isteyip istemediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Eğer onunla ilgilenirsem, bana daha fazla güvenmez miydi?

Bu gecenin sıradan ve rahat geçmesi gerekiyordu ama alarm zilleri çalmaya devam ediyordu. Önce Darcy bana güveniyordu, şimdi de Ryder ona göz kulak olmamı bekliyordu. Göğsümde bir baskı oluştu ve zihnim olası çözümleri gözden geçirmeye başladı.

"Turta!" Darcy, Scarlett'le birlikte kapıdan içeri dalarken anons etti.

Darcy turtayı aramıza yerleştirirken, "Mükemmel, senin yemeklerini hiç tatmamıştım," dedim.

"Hiçbir şey kaçırmamışsın," dedi Ryder.

Scarlett, "Bu senin yemeklerinden daha iyi, Ryder," dedi. "Haşlanmış bir yumurtayı bile yakabilirsin."

Ryder, "Benim başka becerilerim de var," diye cevap verdi. "Yumurta haşlamak zorunda kalmayacak kadar para kazanmak gibi."

Darcy gülmeye başladı. Onu ailesiyle eğlenirken görmek güzeldi. Belli ki Ryder'a tapıyordu ve bunun nedenini anlamış olmam onu daha da çok sevmeme neden oluyordu ama sanki bataklıktaymışım gibi hissediyordum ve gittikçe daha hızlı batıyordum. Bunu aklımın bir köşesine koymalı, bu geceyi atlatmalı ve Darcy ile sadece o ve ben varken nasıl birlikte olduğumuza geri dönmeliydim. Tabii bu mümkünse.

Yanımda otururken elini kalçamın üzerine koydu.

"İyi misin?" Darcy bana elmalı turta kâsemi uzatırken fısıldadı.

Başımı salladım. "Elbette. Bunu dört gözle bekliyorum," dedim pudinge bakarak. Annem ve büyükannem dışında hiçbir kadın bana yemek yapmamıştı. Darcy'nin bunu sadece benim için yaptığından değil. Ama güzel bir histi. Önemsenmek. Sanki benimle ilgileniyormuş gibi... Ama kafamdaki siren seslerini engelleyemiyordum.

Sadece yangını söndürmeli miyim yoksa güvenli bir yere mi kaçmalıyım karar vermem gerekiyordu.

YİRMİ NİNE

Darcy

Saatler önce olmasına rağmen gökyüzü gece yarısı gibi karanlıktı ve yağmur sanki içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi pencerelerden ve çatıdan yankılanıyordu. Woolton Hall, Ryder ve Scarlett gittikten sonra, onlar gelmeden önceki haline kıyasla her zaman daha sessiz ve daha boş görünürdü. Yağmurdan korunmak için kapının girişinde durdum, yarım saat süren sarılmalar ve vedalaşmalarla ısınmışım. Araba yolda gözden kaybolduktan sonra da el sallamaya devam ettim.

Kapıyı kapatıp sürgülerken içimde bir şeylerin eksik olduğu hissi büyüyordu. Logan'ı Cuma gecesi akşam yemeğinden beri görmemiştim ve ailemle vakit geçirdiğimi bilmesini takdir etsem de, o yanımda olmadan işler pek yolunda gitmiyordu.

Onu özlemiştim. Onu özledim ve bu bir sorundu çünkü daha önce hiçbir erkeği özlememiştim ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Logan'ın mesaj atıp atmadığına bakmak için kot pantolonumdan telefonumu çıkardım. Cuma günü akşam yemeğinden sonra ayrıldığından beri ondan haber almamıştım ve bir şeyler ters gidiyor gibiydi.

Aramızda bir mesafe vardı. Belki de bunu ben yaratıyordum. Ona duyduğum arzu sinir bozucuydu. Çıktığım insanlara zaman ayırmak için her zaman çaba sarf etmek zorunda kalmıştım ama Logan'la birlikte, ona ayıracak zamanım kendiliğinden ortaya çıkıyordu. Çabalamama gerek yoktu. Belki de kendimi tutuyordum. Ve belki de onun için çok fazla alan yaratmıştım.

Bundan bir şey çıkarmamalıydım, ikimiz de meşguldük. Bağımsızdık. Birbirimize hiçbir şey borçlu değildik. Eğer istersem

Ondan haber almak için ona mesaj atmalıydım. Son mesajlaşmamızı gündeme getirdim ve onu özlediğimi söylemek için farklı yollar yazmaya başladım, sonra da sildim. Kütüphaneye girdim ve yanmayan ateşin yanına çöktüm.

Telefonum çaldı.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Selam," diye cevap verdi Logan. "Ailen hâlâ orada mı?" Sesi içine gömülmek istediğim sıcak bir battaniye gibiydi.

"Az önce gittiler. Bir ateş yakmayı düşünüyordum - dışarısı çok karanlık ve berbat."

"Kulağa hoş geliyor. Marşmelov mu kızartacaksın?"

Güldüm. "Olabilir. Gelip eğlenceye katılmak ister misin?" Kapının çalınması sırtışıma böldü. "Bekle, kapıda biri var ve Lane bugünlük gitti."

Koridorda hızla ilerledim ve kapının sürgüsünü açtım. Dışarıda her kim varsa sırlıklam olmuş olmalıydı.

Kapıyı açtığımda Logan'la yüz yüze geldim. Elinde bir paket şekerleme tutuyordu. "Seni özledim."

Rahatladığımdan mı yoksa heyecanlandığımdan mı emin değildim ki kollarına atladım ve bacaklarımı beline doladım. "Seni özledim," dedim nemli burnunu öperken.

"İçeri girebilir miyim? Burası oldukça ıslak." "Evet, ama aşağı inmeyeceğim."

Kıkırdadı ve beni kapıdan geçirip arkasından kapattı.

Onun kollarında olmak, sıcaklığını hissetmek ve temiz, taze kokusunu içime çekmek çok güzeldi. Belki biraz fazla iyiydi ama o anda umurumda değildi. Çok fazla şey hissettiğimi analiz etmek ya da endişelenmek istemiyordum. "Seni görmeyi beklemiyordum ama burada olmana çok sevindim."

"Beni sadece şekerlemelerim için kullanıyorsun."

"Ve seks - seksi unutma." Boynuna bir öpücük kondurdum.

Beni koridordan kütüphaneye doğru taşırken güldü.

"Bekle. Marşmelov getirmişsin, ateş yakmak isteyeceğimi nereden bildin?"

"Ben yapmadım. Sadece havanın buna uygun olduğunu düşündüm."

Ona bakmak için geri çekildim. "Siz, Bay Steele, bir zihin okuyucusunuz."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti ve kütüphaneye doğru yürümeye devam etti. "Ateşin nasıl yakılacağı hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Şehir çocukları." Kollarından sıyrıldım. "Sana göstereceğim, yine de hile yapacağım ve ateş yakıcı kullanacağım."

Logan manşetlerinin düğmelerini çözüp kollarını sıvadıktan sonra boş şöminenin önünde benimle birlikte diz çökerken bakmamaya çalıştım. Ona çıra ve odunları ihtiyaç duyduğu sırayla verdim ve mükemmel bir ateş yakması için eşyaların yerlerini değiştirmesi için onu ikna ettim. Sonunda ona kibritleri uzattım.

"Sadece ateşleyicileri yak, gerisini onlar halleder."

"Vay canına," dedi alevler kütükleri dürtmeye başladığında.

"Ben marşmelov getireceğim," dedim ayağa kalkarken.

ve yüzümdeki gülümsemeyi silemeden mutfağa yöneldim. Aramızdaki mesafe ortadan kalkmış ve birlikte olduğumuz günlere geri dönmüştük. İşte buradaydı, saçları biraz nemli, çenesinde bir günlük kirli sakal, onu tanıdığım kadar seksi ve iyi bir arkadaşı.

Kütüphaneye döndüğümde hâlâ ateşin önünde oturmuş alevleri izliyordu.

Kapıyı kapattığımda döndü ve ona katılmam için kolunu uzattı.

"Burada olmana sevindim," dedim o yanında getirdiği şekerleme paketini açmaya odaklanırken. "Cuma gününün biraz..."

"Sadece biz olduğumuz zamanları seviyorum," dedi. "Şimdi ve burada."

Belki de Ryder ve Scarlett'le akşam yemeği onu biraz korkutmuştu - o sırada rahat ve mutlu görünmesine rağmen, belki de çok fazla gelmişti. "Ryder ve Scarlett'ten hoşlanmadın mı?"

"Onları çok sevdim," diye cevap verdi bana açık şekerleme paketini uzatırken.

"Ama sadece bizim olmamızı mı tercih ediyorsun? Banyoda saklanmak istemeyen sendin."

Bana gözlerini devirdi. "Yalan söylemekten ya da insanları yanlış yönlendirmekten hoşlanmıyorum."

"Bunu anlıyorum. Ama yemeğe evet dedin."

"Biliyorum ve gerçekten gelmek istedim. Ve bundan keyif aldım." "Ama?" Bir *ama* olmalıydı, aradaki mesafenin bir nedeni.

Nefesini içine çekti. "Bu işte yeniyim. Elimden geldiğince yolumu bulmaya çalışıyorum. Senin için söyleyebileceğim tek şey seninle vakit geçirmekten hoşlandığım. Bu çok kolay. Dış faktörler devreye girdiğinde... daha az... sadece biz olduğumuzda daha rahat oluyor."

Verdiği cevap beynimden binlerce sorunun fışkırmasına neden oldu. Aramızdaki şey neydi? Sonsuzluğu mu arıyordu? Ben arıyor muydum? Ondan önce çıktığım erkeklerin tam tersi olan Logan gibi biriyle birlikte olabilir miydim? Eğer rahat etmek istiyorsa, birlikte böyle bir hayat kurmak için gereken uyumun onun hedeflediği şey olmayacağını biliyordum.

"Düşünüyordum da." Bir marshmallow aldı ve şişin ucuyla üzerine vurdu. "Gelecek hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Herhangi bir planım olduğunu sanmıyorum. Neden?"

"Uzaklara gideriz diye düşünmüştüm. İskoçya'da bir yer var." Şişine bir lokum daha koymaya odaklandı, sonra başını kaldırdı ve benim onu izlediğimi gördü. "Sen ne düşünüyorsun?"

İskoçya'da sadece ikimiz olacaktık. Benimle vakit geçirmek istiyordu ama bunun kolay olmasını istiyordu. Ben de gitmek istiyordum ve bunun kolay ve rahat olmasını istiyordum, değil mi? Birlikte uzaklara gitmemizi istiyordu. Ben de tam olarak aynı şeyi istiyordum. Beklentilerimiz uyuştugu sürece, önemli olan tek şey buydu. "Bence bu kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Başını salladı ve eğer hava karanlık olmasaydı ve alevler odanın içinde garip şekiller oluşturmazaydı, yanaklarının hafifçe kızardığına yemin edebilirdim. "Gel ve buraya otur." Beni bacaklarının arasına çekti, böylece ikimiz de ateşe bakacak şekilde oturduk.

Şimdiye kadar, sadece ikimiz olduğumuzda aramız iyiydi - kolay ve rahat. Belki de öyle kalacaktı. Ama eğer Ryder'la zaman

ve Scarlett yoldaki bir tümsekti, deneyimlerimden hayatın rahat olmaktan çok uzak çok daha büyük engeller yarattığını biliyordum.

THIRTY

Logan

Darcy'den her uzaklaştığımda, onu tekrar gördüğümde, ne kadar güzel olduğu göğsüme bir yumruk gibi çarpıyordu.

"Burnunun üzerinde çiller var. Eskisinden daha fazla. Nasıl oldu bu?" Helikopterden inip otelin bahçesine çıkmasına yardım etmek için elinden tutarken sordum. Kardeşinin geldiği hafta sonunu onu ve alarm zillerini düşünerek geçirmiştım ve elimden geldiğince onları görmezden gelip her seferinde bir adım atmaya karar vermişim.

"Sadece yazın ortaya çıkarlar. Eskiden üstlerini örtmeye çalışırdım ama-"

"Yapmamalısın. Seni daha da güzelleştiriyorlar."

"Logan..." dedi, sanki kafası karışmış gibi.

"Ne?"

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin," diye cevap verdi başını sallayarak.

Çimenlerin üzerinden otele doğru ilerledik. "Neden? Bu doğru." Birbirimize karşı hissettiklerimize bir etiket yapıştırmak istemiyordum, Ryder'ın beni uyarması ve Darcy'nin bana güvenebileceğini söylemesi beni korkutmuştu. Ama sadece ikimiz olduğumuzda, bu muhteşem kadına aşık olduğumu hissedebiliyordum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok istiyordum. Onu tanıdıkça ona daha çok saygı duyuyor ve onun da bana saygı duymasını istiyordum.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordu, pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde konuyu değiştirerek.

"Hayır, aslında, ama hep gitmek istemişimdir. Atalarım buranın sahibiymiş."

"Burası senin atalarının evi miydi?"

"İskoç olanımız. Babam ben doğmadan önce bir poker oyununda kaybetmiş."

"Vay canına. Büyükkanneni getirmek istemedin mi?"

"Onun tarihi yeniden yaşamakla ilgilendiğini sanmıyorum. Ama daha önce hiç görmemiştim ve bazen geçmişin hatalarını hatırlamak iyidir." Bir süredir burayı merak ediyordum ve Darcy'yle birlikte buraya gelmek bana yapılacak en doğru şey gibi gelmişti. Kırsal bölgeleri severdi ve Britanya'da İskoçya'nın dağlık bölgelerinden daha kırsal bir yer bulamazdınız.

"Senin için tuhaf mı?" Boştaki elini koluma doğru kaydırды, içgüdüsel olarak beni rahatlatdı. Büyükkennem dışında mutluluğumu önemseyen kimseyi tanıımıyordum.

"Hayır. Yani, çok güzel," dedim, parlak mavi gökyüzüne karşı duran güvercin grisi taşa bakarak. "Ama burada büyüdüğüme dair hiçbir anım yok."

"Burada olduğumuza şaşırdım. Erkeklerin her zaman inkârı her şeye tercih edeceğini düşünürüm."

"İnkâr mı?"

"Evet, ya da bölümlere ayırmayı. Erkekler hayal kırıklığıyla karşılaştıklarında kepenkleri indirip bir sonraki şeye geçebiliyorlar gibi görünüyor. Ryder bu konuda en iyisi. Bu konuda ona hep gıpta etmişimdir."

"İhtiyaç duyulduğunda bunu yapabilirim." Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Yine de bu hafta sonunun ailemin geçmişiyle ilgili değil, eğlenceli geçmesini istiyorum."

"Eğlenceli mi?" Kıpırdamadan durdu ve kollarımın üst kısmını tuttu. "Ama sen Logan Steele'sin, sen eğlenmezsin."

Gözlerimi devirdim ve onu omzuma aldım, tıpkı "kaçırma" sırasında onu helikoptere bindirmek zorunda kaldığım gibi.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, ciyaktı ve kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama onu sıkıca tuttum ve otelin girişine doğru yürüdüm.

"Logan, başın büyük belada," dedi.

"Rahatla ve biraz eğlen, Darcy," diye karşılık verdim onu kayrak taşlı zemine oturturken. "Herkes nasıl yapılacağını bilmediğini düşünür."

"Bay Steele," dedi resepsiyon görevlisi, sahte kavgamızı bölerek. "Süitiniz sizin için hazır. Çok güzel bir oda; son kontun yatak odası süiti olarak kullanmıştı."

Darcy elimi sıktı ve kolumun üst kısmına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim.

"Bu garip mi?" Merdivenleri çıkarken Darcy sordu. "Oda değişikliği isteyebiliriz."

"Hayır, tuhaf değil. Zaten muhtemelen saçmalıktır. Ve muhtemelen en güzel oda da orasıdır."

"En güzel odaya sahip olmak umurumda değil, buraya seninle vakit geçirmeye geldim."

"Ama *ben* senin en güzel odaya sahip olmanı önemsiyorum." Daha önce hiç bir kadını yanıma almamış, ailemle ilgili şeyleri paylaşmamıştım. Darcy'nin eğlenmesini istiyordum, ama Darcy'nin süsleri önemsemediğini hatırlamak iyi oldu.

"Ne zaman bu kadar sevimli oldun?" "Sevimli mi?"

Merdivenlerin başına geldiğimizde omuz silkti. "Evet. Sevimli."

Başımı salladım. "Hayır, Bayan Westbury. Şimdi ne kadar şirin olmadığımı kanıtlamam gerekecek."

Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Yatak odasının kapısını açarken, "Ben de buna güveniyordum," diye fısıldadı.

Her nasılsa, çantalarımız bizden önce buraya ulaşmıştı, bu yüzden rahatsız edilmemiz için hiçbir neden yoktu. "Kapıya *rahatsız etmeyin* tabelasını as," dedim, odanın ortasındaki sayvanlı yatağın üzerine eğildiği düşüncesiyle sikim sertleşmişti.

Büyük cumbalı pencere ile yatağın ucu arasında durdum, bakımlı çimlere bakıyordum. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra hiç sormadan yanıma geldi ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

Ortaya çıktığında dudaklarını tenime bastırdı. Artık bir seks öncesi rutinine böylesine samimi ve hoş bir ekleme. Hızlı hareket ediyordu, parmakları şeklime ve hareketlerime o kadar alışmıştı ki benim nerede bitip onun nerede başladığını anlayamıyordum. Aramızdaki her şey o kadar mükemmeldi ki bazen birlikte olmadan önceki zamanı hatırlamak zor oluyordu. Onu daha fazla yönlendirmek zorunda olduğum bir zaman.

Ben çıplakken, o iç çamaşırına kadar soyundu ve önümde durdu, nazlı bir şekilde daha fazla talimat bekledi.

İlk defa tek eşliliğin cazibesini anladım. Darcy'ye sahip olmak varken neden başka birini isteyeyim ki?

Kollarımı onun etrafında doladım, sadece birkaç dakikalığına ona yakın olmak istiyordum.

Yanağını göğsüme bastırdı ve bana doğru gevşedi, vücutlarımız birbirine yapıştı. İç çekti ve daha da sokuldu. Tanrım, alıngan ve zeki olduğu zamanları seviyordum ama yumuşak ve savunmasız Darcy onu her gördüğümde beni neredeyse bitiriyordu.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sakın sevimli olduğumu söyleme," diye uyardım.

Kıkırdadı, sesi göğüs kafesimde yankılandı.

Avucumu kıkırına vurdum. "Arkanı dön ve tutun." Başımı yatağın dört ahşap direğinden birine doğru eğdim.

Öne doğru eğildi, bana poposunun harika bir görüntüsünü verdi ve ben de onu takip ettim, yakın durdum, elimi iç çamaşırının ön kısmına sokarken kalçalarım onunkilere sürtündü. Bana karşı ürperdi. "Sıkı tutun," dedim. "Daha yeni başlıyoruz... ve sen şimdiden çok ıslaksın."

Başparmaklarımı külotunun kenarlarına geçirerek aşağı çektim ve amına serbestçe erişebilmemi sağladım. Bir an önce boşalması gerekiyordu, o zaman acele etmeden onun inanılmaz vücudundan zevk almanın yeni yollarını bulabilirdim.

"Seninleyken hep böyleyim," dedi sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

"Ve hepsi benim için. Beni duyuyor musun?" Başka bir erkeğin ona dokunması fikrinden nefret ediyordum. Birlikte olduğum diğer kadınlarda hiç aklıma gelmemişti ama herhangi bir erkeğin Darcy'yi benim onu gördüğüm gibi görmesi, onu beceme ya da boşaltma ayrıcalığına sahip olması düşüncesinden nefret ediyordum.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Sadece senin için."

Zorlanan sikime bir prezervatif taktım ve içine doğru ittim. Nefes nefese kaldı, bir eli sanki daha ileri gitmemi engellemeye kararlıymış gibi arkasında uçuşuyordu.

"Çok mu fazla?"

"Sessiz kalabilir miyim bilmiyorum. Bu çok iyi." Ondan kovaladığım nefesini yakalamaya çalıştı.

"O zaman yapma," dedim, çekip bu sefer daha sert sokarak.

Boğuk bir inilti çıkardı. "Logan," dedi. "Herkes duyacak."

"Evet," dedim, orgazmının peşinden koşarak ritmime başladım. "Kapımızın önünden geçen herkes seni becerdiğimi duyacak, bunun ne kadar iyi olduğunu duyacak - sana neler yapabileceğimi bilecekler. Seni ne kadar delirttiğini."

İnlemeleri düzenli olarak geliyor, odanın içinde yankılanıyordu. Kendini tutamıyordu. Neden yapabileceğini düşündü, asla anlayamayacağım. Birlikteyken böyle değildik. Açık, dürüst ve tamamen kendimizdik; konuşmamızın, sevişmemizin ya da şekerleme kızartmamızın bir önemi yoktu.

Ona duyduğum arzu her hamlede daha da artıyordu ve kendimi tutmak için harcadığım çaba tenimde bir ter tabakası oluşturdu. Homurdandım ve onun şişmiş ve zonklayan klitorisine uzandım.

"Logan," diye çığlık attı ve sadece hafif bir vuruşla bacakları titremeye başladı ve vücudu kavislendi. Onun üzerinde böyle bir güce sahip olduğum düşüncesi orgazmımı serbest bıraktı ve sırtını önümle kapladım ve ona doğru ittim, duramadım, ona olabildiğince yakın olmak istedim.

Nefes nefese onu yatağa götürdüm ve kollarıma çektim. "Bazen senden çok fazla hoşlandığımdan endişeleniyorum," dedi, minik sesi göğsüme doğru yönelmişti.

"Bunun için endişelenme." Ne demek istediğini anlamıştım. Bunun ne anlama geldiğini ve nereye varacağını merak ediyordum ama aklımın bir köşesine itmek zorundaydım yoksa alarm zilleri çok yüksek sesle çalmaya başlayacaktı. "Bence şimdi ve burada kalalım. Sadece ikimiz."

Göğüs kafesi yükselip alçalıyor, göğüsleri göğsümde genişliyor ve sikimin seğirmesine neden oluyordu. Yakında ona tekrar sahip olmam gerekecekti.

"Şimdi ve burada mı?"

"Evet," dedim, onu sırt üstü yatırdım, prezervatif taktım ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim, aletim ıslak amına hafifçe yaslandı.

"Sanırım bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Neyi hedefliyoruz?" diye sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Soruları gittikçe zorlaşıyordu ve düşünmeye alışık olmadığım şeyler hakkında düşünmemi gerektiriyordu. Darcy'ye karşı hissettiklerimin azalmasını ya da yok olmasını bekliyor, neredeyse buna cesaret ediyordum ama bunun yerine onunla geçirdiğim her anla birlikte daha da güçleniyor, beni daha önce hiç olmadığım bir yere çekiyordu.

Birbirimiz için kim olduğumuzu, bunun sonsuza dek sürüp sürmeyeceğini, onu sevip sevmediğimi bilmek istiyordu. Hepsine yanıt olarak "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Elimdeki tek cevap buydu ama dürüst bir cevaptı. Bir ilişkiyi nasıl yürüteceğime dair hiçbir fikrim yoktu, büyükannemden başka birinin bana güvenmesi konusunda hiçbir becerim yoktu.

Yavaşça içine daldım, olabildiğince derine indim, ereksiyonumun etrafındaki baskısının, gözlerinin sulanmasının ve ağzının, boğazından kısıtlanmadan çıkacak seslere hazırlanır gibi açılmasının tadını çıkardım.

Geri çekildiğimde nefes verdi ve ellerini başının üzerinde yukarı kaydırarak kendini daha fazlası için hazırladı. Teşekkür etmek için köprücük kemiğini öptüm. Artık birbirimize sormamıza gerek yoktu, birbirimizin nelerden hoşlandığını, nelere tepki verdiğini, nelerin birbirimizi çıldırtacağını biliyorduk. Ve o anda bir şey apaçık ortaya çıktı.

O benim her şeyimdi. Bunun sonsuza dek sürmesini istedim. Bu aşk mıydı?

Bedenlerimiz birlikte hareket ederken gözlerimi ondan alamıyordum. Alçak bir uğultu tenimde geziniyordu; yarısı benim, yarısı onun zevkiydi. Beni büyülüyordu. Onunla ilgili her şey ilginçti ve her yeni bir şey öğrendiğimde daha fazlasını bilmek istiyordum. Mesela çilleri sonbahara kadar ne kadar sürerdi? Neden kulaklarını hiç deldirmemişti? Daha önce hiç aşık olmuş muydu?

Ellerinden birini kendime çektim. Bu artık sadece sevişmek değildi. Birlikte yaşadığımız şey bundan çok daha fazlasıydı. Yaptığımız her fiziksel hareketi duygular kaplıyordu. Başımı eğdim ve onu öptüm, dillerimiz birbirine karıştı, pantolonlarımız, inlemelerimiz ve zevk beyanlarımız arasında.

Vücudu altımda sıkıştı ve boşalmasına saniyeler kaldığını anlayabiliyordum. Bunu onunla paylaşmak istedim. I

Parmaklarımı onun parmaklarında sıktım, öpüşmemizi derinleştirdim ve acil, umutsuz vuruşlarla içeri ittim. Kahretsin, kendini çok iyi hissediyordu.

"Logan," diye bağırdı, benimki çözülürken onun orgazmı onu yıkadı, omurgamdan yukarı fırladı ve her gözeneğimden döküldü.

"Siktir," diye tükürdüm ve üzerine yığıldım. Seyahat ettiğimiz havasız atmosferden aşağı inerken parmakları sırtımı nazikçe okşadı.

"Logan," diye tekrar fısıldadı. "Seni seviyorum."

Kelimeler kulaklarımda gümbürdedi. Söylemesine gerek yoktu. Bunu her bakışında, her dokunuşunda hissediyordum. Ama o söylemişti. Ve düşüncelerimde alarm zilleri çalmaya başladı.

Üzerinden yuvarlandım ve onu kolumun kıvrımına çektim, hava kararana ve açlık bizi harekete geçirene kadar onu kendime sarmak istiyordum.

"Bana karşı sabırlı olmana ihtiyacım var." Aşka hiç inanmamıştım. Gerçekten inanmamıştım. En azından benim için. Bu fikir benim için her zaman ciddiye alınamayacak kadar geçici olmuştu.

Her zaman ölçebildiğim hedeflere, görebildiğim şeylere odaklanmıştım. Anlaşmalara, bilançolara ve kâr marjlarına. Aşk hiçbir zaman odak noktam olmadı. Kasıtlı olarak.

Yıllar önce hayatımın haritasını çıkarmıştım ve yoluma acımasızca ve taviz vermeden bağlı kalmıştım. Planımda aşk ya da bir aile yoktu; hayal kırıklığına uğratabileceğim ya da üzebileceğim hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi olasılık olarak görmemiştim.

Babam her fırsatta kalbinin aklını yönetmesine izin vermiş, bu da ailemdeki herkese acı çektirmişti. Hayatımı onun olmadığı her şey olmaya çalışarak geçirdim. Bir karısı ve bir ailesi vardı - düşüş sarmalına neden olan bu muydu? Bağlılık, sözler, görevler böyle mi yapıyordu? Her fırsatta onun gibi olmaktan kaçınıyordum.

Ve şimdi, Darcy'yle karşılaştığımda, planlarım artık yeterli gelmiyordu. Daha fazlasını istiyordum. Onu istiyordum.

"Biliyorum," dedi elini göğsümde yumuşatarak.

Beni zorlamaktan ve talep etmekten daha iyi tanıyordu. Dahası, bu şartlarda bir yanıt istemiyordu. Karşılıklı oynamıyorduk, hiç oynamıyorduk. Bu gerçek hayattı ve ben

Darcy'siz bir dünya hayal edemiyordum. Sadece onun için planlarımdan vazgeçmenin bu riske değip değmeyeceğini bilmiyordum.

THIRTY-ONE

Darcy

Sakin kalmaya ve yarın yaz partisi için bir milyon insanın Woolton Hall'a akın edeceği konusunda endişelenmemeye çalışıyordum. Yapılacaklar listemin küçülmek yerine nasıl büyüdüğünü ve tuvalete bir sonraki gidişimin sonuçlarının neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Korkmaya gerek yoktu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Aurora.

"Buna söz verebilir misin?" Kese kâğıdını ondan alarak sordum.

"Muhtemelen yaz partisinin stresindendir - bilirsin işte nasıl elde edebileceğinizi."

Başımı salladım. Bu olmalı. Adet dönemlerimin aksaması ve baş ağrıları stresli olduğumu her zaman belli ederdi. Yaz partisine kadar tek bir baş ağrım bile olmamıştı ama regl dönemim neredeyse iki hafta gecikmişti.

"Test için nasıl bu kadar uzun süre bekletebildin anlamıyorum. Bir gün geciksem çıldırıyorum."

"Çok fazla şey yaşadım. Takvime daha dün baktım ve zaten her zaman prezervatif kullandık." Ve tabii ki hamile olma ihtimalini düşünmek istemiyordum. Ama test yapmak için bekledikçe, göğsümdeki endişe daha da artmış ve tüm bedenimi sarmakla tehdit eder hale gelmişti.

"Logan'a söylemeli miydim?" "Logan'a söylemeli miydim?" diye sordum.

kutu

"Adetinin geciktiğini mi?"

"Evet, ve o Ben alarak a Hamilelik test." Şeyler vardı

İskoçya'dan beri biraz dengelenmiştik ve her hafta sonunun çoğunu kesintisiz olarak birlikte geçirme rutinimize geri dönmüştük.

Ailemden. Geleceğimize dair kafamdaki sorular, onun sıcak gülümsemesi ve güçlü bedeni karşısında kaybolup gitmişti. O benimleydi ve önemli olan tek şey de buydu.

"Bilmiyorum. İkinizle birlikte çok fazla zaman geçirmedim, bu yüzden ilişkinizin nasıl olduğunu bilmiyorum."

Logan ve ben hâlâ kimseyle fazla vakit geçirmiyorduk - büyükannesinin bizi bilip bilmediğinden bile emin değildim. Beni kız arkadaşı olarak görüp görmediğini de bilmiyordum.

Benden sabırlı olmamı istemişti. Ve dünyadan uzak kaldığımız sürece, bu çok da önemli bir şey gibi görünmüyordu. Bu da onu sevme konusunda rahat olmamı sağladı. İlk kez aşık olduğumu bilerek rahatlamamı sağladı. Artık benim için daha az korkutucuydu.

"İşleri yavaştan alıyoruz." Bana değer verdiğini biliyordum. Başka biriyle yatmadığını söylediğinde ona inanmıştım. Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor, benimle birlikte olmak için Londra'daki hayatından anlar çalmaya çalışıyordu. Tüm kanıtlar olumluydu. Bu kadarı yeterliydi.

Şimdilik.

Aurora yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum. Yarın geliyor, değil mi?" "Evet. Tabii ki gelecek."

"Peki nasıl tanıştırlacak? Birlikte takıldığın arkadaşın olarak mı?"

"Tanıştırma."

Aurora, Scarlett ve Ryder'la akşam yemeği yemesinden hoşlanmıştı ama oradan sonra hiçbir şeyin ilerlemediğinden kuşkulandı. Ama Logan'la birlikteyken her şey mükemmeldi. Ama bizi uzaktan gördüğümde Aurora'nın nereden geldiğini anladım.

"Test pozitif çıkarsa ona söylemek zorunda kalacaksın ve bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Başını benim banyoma doğru eğdi.

Bir nefes verdim ve kapıya doğru yöneldim. "Korkmana gerek yok," dedim kendi kendime.

Bir çubuğa işemek kulağa olduğundan daha basit geliyordu ama sonunda test için yeterli miktarda çiş yakalamayı başardım.

"İşin bitti mi?" Aurora banyonun kapısından sordu.

Çubuğu tezgâhın üzerine koydum ve ona baktım. "Evet. Sanırım öyle."

Aurora kapıyı açtı ve ikimiz de bakmaya devam ettik. "Ne kadar sürer?"

"Emin değilim."

"Hadi öğrenelim, Bayan Pratik." Kutudan talimatları aldı. "Üç dakika. Ve mavi çarpı arıyoruz."

"Mavi çarpı negatif mi?" Ben sordum.

"Pozitif."

"Yani aradığımız şey mavi çarpı *değil*." Hamile olmak istemiyordum, değil mi? Logan'la bırakın birlikte yaşamayı, gelecek haftayı bile konuşmamıştık. Ama bir yanımın bir değil iki çizgi görmeyi umduğunu da inkâr edemezdim.

"Doğru."

İkimiz de çubuğa bakıp bir şey olmasını bekliyorduk. "Tamam, telefonuma göre bu dört dakika eder," dedi Aurora.

"Ve bu sadece bir mavi çizgi. Çapraz yok."

"Ver şunu bana." Talimatları ondan aldım ve tekrar okudum.

Mavi çizgi negatif anlamına geliyordu. Mavi çarpı pozitif demektir.

Ve ben sadece bir çizgiye bakıyordum.

Bu iyiydi. Değil mi? "Yani hamile değilim." "Nasıl hissediyorsun?" Aurora tezgâha yaslandı.

"Rahatlamış, tabii ki." Herkes için en hızlı, en temiz, en kolay sonuç buydu. Ama bir bebek? Kendime ait bir aile? Woolton Hall'da yankılanan gurultular ve kıkırdamalar? Bu harika olabilirdi.

"Olumlu olsaydı ne olacağını kafanda canlandırdın mı?"

"Hayır!" Durakladım. "Şey, belki biraz. Yani, teyze olmayı falan seviyorum, gerçekten ama bir noktada kendi çocuklarım olsun istiyorum."

Beni kendine çekti ve sarıldı.

"Hamile olsaydım, Logan ilgilenmemiş olsa bile, bunu hallederdim, biliyor musun?" Sesimin titremesini engellemeye çalıştım. İstedğim sonucu almıştım ama aynı zamanda alternatif bir gerçeklik de elimden alınmıştı. O tek mavi çizginin belirlediğini gördükten sonra, bir ailenin

istediğim şeydi. Hedeflediğim şey buydu. Sadece Logan'ın istediğinin bu olduğundan emin değildim.

"Bu şekilde daha fazla kontrol sahibi olursun. Logan'ın doğru kişi olup olmadığını anlamak için bir şansın var - gerçekten bir aile isteyip istemediğini öğren."

Omzuna doğru başımı salladım. "Biliyorum. Biliyorum. Bu iyi bir şey. Ben hazır değilim. Logan ve ben kesinlikle hazır değiliz. Her şey yolunda." Geri çekildim ve aynaya doğru eğildim, gözlerimin altını sildim ve kaçan maskarayı çıkardım. Ama kendimi hazırlamış olacaktım. Ve bir dahaki sefere hazır *olmak* istiyordum.

Bir sonraki hamilelik testi yaptığımda Logan'ın da yanımda olmasını ve *ikimizin* de mavi çarpı işareti için umutlanmasını istiyordum.

"Ve bu yarınki partide sarhoş olabileceğin anlamına geliyor."

"Çifte kazanç," dedim, gereğinden biraz daha geniş sırtarak.

"Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Evet. Scarlett, Ryder ve çocuklar bu öğleden sonra Londra'dan geliyorlar. Müzelerle ilgileniyorlar. Yemek servisi yarın yapılacak."

"Yemek şirketi mi? Cook ve Bayan MacBee bu konuda ne düşünüyor?"

İçimi çektim. "Şey, Cook pudingleri yapacak ve diğer her şeyi yemek şirketleri yapacak. İçkileri bile onlara yaptırdım. Lane ilk başta mutlu olmadı ama personelin günün tadını çıkarmasını istiyorum. Lane'in hala organize etmesi ve denetlemesi gerekecek ama işin çoğunu başka biri yapacak."

"İkisi de yaşıyor."

"Biliyorum. Hepimiz yaşıyoruz."

Logan'la birlikte olmak, hayatlarımızın nasıl zaman parçalarından oluştuğuna odaklanmamı sağladı. Büyükbabam ve büyükbabam için yirmili yaşlar kendilerini bulmakla, otuzlu yaşlar ise aileleriyle ilgiliydi. Ben yirmili yaşlarımın sonuna geliyordum ve bana baktığında tüylerimi diken diken eden, beni ne kadar zorlayabileceğini bilen bir adamla birlikteydim. Benim de ne kadar zorlayabileceğimi bildiğim biriyle. Beni güldüren, bana tapıldığını hissettiren Logan.

Onu seviyordum.

Sorun şuydu ki, artık geleceğimin ne yönde ilerlemesini istediğimi her zamankinden daha iyi biliyordum. Ve Logan'ın beni sevip sevmediğini bilmem gerekiyordu.

bu yolculukta yanımda olacak.

THIRTY-TWO

Logan

Darcy ile vakit geçirmekten her zaman hoşlanmışımdır ama yaz balosunu iple çekmiyordum. Bunun bir nedeni onu paylaşmak zorunda kalacak olmamdı; bütün gün misafirleriyle, kardeşiyle, arkadaşlarıyla, yeğenleriyle meşgul olacaktı. Ayrıca, etrafımız yabancılarla çevriliyken değil, sadece ikimiz varken onunla olan ilişkiyi nasıl yönlendireceğimi bildiğim içindi.

Arabayı evin önüne çektim ve motoru kapattım.

Büyükannem yolcu koltuğundan, "Her şeyi kurmasına yardım etmeni istemedi mi?" diye sordu.

"Onun yardımı var. Ben sadece ayaklarının altına girerdim."

Dışarı çıktım, bagajı yuvarladım ve büyükannem için kapıyı açtım. "En azından bunun için güzel bir havaları var."

"Bayan Steele." Köyden tanıdığım hanımlardan biri yanıma geldi. "Sizi görmek ne güzel."

"Büyükanne, arabayı park edeceğim. Gelip seni bulacağım."

"Tamam, Evet. Hayır yaygara. Bul Darcy ve
bkz. Eğero ihtiyaçlar

hiçbir şey."

Büyükannemin ne düşündüğünden emin değildim, muhtemelen üzerimde baskı kurmak istemediği için hiç sormamıştı. Ama Darcy'yle birlikte vakit geçirdiğimizi biliyordu ve bunu teşvik etmek için her şeyi yapardı.

Arabalar için ayrılmış alana park ettim ve çakıllı yoldan eve doğru ilerledim. Darcy'yi ararken, kısmen açık olan ön kapıya vurdum. "Alo?" Gelen tek yanıt tava şangırtısı ve boğuk seslerdi.

Sırıttım ve koridorda ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça, ellerinde tabaklar ve tepsilerle yanımdan koşuşturan insanların sayısı artıyordu. Bugün tahmin ettiğimden daha fazla hazırlık yapılmış olmalıydı. Mutfığa geldiğimde etrafta koşuşturan insanları taradım ama Darcy'yi göremedim.

"Bayan MacBee, Darcy'yi gördünüz mü?"

Gümüş bir tabağa yemek yerleştirirken başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Sanırım ayakkabılarını değiştirmek için yukarı çıktı."

"Teşekkür ederim." Her zaman ilk fırsatta ayakkabılarını çıkarıyor gibiydi, muhtemelen daha rahat bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Döndüm ve onu giyinme odasında bir yığın ayakkabının içinde bulacağımdan emin olduğum yatak odasına yöneldim.

Onu bütün hafta boyunca görmemiştim, bu yüzden Darcy'yi tek başına yakalamak ve ona sarılmak için sadece birkaç dakika çalmak boynumdaki nabzın normalden biraz daha hızlı atmasına neden oldu. Ona ne kadar güzel görüldüğünü, bugün her şeyin ne kadar mükemmel olacağını söylemek için sabırsızlanıyordum. Sonra da arka plana çekilip öğleden sonrayı büyükannemle geçirebilirdim.

Yatak odasının kapısını çalarken "Darcy," diye seslendim.

Cevap vermedi. Ama banyoda ya da giyinme odasında olsaydı beni duymazdı. Kapıyı açtım ve tekrar seslendim. "Darcy?"

İçeri girdiğimde yatak odasını boş buldum ve giyinme odasına doğru yürüdüm. "Ayakkabı bulabildin mi?" Sırıttım, onu yerde oturmuş spor ayakkabı giyip giyemeyeceğini anlamaya çalışırken görmeyi bekliyordum ama pembe kadife koltuğun arkasına yığılmış binlerce elbiseden başka bir şey yoktu.

Banyo kapısını çaldım. "Darcy?" Pirinç kolu çevirerek açtım ve başımı içeri uzattım ama orası da boştu. Neredeydi?

Aynadaki yansımamı yakaladım. Kravatım biraz eğri duruyordu. Muhtemelen bugün kravat takan birkaç kişiden biri olacaktım ama Darcy beni takım elbiseyle seviyordu. Ben kim oluyordum da onu reddediyordum? Banyoya girdim ve aynanın karşısına geçip kravatımı tamamen düz olacak şekilde ayarladıktan sonra musluğun arkasında beyaz bir çubuk fark ettim.

Neye baktığımı fark ettiğimde boynumdaki nabız zonklamaya başladı.

Bir hamilelik testi. *Açık* bir hamilelik testi.

Ne oluyor be?

Çubuğu elime aldığımda, sonuç penceresinde net bir mavi çizgi vardı. Hay sikeyim. Bu pozitif olduğu anlamına mı geliyordu? Kahretsin. Talimatları bulmam gerekiyordu. Odaya göz attım, çöp kutusuna baktım ama hiçbir şey yoktu.

Siktir, pozitif mi negatif mi hiçbir fikrim yoktu. Telefonumu çıkardım ve Google'da hamilelik testi nasıl okunur diye aramaya başladım.

Her biri çelişkili tavsiyeler içeren binlerce site ve resim buldukça nabzım hızlandı.

Açık olan tek bir şey vardı. Testi saklamıştı.

Negatifse bunu neden yapsın ki?

Lavabonun kenarına tutundum.

Asla baba olmak istemedim. Bu konuda her zaman çok net olmuştum. Kimsenin bana güvenmesine izin veremezdim. Ne bir eş, ne de bir çocuk. Hayatımı bir aileyi hak etmeyen bir adamın arkasını temizleyerek geçirmiştim. Bu döngüyü tekrar başlatmak istemedim.

Nefes verdim ve tökezleyerek geri çekildim, kığım banyonun kenarına çarptı.

Kalbim hapsedilmiş bir kurt gibi göğüs kafesime çarpıyordu ve kafamda sorular dakikada bir mil hızla akıyordu. Darcy bana neden söylememişti? Ne zamandır biliyordu? Bana doğum kontrol hapı kullandığını söylemişti. Yalan mı söylüyordu? Bunu planlıyor muydu?

Kravatımı gevşettim ve gömleğimin üst düğmesini açtım ama yine de ciğerlerime yeterince oksijen girmiyordu. Testi bulduğum yere geri koydum ve aynada kendime baktım.

Havaya, boşluğa ihtiyacım vardı. Kendi başıma kalmalı ve tüm bunları düşünmeliydim. Kafamın içinde bir düşünce kakofonisi yarışıyordu ve her birini çekip çıkarmak, incelemek ve anlamlandırmak istiyordum. Olmak istediğim son yer, cazibeli ve güler yüzlü olmamın beklendiği bir yaz bahçesi partisiydi.

Kesin olan bir şey vardı: Baba olmak istemiyordum.

ÜÇ-ÜÇ

Darcy

Logan'ın beni fark edip etmeyeceğini görmek için birkaç dakika izledim. Bütün öğleden sonra bir grup insandan diğerine koşturup durmuştum ve ne zaman Logan'ı arayıp bulmaya, onu ahırların arkasına çekip öpmeye karar versem, bir başkası bana partinin ne kadar harika olduğunu ve büyükbabamın bunu göremediği için ne kadar üzgün olduklarını anlatmaya karar veriyordu.

"İzin verir misiniz?" Yemek firmaları hakkında konuştuğum Freida'ya seslendim. "Kalabalık onları yutmadan önce gidip teşekkür etmem gereken birini gördüm ve onlar da benim çok kaba olduğumu düşündüler."

"Elbette canım." Elimi okşadı ve Woolton W.I.'nin diğer hanımlarına doğru yöneldi.

Logan'a doğru ilerlerken sıırıtmamak için kendimi zor tuttum. Onu uzaktan bu şekilde görme şansına nadiren sahip oluyordum; açık gri takım elbisesi içinde o kadar yakışıklıydı ki - kravat takmamış olsa bile - o kadar uzun boylu ve hükmediciydi.

"Darcy." Çakırkeyif bir Bayan Lonsdale elimi tuttu. "Ne harika bir parti. Havanın sizin için uygun olmasına çok sevindim."

Gülümsedim ama durmadım. "Çok teşekkür ederim, Bayan Lonsdale. Size sonra yetişirim. Bir şeyi kontrol etmeliyim."

Bana el salladı. "Evet, evet. Bir hostesin işi asla bitmez."

Bakışlarımı Logan'ın üzerinde sabit tuttum, başka biriyle göz göze gelmemeye kararlıydım. Sanki beni hissetmiş gibi başını kaldırdı. Sırıtişımı daha fazla tutamadım ama o da gülümsemedi.

Daha iyi bilmesem, yüzünde bir endişe olduğunu düşünebilirdim.

Belki de büyükannesinin az önce söylediği bir Şeye tepki veriyordu. Ya da belki bu hafta işte bir Şey olmuştu. Parti hazırlıklarına kendimi çok kaptırdığım işin her zamankinden daha az konuŐmuŐtuk.

"Merhaba." Bayan Steele'i iki yanağından öpmek işin eğildim ve Logan oturduğu yerden kalkıp beni aynı Şekilde sertŐe selamladı. Elleri normalde olduğu gibi üzerimde gezinmiyor, gözleri alışkın olduđuŐ Şekilde benimkilere kilitlenmiyordu.

"Umarım maŐtan keyif alıyorsunuzdur." Kroket sahasındaki Ryder, Scarlett, Violet ve Alexander'a baktım.

"Siz oturun, ben gidip iÇecek bir Şeyler getireyim," dedi Logan, sanki kaçmak işin sabırsızlanıyormuŐ gibi en yakındaki iÇecek istasyonuna bakarak.

"Yardım etmek işin seninle geleceğim," diye teklif ettim.

"Hayır, kal ve keyfine bak. Eminim bütün gün koşturup durmuŐsundur." İÇki iÇerken bile olsa neden benimle birkaç dakika geçirmek istemesin ki?

Kafam karışmış bir halde oturdum ve Logan'ın Pimm's'e doğru ilerleyiŐini izledim.

"Nasılsın canım?" Bayan Steele sordu. "Günün tadını Çıkarabiliyor musun?"

Logan'ın takım elbiseli sırtına bakmaya devam ederek, "Evet, elbette, ama bana bir saniye izin verir misiniz? Logan'dan bana bir meŐrubat getirmesini isteyeceğim. Bugün daha yapmam gereken Şok Şey var."

Ayağa fırladım ve ona ulaŐana kadar insan kümelerinin arasından yolumu aÇtım. "Hey," dedim kolunu tutarak.

"Merhaba," diye cevap verdi durduğu yerde. "Ben de iÇecek bir Şeyler alıyordum."

"İyi misin?"

Kaşlarını Őatarak bana baktı. "Evet. Olmamalı mıyım?"

Kafamdan bir Şeyler uydurup uydurmadığımı anlamaya ŐalıŐarak yüzündeki ipuŐlarını taradım. "Biraz..." Omuz silktim. "Bilmiyorum. Biraz kötü."

"Sadece iÇki alıyorum, Darcy."

"Tamam. Bu gece kalabilir misin?" Onu ben zorladım. Kalması işin hiÇbir plan yapmamıŐtık ve her ne sebeple olursa olsun, hiÇ kalmamıŐtı.

Ryder ve Scarlett bittiğinde.

"Ryder ve Scarlett ile geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Onlar gidince görüşürüz." Onu hiç tanımadığım kadar soğuktu. Halka açık bir ortamda bile mesafeliydi.

"Logan?" Ondan gelecek bir tür güvenceye ihtiyaç duyarak sordum. "Ne içmek istersin? Pimm's mi?"

"İçecek bir şey istemiyorum. Beni ahırın arkasına sürüklemeni ve gelecek haftaya kadar öpmeni istiyorum. Bana normalde baktığın gibi bakmanı istiyorum. Senin neyin var anlamıyorum."

Beni rahatlatmak yerine tam tersini yapan bir gülümsemeye zorladı. "Hafta sonu bittiğinde konuşuruz," dedi. "Ryder ve Scarlett Pazartesi sabahı gidiyorlar, değil mi?"

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, duymak isterim."

Başımın üzerinden şöyle bir baktı. "Özellikle söyleyecek bir şeyim yok, sadece yoğun bir hafta sonu ve misafirleriniz var." Normalde elini sırtımın alt kısmına koyardı ama koymadı. Sadece yürümeye başladı. "Şimdi sana bir içki alalım."

"Sadece limonata ya da başka bir şey istiyorum," diye mırıldandım nefesimin altında.

"İçmiyor musun?" diye sordu.

"Yapacak çok işim var."

"Tamam," dedi ve sıraya girdik.

Kısa bir süre önce Logan Steele bana asla yalan söylemediğini söylemişti ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyordum. Bu sadece yoğun bir hafta sonu değildi. Misafirlerim olduğundan da değildi. Söyleyecek bir şeyi vardı ama beni bekletecekti.

Aklım onun işte stresli olabileceğini ya da milyonlarca şey için endişelenebileceğini söylüyordu ama kalbimde bunun benimle ilgili olduğunu biliyordum. Bizimle ilgiliydi. Belki sıkılmıştı ya da benden istediğini almıştı ve şimdi yoluna devam ediyordu. Her neyse, iyi bir haber değildi.

ÜÇ DÖRT

Darcy

Tıpkı gök gürültüsünü duymadan ya da yağmuru görmeden önce fırtınanın yaklaştığını anlamanın mümkün olması gibi, Logan'ı bir daha gördüğümde kötü haberler getireceğini biliyordum. Kapıda durup Scarlett, Ryder ve çocuklara el sallayarak onları uğurlarken, buraya en son ne zaman geldiğimi hatırladım. Yağmur yağarken. Logan marshmallowlarla gelmişti. Ama bu akşam sıcak ve nemliydi. Ateşe gerek yoktu. Marşmelov için bir neden yoktu.

Kapıyı kapattım, bir fincan sıcak çay aldım ve kütüphanede oturup onu beklemeye başladım. Genellikle, Pazartesi sabahları Londra'ya gelirken Woolton üzerinde helikopterinin sesini duyardım, ama bugün duymamıştım ve duymayı da beklemiyordum.

Scarlett ve Ryder gittikten sonra konuşacağımızı söylemişti ve geleceğini biliyordum.

Normalde Logan'ı bekliyor olsaydım Lane'e kapıyı açacağımı söylerdim, ama bugün değil. Eğer hayal kırıklığına uğrayacaksam, bunun burada, kendimi güvende hissettiğim ve dünyadan korunduğum yerde olmasını istedim. Ufukta kötü haberler belirliyordu ve kütüphane benim sığınağımdı.

Beklenen kapı vuruşunu duyduğumda gözlerimi kapattım, ardından sesler mırıldandı.

Logan doğruca içeri girdiğinde derin bir nefes aldım.

"Merhaba," dedi. "Şimdi iyi bir zaman mı?"

Yeşil deri koltuğa oturup çayımı yudumlarken omuz silktim. Kapıyı arkasından kapattı ve ben göz ucuyla onu izlerken ellerini ceplerine soktu. İstemiyordum

Hava durumu, hafta sonu ya da Ryder ve Scarlett hakkında konuşmak için. Her ne olaksa olsun bitsin istiyordum.

Benimkine en yakın sandalyeyi biraz daha yakına çekti ve koltuğun kenarına tünedi. Saniyeler geçti ama ben hiçbir şey söylemedim, bir şeylerden ya da hiçbir şeyden bahsederek ikimizi de daha rahat ettirmeye çalışmadım. Bunu onun için kolaylaştırmak istemedim. Ona neyin yanlış olduğunu sormayacak ya da ona herhangi bir bilgi vermeyecektim.

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu.

Kalbim göğsümde yükseldi ve ilk kez gözleriyle karşılaştım. Onu yanlış mı anlamıştım? Bana bir şey sormak için buradaysa, belki de kötü haberler vermek üzere değildi. "Hayır. Özel bir şey yok."

"Darcy," dedi, sanki bir şey sakladığımı biliyormuş gibi.

Ne kaçırdığımı anlamaya çalışarak yüzünü inceledim. "Ne? Bana söyleyecek bir şeyin var gibi görünüyor."

"Testi buldum," dedi.

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranabilirdim ama Aurora ve benim beyaz çubuğa bakarkenki görüntümüz aklıma geldi. Testi nasıl görmüştü? Burnunu mu sokuyordu? "Ah, doğru ya. Sana söyleyecektim, ben sadece-"

"Ne karar verirsen ver seni destekleyeceğim. Maddi olarak. Ama baba olamam. Ben böyle biri değilim."

Ne dediğini anlamaya çalıştım. "Neden bahsettiğini bildiğimden emin değilim. Test negatif çıktı."

Sanki biri ona yumruk atmış gibi geri çekildi. "Ama ben testi gördüm."

"Hangi testi gördüğünü bilmiyorum ama benim yaptırdığım test -aslında ikisi de- negatif çıktı."

Bir nefes verdi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Anlıyorum."

Sandalyemde öne doğru kaydım ve fincanımı yanımdaki sehpaye koydum. "Partide bana bu yüzden mi garip davrandın? Hamile olduğumu mu düşündün?" Bunların hepsi korkunç bir yanlış anlaşılmaydı. Artık bildiğine göre aramızdaki bu tuhaflık ortadan kalkabilir ve normale dönebilirdik.

"Bana endişelendiğini söylemeliydin. Olabileceğini düşündüğünü söylemeliydin," dedi.

"Sadece üç kez kontrol ediyordum. Her zaman dikkatliyiz ve stresli olduğumda geç kalmam alışılmadık bir durum değil. Önemli bir şey değildi. Eninde sonunda sana söyleyecektim."

Bu konuda gerçekten endişelenmişti. Sebepsiz yere. Bir şeyler söylemeliydi ve ben de günler önce onun içini rahatlatabilirdim. Eğildim ve elimi bacağına koydum. "Korktuğun için üzgünüm."

Aniden ayağa kalktı ve elimden uzaklaştı. "Darcy, bunu daha fazla yapamam."

"Ne yapacağım? Hamile değilim. Hiçbir şey değişmedi."

Başının etrafına uzandı ve boynunu kaşıdı. "Her şey değişti. Özür dilerim. Ben senin için doğru adam değilim. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak isteyen birini hak ediyorsun ve ben sana bunları veremem."

Bir şeylere hazırlıklı olsam da bunu beklemiyordum ya da belki de bekliyordum ama bu kadar ağır, bu kadar incitici geleceğini düşünmemiştim.

Sakinleştirici birkaç nefes aldım. Mantıklı olmak zorundaydık. Pratik. Onu ikna edebilirdim. "Peki buna ne zaman karar verdin?"

"Bunun ben olmadığımı hep biliyordun. İkimiz de bunun geçici olduğunu bilerek bu işe girdik. Ben çok uzun sürmesine izin verdim."

Her kelime derimi kesen bir bıçak gibiydi. "Ve şimdi geçici bitti mi? Öylece bitti mi?"

"Bir ara bitmesi gerekiyordu."

"Kim demiş?" Onun için gerçekten bu kadar kolay olabilir mi? "Yani, hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Seni önemsemediğimden değil, ama farklı şeyler istiyoruz. Böyle bir durumda devam etmek anlamsız-"

"Biz bu kadar mutluyken mi? Çünkü mutlu olduğunu biliyorum. Ben de öyle olduğumu biliyorum. Peki neden bundan vazgeçelim?"

Sanki sözlerimin gerçekliğini engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Biz farklı şeyler istiyoruz. Farklı şeyleri hak ediyoruz."

Kendimi hiç birine bu kadar bağlı, bir erkekle bu kadar uyumlu hissetmemiştim. *Onu* istiyordum. Onunla *her şeyi* yapmak istiyordum. "Ben

Bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Birlikteyken bu kadar mutluyusak nasıl farklı şeyler isteyebiliriz ki?"

"İhtiyacın olan şeyi sana veremem." Sorularıma cevap vermiyordu. Sanki zırhındaki herhangi bir çatlağı ortaya çıkarmak istemiyor gibiydi. Ben ne kadar zorlarsam o o kadar geri çekiliyordu ve aramızdaki mesafenin arttığını hissedebiliyordum, sanki bir jetin içindeymiş, havalanıyormuş ve beni yerde bırakıp gidişini izliyormuş gibi. Çaresizdim, güçsüzdüm.

Panik damarlarımda dolaşıyordu. Bana geri dönmesini, fikrini değiştirmesini istiyordum. Sadece birkaç gün önce birbirimiz için ne olduğumuzu hatırlayın. "Her geceyi seninle geçirmek istiyorum, aklımdan geçen her şeyi sana anlatmak istiyorum. Seni seviyorum."

Gözlerini kapattı. "Yapma."

"Yapma mı? Dürüst olmamak mı? Geçici olarak başlamış olabiliriz ama bana öyle gelmiyor." Birlikte çok zaman geçirmiş, çok mutlu olmuştuk. Hepsi bir yalan mıydı?

"İşlerin uzamasına izin verdim... Ben..." Düşüncesini bitirmesini, birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldığı ve beni sevdiği için her şeyin devam etmesine izin verdiğini söylemesini istedim. Ama yapmadı. "Ve şimdi daha iyi..."

"Ne zamandan beri?" Ama cevabı biliyordum. Bir dahaki sefere test negatif çıkmadığında.

İçini çekti ve başını eğdi. "Bu benim için bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu. Hiçbir zaman baba olmak istemedim ve bu değişmeyecek. Sizinle aynı şeyleri isteyen birini hak ediyorsunuz. Öyle birini ki..."

"Beni sevmekten korkmuyor mu?" Onun için bitirdim.

"Korkmakla ilgisi yok, sadece sana istediğini veremiyorum," dedi, daha birkaç hafta önce şekerleme kızarttığımız ve yüzümün sıcaktan ve onun kirli sakallarından çiğ kalmasına neden olacak kadar çok öpüştüğümüz boş ocağa bakarak.

Bunun geçici olduğunu her zaman biliyor muydum? Kalbimi parçalayan adamı sevmeye başlamıştım ve aşk geçici değildi. Benim için değildi.

İlk başta Logan hayal edebileceğim en uygunsuz adamdı. Şehir için doğmuştu, helikopterle seyahat etmekte ısrar ediyordu ve Woolton Köyü'nü yok etmek istiyordu. Çok yakışıklı, kendinden çok emin ve çekiciydi. Ama bir süre sonra

Logan Steele'e aşık olmamak için tüm nedenlerim ortadan kalkmıştı. Benim için daha mükemmel bir erkek düşünemiyordum.

"Ama insanların ne istedikleri zaman içinde değişebilir. Hayatınızla ilgili hırslarınızı ve planlarınızı taşla sabitleyip, sonuçları ne olursa olsun asla rotadan sapmazsınız."

"Belki bazı insanlar bunu yapmaz. Ama benim için, sonuna kadar götürebileceğimi bilmediğim hiçbir şeye bağlı kalmam. Bu kötü bir şey değil. Bu bencillik değil, Darcy. Seni koruyorum. Böylesi senin için daha kolay."

"Senden korunmaya ihtiyacım yok. Dünyada kesinlik diye bir şey yoktur. Bunu en iyi ben bilirim. Ve senden hiçbir zaman garanti istemedim."

"Hiçbir şeyi yarım yamalak yapamam. Ve eğer aramızdaki şey devam edecekse, seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı ya da hayal kırıklığına uğratmayacağımı tahmin edemezdin."

"Ama hayat bu, Logan."

"Bu yaşamak istediğim bir hayat değil."

Verdiğim tüm tepkileri çalmıştı ve ellerim titremeye başladı. Vücudum zayıfladı. Beni istemiyorsa geri dönüşü yoktu. Eğer denemek istemiyorsa. Sahip olduğumuz şey onun için yeterli değildi. Ya da belki de çok fazlaydı.

"İşte bu kadar. Oyun bitti. El sıkışıp yolumuza devam mı edeceğiz?" Aptalca bir soruydu - tam olarak söylediği şey buydu. Sadece çok umutsuz hissettiriyordu. Çok kalpsiz. Çok yazık.

"Özür dilerim."

"O zaman sorun değil," diye kestirip attım. Beni sevmesini ya da benimle bir hayat istemesini sağlayamazdım. Ve bana bakamayışından kararını verdiğini ve bunu değiştiremeyeceğimi anlayabiliyordum.

Logan'dan önce hiç aşık olmamıştım ama son birkaç ayımı her düşüncemi, her anımı onunla paylaşmak isteyerek geçirmiştım ve şimdi onu bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim. Gücümü bulmak zorundaydım.

Her seferinde bir adım. Sadece yıkılmadan kütüphaneden çıkmam gerekiyordu. Bana bir daha asla sarılamayacağı, kaslarının esnemesini asla izleyemeyeceğim düşüncesiyle yıkılmadan

Duş alırken eski okulundaki öğrencilerden bahsettiğini hiç duymadım.

O, ağabeyim ve büyükbabam dışında benim yanımda olduğunu ve ailemin bir parçası olabileceğini hissettiğim ilk erkekti ve şimdi çekip gidiyordu. Beni terk ediyordu. Ve ben tek başıma kaldım. Göğsümde bir boşluk hissettim ve dilimde metalin tadı kaldı. Gitmem gerekiyordu. Burada oturup onun gidişini izlemek çok acı vericiydi.

"Sonra görüşürüz," dedim ayağa kalkarken. "Özür dilerim."

Onu görmezden geldim. Özür dilemesi ondan isteyeceğim son şeydi.

Ve kalbimi parçalara ayırırken sesimi kaybetmişim.

Onun yanından geçip kapıdan çıktım. Artık yapabileceğim tek şey zamanın geçmesini ve duygularımın solmasını beklemektir. Çünkü insanların yaptığı buydu, değil mi? Kalp kırıklıklarını atlatırlar. Soyut olarak bunun mümkün olduğundan emindim ama o anda ve orada bunun nasıl doğru olabileceğini göremiyordum.

Koşmadan yürüyebildiğim kadar hızlı yürüdüm ve doğruca merdivenleri çıktım. Yatağıma dalmak ve bu acı dinene kadar çıkmamak istiyordum.

Logan Steele'i sevmeyi bırakana kadar.

THİRTY-FİVE

Logan

Kendime kim olduğumu hatırlatmam gerekiyordu. Arabadan indim ve önümdeki ofis kulesini görmek için başımı yukarı kaldırdım, normalde iş hayatından aldığım güç duygusunu içime çekmeye çalıştım. Pazartesi sabahları iş yerimi her zamanki gibi helikopterle geldiğim kulenin tepesinden görüyordum. Darcy'den ayrıldıktan sonra köyün dışına uçmak bana tatsız gelmişti, bu yüzden bir araba ayarlamıştım.

Bugün Darcy'nin beni rotamdan çıkaracağı son gündü.

Yolculuk boyunca verdiği tepki aklımdan çıkmamıştı. Bu kadar sakin olmasını beklemiyordum. Hamilelik testlerinden bahsettiğimde, önemli bir şey yokmuş gibi davranmıştı. Kendimi sorgulamamı sağladı. Kadınlar hamile kalma konusunda çok mu endişeleniyordu? Hamilelik korkusuyla ilgili hiçbir deneyimim yoktu. Ne zaman bir kadınla birlikte olsam prezervatif takardım. Ve param varken, bir şeyler ters gitse bile bundan haberim olacağından emindim.

Söylediği kadar kolay mıydı - geç kalmıştı, test yaptı, negatif çıktı? Belki öyleydi, ama b u , kilidini açtığı düşünce zincirini geri alamazdı.

Aylarca anı yaşamakta, geleceği düşünmemekte, bir çiftin parçası ya da birinin kocası olmak için yaratılmadığımı hatırlamamakta ısrar ettim. O hamilelik testlerini görmek beni gerçekliğe geri dönmeye zorladı. Darcy ve ben bir çifttik ve en küçük alışkanlıklar ve beklentiler bile göz ardı edilemezdi. Her hafta sonu Woolton Hall'da kalmam, Darcy'nin benimle ilgili düşüncelerini duymak istemem

Onunla olmadığım zamanlarda olan her şey, ayrı kaldığımız zamanlarda onu görmek için sabırsızlanışım.

Biz takılan arkadaşlar değildik. Ve bu hiçbir zaman planımın bir parçası olmadı.

"Günaydın Bay Steele," diye selamladı resepsiyon görevlisi yanımdan geçerken. Gülümsemesi ve başını eğme şekli biraz tanıdık. Onu tanıyor muydum? Ben asansör beklerken omzunun üzerinden bana baktı. Siyah saçları topuz yapılmıştı, dudakları kıpkırmızıydı, bronz teni parlıyordu - fiziksel olarak Darcy'nin tam zıttıydı ve tam da eskiden seviştiğim kadın tipiydi.

Onu daha önce resepsiyonda fark etmemiştim. Şimdi fark etmiş olmam bir işaret miydi? Hayatıma devam ettiğimin, hayatın artık normale döneceğinin bir kanıtı mıydı?

Asansörle en üst kata çıktım ve kapılar açıldığında asistanımın beni beklediğini gördüm. "Malcolm ofisinizde."

Saatime baktım. "Bu sabah çok meşguldüm."

"Helikopteri Perşembe günü mü istiyorsun yoksa onları yine geri mi çekeyim?"

Nefesimi içime çektim. Büyükannem düştüğü için Badsley'e sadece Perşembe günleri gidiyordum, o da Darcy'yle daha fazla zaman geçirmek istediğim için. "Hayır, Perşembe olmaz. Cuma günü ofiste olacağım. Akşam da bir arabayla Badsley'e döneceğim."

Darcy ile ilişkiyi kesmekte haklıydım ama helikopterin onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum ve Woolton Hall üzerinde uçarak ona işkence etmeme gerek yoktu.

"Umarım benim için iyi haberlerin vardır," dedim Malcolm'a masama dönüp ceketimi çıkararak sandalyemin arkasına koyarken.

"Var. Her şey programa uygun gidiyor. Planlar onaylandı ve inşaatın önümüzdeki hafta başında başlaması bekleniyor."

"Peki operasyonel planlarınız var mı?"

"Hâlâ onlar üzerinde çalışıyorum. Yoğun bir şekilde dahil olmak istediğini biliyorum, bu yüzden zaman çizelgesini buna göre ayarlamaya çalışıyorum."

Haklıydı. Konseptte ilk ulaştığımda Manor House Club'ın her detayını denetlemek istemiştim. Bu ilk olacaktı

sıfırdan kurduğum bir işti ve her şeyin planladığım gibi gittiğinden emin olmak istiyordum. Ama işler değişmişti. Bana Darcy'yi hatırlatan her şeyden biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca odaklanmamı gerektirecek bazı konular ortaya çıktı, bu nedenle operasyonel planlar da dahil olmak üzere Manor House Club'ın gelişiminin çoğuna liderlik etmenizi isteyeceğim."

Şehirde olmam gerekiyordu. Ait olduğum yer orasıydı. Darcy'nin olmadığı yer. Taşraya hiç uygun değildim. Ve etrafımda güvendiğim iyi insanlar sayesinde servetimi kazanmıştım. Ben bir mikro yönetici değildim ve bu benim organik olarak büyüyen ilk işim olduğu için bunu değiştirmeyecektim. Planıma sadık kalmalı, iyi olduğum işe geri dönmeliydim.

"Senin için ne uygunsa. Gelişmeleri görmek için bir hafta kadar sonra gelmek ister misin?"

E-postalarımı getirdim. "Hayır, bana raporlar ve gerekli fotoğraflarla bilgi verebilirsiniz. Operasyon planlarını görmek istiyorum ama beni bu planlara dahil etmeyin. Eğer ek kaynağa ihtiyacınız varsa, bana gerekçesini getirin ve bunu tartışalım. Başka bir şey var mı?"

Malcolm oturduğu yerden kalktı. "Hiç yok. Hemen ilgileneceğim."

Az önce onun yolundan çekilmiş ve ona ek sorumluluk vermişim. Şu anda Malcolm'un en sevdiği kişi olduğumu söyleyebilirim.

Çok fazla para, zaman, insan ve kaynak içeren kararlar vermeye alışkındım ve her zaman doğru kararı verdiğimi, çekiç indikten birkaç saat sonra nasıl hissettiğimden anlardım. Şimdi Londra'ya döndüğümde her şey harika hissediyordum. Evi temizliyordum. Normale dönüyordum.

Darcy Westbury'den önceki hayatıma dönüyordum.

Gün, toplantılar ve konferans görüşmeleriyle hızla geçti. Birkaç kez kendimi Darcy'den mesaj var mı diye telefonumu kontrol ederken buldum. Farkında olmadan edindiğim bir başka alışkanlık, bir başka rutin. Yakında atlatacaktım. Tanrıya şükür daha fazla derine inmeden ilişkimizi bitirmiştım. Beni sevdiğini söylemesine rağmen, ne kadar dirençli olduğunu biliyordum. Yakında bunun farkına varacaktı.

ikimiz için de en iyisiydi. İşleri uzatsaydık birbirimizi mutsuz ederdik.

Aklımın onda kalmaması için bir süre meşgul ve dikkatimin dağınık olmasını sağlamam gerekiyordu. Spor salonundaki çabalarımı iki katına çıkaracak, belki de denizaşırı işlerimiz için bir strateji revizyonu başlatacaktım.

Asansörden çıkıp lobiye doğru ilerledim ve resepsiyona bir göz attım.

"Geç saate kadar çalışıyor musunuz Bay Steele?" diye sordu aynı şık saçlı esmer, göz göze geldiğimizde.

Adımlarımı yavaşlattım. Saat sekizden sonra ofis çalışanlarının çoğu çoktan evlerine gitmişti. "Gördüğüm kadarıyla siz de." Beni seçme şekli onu tanıdığımı gösteriyordu ama onunla daha önce hiç konuşmadığımdan emindim. "Bugünkü işimin bitmesine on dakika var. Düşündüm ki Bildiğiniz bir yer varsa bir şeyler içelim mi?" Konuşurken gözleri ıslık ıslık parlıyordu.

"Kabalık ediyorsam özür dilerim ama sizi tanıyor muyum?"

"Genelde Pazartesi günleri olmasa da her gün ofise geldiğinizi görüyorum. Söylentilere göre haftaya helikopterle geliyormuşsunuz ama sanırım bugün helikopter bakımında."

Gülümsedim, sonunda neler olduğunu anlamıştım. "Onun gibi bir şey." Kadınları bu şekilde tavladığımı unutmuştum. Geriye doğru bir bakışla karşılaşmak, lobide bir gülümsemeyi fark etmek. Bu benim normale dönmemdi.

"Threadneedle Caddesi'ndeki Fransız brasserie'sinde akşam yemeği yiyeceğim," dedim.

"Orayı çok severim." Dili dudaklarından dışarı çıktı.

"Günün bittiğinde bana katılırsan çok memnun olurum." "O zaman görüşürüz," dedi.

Başımı salladım ve dışarı çıktım.

Evet, bu doğru geliyordu. Bu eski Logan Steele'di. Geri dönmüştüm.

Klimalı ofislerden dışarı adımımı attığımda hava ılık ve yoğundu ve bütün gün dışarı çıkmadığımı fark ettim.

"Bay Steele," diye karşıladı restoran sahibi beni geldiğimde. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Size barda bir masa ayarlayabilir miyim?"

"Bu harika olur." Onunla flört etmenin tadını çıkarmayı, onu becermek isteyip istemediğimi görmeyi ve sonra ayrılmayı planlıyordum. Barda hafif bir şeyler yedik, bir masayı tıka basa doldurmanın anlamı yoktu. Burada fazla kalmayacaktık.

O içeri girdiğinde viskimden ikinci yudumu almıştım. Merdivenlerin başında durakladığında birkaç kafa döndü. Güzel olmaktan ziyade dikkat çekiciydi. Uzun boyluydu; Darcy'den beş on santim daha uzundu ve benim her zaman tercih ettiğim bronz tenli ve atletik bir vücuda sahipti.

"Bu koltuk dolu mu?" diye sordu arkamdan gelirken.

"Sanırım sizin için boş tuttum," dedim. Kocaman tabak gibi kahverengi gözleri ve mükemmel teniyle yakından daha da çekiciydi.

Kolay bir zarafetle benimkinin yanındaki tabureye kaydı.

"Ne içmek istersiniz? Ve yemek?"

"Bir kadeh beyaz şarap harika olur," dedi. "Ama yemeği pas geçeceğim."

"Bir bardak alabilir miyim-" Ona döndüm. "Ne çeşit istersiniz?"

"Benim için fark etmez."

Neredeyse sauvignon blanc isteyecektim-Darcy'nin favorisi. "Bir bardak beyaz şarap alabilir miyiz lütfen?" Garsona sordum, sonra yanımdaki kadına döndüm. "Benim hakkımda, benim sizin hakkınızda bildiğimden daha çok şey biliyor gibisiniz; adınızla başlayalım."

"Abigail," dedi.

Bu ona yakışmadı. Abigail, Londra Şehri'nde çalışan birinden ziyade Woolton Köyü'nde yaşayan birinin sahip olmasını bekleyeceğim bir isimdi. "Binada ne kadar süredir çalışıyorsunuz?"

"Yaklaşık üç aydır," dedi. "Pazartesi sabahları ön kapıdan hiç girmemiştin, bugün farklı olan neydi?"

Üç ay. Üç ay önce Badsley'e taşınmıştım. Üç ay önce Darcy ile tanışmıştım. Görünüşe göre, üç ay önce diğer kadınları fark etmeyi bırakmıştım. Tek eşlilik böyle bir şey miydi? Darcy'yle mutlu olduğum için mi güzel kadınları fark etmeyi bırakmıştım?

"Farklı bir şey yok," diye cevap verdim. Değer verdiğim ilk kadınla aramdaki her şeyi bitirdiğimi itiraf edecek değildim. Bu konuda konuşmak şöyle dursun, düşünmek bile istemiyordum. Doğru olanı yapmıştım. Şimdi normale dönmem gerekiyordu. Bildiğim hayata geri dönmeliydim.

"Helikopteriniz normalde nereden uçuyor?"

Garson onun önüne bir bardak beyaz şarap koydu ve Abigail ona gülümseyince yüzü kızardı. Abigail'in güzel olduğuna şüphe yoktu. Üç ay önce olsa içkileri atlardık ve ben onu şimdiye kadar getirmiş olurdum. Ama paslanmıştım.

"Taşrada bir yerim var."

Şarabından bir yudum aldı ve yutmadan önce başını eğdi. "Ne güzel, ama senin de yakınlarda bir yerin var mı?"

Parmağını bileğimde gezdirdi. Ne istediğini bilen kadınları severdim, özellikle de sadece fiziksel bir şey istediğinde. Abigail tam da ihtiyacım olan şeydi. "Evet, bir yerim var. Ve daha da iyisi, hemen köşede bir otel var."

"Kulağa hoş geliyor. Ben çok sabırlı bir kız değilim. İstediğim şeyi gördüğümde hemen peşinden giderim."

Beni tekrar yola sokmak için mükemmeldi. İddialı, güzel ve en önemlisi tam karşımdaydı. "Sana söyleneni nasıl yapacağını biliyor musun?" diye sordum. Vaktimi boşa harcamak istemedim.

Durakladı. "Sorulmasından ziyade söylenmesini tercih ederim."

Başımı salladım. Her kutuyu işaretledi. Ama henüz hesabı istememiştim. Kafamdan siktir olup gitmem ve şimdi ve buraya odaklanmam gerekiyordu. Genelde bu konuda çok iyiydim. "Sana yiyecek bir şeyler getiremeyeceğimden emin misin?"

Bardağının kenarını parmakladı ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Tok karnına egzersiz yapmayı sevmiyorum."

Top tamamen benim sahamdaydı. Hesabı isteyebilir, onu en yakın otele götürebilir ve Darcy Westbury'yi sistemimden atabilirdim ya da eve gidip geceyi Darcy'nin tam olarak ne yaptığını merak ederek dönüp durarak geçirebilirdim.

Bu kolay bir seçim olmalıydı.

Darcy'den önce karar vermem gereken bir şey yoktu. Ama hoşuma gitsin ya da gitmesin, son kararımın

üç ay her şeyi değiştirmişti.

THİRTY-SİX

Darcy

Başka bir yatak daha iyi olur diye düşündüm ama üst üste üçüncü gece de gözüme uyku girmemişti.

Alt kattaki açık planlı oturma alanına doğru ilerlerken kaosun gürültüsü daha da arttı. Televizyon, bebek ciyaklaması, tabak çanak sesleri ve kardeşimin sinirlerine hakim olmaya çalışırken çıkardığı o eşsiz ses Connecticut'a gelme nedenimdi. Dikkat dağıtıcı. Woolton'a döndüğümde, nereye baksam Logan bana bakıyordu. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı. Yeniden nefes alabileceğim bir ortama ihtiyacım vardı.

"İyi uyudun mu?" Scarlett sordu. "Bu sabahın en güzel yanı, bu evde her sabah olduğu gibi, kocaman bir cezve kahvemizin olması. Sana bir fincan getireyim mi?"

"Bu harika olur, teşekkürler." Violet ve Alexander'la kalmaya gidebilirdim ve en azından o zaman şehirde olurdum ama burada olmanın gürültüsüne, sadece çocukların, ağabeyim ve karısının yarattığı kaosa ihtiyacım vardı. Ailede kendimi güvende hissetmemi sağlayan bir şey vardı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Scarlett.

Duş almayı, saçlarımı yıkamayı, kot pantolon ve beyaz bir gömlek giymeyi başarmıştım; Scarlett belli ki kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. "Üç gündür uyumadım ve bunu saklamak için bir parça bile makyaj yapmadım. Kesinlikle güzel görünmüyorum."

Yağladığı tosttan başını kaldırıp baktı. "Kesinlikle harika görünüyorsun, öyle değil mi Ryder?"

Ryder Toby'yi yerden kaldırdı ve mama sandalyesine oturttu. "Westbury genlerine sahip. Ne bekliyordun ki?"

Scarlett gözlerini devirdi ve tereyağlı tost dilimini, el izi çıkarmaya çalışır gibi avucunu ekmeğın üzerine koyan oğluna verdi.

"Bugün alışverişe gideriz, öğle yemeğı yeriz diye düşündüm. Şoförü de alınız, böylece bir kadeh şampanya içeriz."

"Sen işe gitmiyor musun?" Günü çocuklarla oyalanarak, dadının ayakları altına girerek ve hatta belki havuza girerek geçirmeyi umuyordum.

"Kesinlikle hayır. Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Seni yeterince sık göremiyorum."

Şımartılmak istemiyordum. Normale dönmek istiyordum, kalbimin daha az ağır hissetmesini istiyordum. "Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Öyle olduğunu düşünseydim, seni dadıya bıraktırdım. Burada olmanın avantajını kullanmak, işten kaçmak ve kız kıza bir gün geçirmek istiyorum."

Ryder karısının yanına geldi, kolunu boynuna doladı ve onu dostça bir baş kilidinin içine çekti. "Seni seviyorum," dedi ve Logan'ın bana yaptığı gibi başının üstünden öptü.

Döndüm ve suyun üzerindeki Fransız kapılarından dışarı baktım. Nefesimi sabit tutmaya odaklandım ve zihnimi Logan'dan boşaltmaya çalıştım. Her şey daha iyi olacaktı. Daha iyi olmak zorundaydı. Ama şu anda tek düşünebildiğim onunla tekrar birlikte olmaktı.

"Hazır mısınız?" Scarlett sordu. "Seni götürmek istediğim küçük, harika bir butik var, sadece on dakika uzaklıkta."

"Eğer izin günün varsa, bunu çocuklarla geçirmeyi tercih etmez misin?" diye sordum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Onlarla zaten yeterince vakit geçiriyorum ve zaten sanırım Jenny'yi tercih ediyorlar."

Ryder kıkırdadı. "Bu doğru değil. Ben onların favorisiyim ve sen dadıyı geçerek ikinci sıraya yerleştin."

Scarlett, "Seni tercih etmelerinin tek nedeni onlara sınırsız çikolata vermen," dedi.

"Ne pahasına olursa olsun."

Scarlett bana dönerek, "Ciddiyim," dedi. "Çocukların bütün gün aktiviteleri var, o yüzden Jenny onlara şoförlük yapıyor.

Birlikte biraz zaman geçirebilir, güneşin tadını çıkarabilir ve hasret giderebiliriz."

O anda Jenny gülümseyerek ve neşeyle ortaya çıktı ve Ryder'ın yüzündeki rahatlamayı fark etmeden edemedim.

"Pekâlâ, ben işe gidiyorum. Burayı yakmamaya çalışın," dedi çocuklarına. "Ve siz ikiniz," dedi Scarlett'le bana bakarak. "Biraz eğlenin ve akşam yemeğinde görüşürüz."

Scarlett duvardaki kancadan birkaç anahtar ve mama sandalyesinin altından çantasını aldı. "Hadi, fırsatımız varken kaçalım. Hoşça kalın, millet," diye seslendi dışarı çıkarken, havaya öpücükler savurarak.

Onu takip ettim. Zaten bu yüzden buradaydım. Kendimi meşgul tutmak için. Ailemle biraz vakit geçirmek için. Beni seven insanlarla çevrili olmak için.

Sürücü arabadan indi ve sessiz yolda ilerlemeye başladı. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası umurumda da değildi. Güneş doğmuştu ve Logan Steele'den üç bin mil uzaktaydım.

Scarlett, "Max ve Harper bu akşam yemeğe geliyorlar," dedi. "Sen gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, herkes seni görmek için can atıyor."

"Oh, ne kadar güzel. Sabırsızlanıyorum." Daha fazla dikkat dağıtma. Daha fazla gürültü. Buraya gelmenin doğru bir karar olduğunu *biliyordum*. "Pencereyi açmamın bir sakıncası var mı?"

Scarlett gözlerini devirdi. "Hiç de bile. Ama siz İngilizlerin neden klimayı benimsemediğinizi asla anlayamayacağım."

Gülümsedim ve ılık esintiyi yüzümde hissedecek kadar pencereyi açtım.

"Eve gitmeden önce şehirde biraz zaman geçirebileceğini düşünüyor musun? Violet ve Alex'in seni görmek istediklerini biliyorum."

"Buraya gelmekten başka bir şey düşünmedim." "İstediğin kadar kalabilirsin. Taşının. Yapabileceğin şeylerin bir listesi var. benim için tamir et. Hatta o çok sevdiğin minyatür tornavidalardan aldım."

Güldüm ve ilk kez günlerce karnımda yankılandığını hissettim ve ağzımın kenarları alışılmadık bir şekilde gerildi

pozisyon. "Yararlı olmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Araba park yerine çekilirken Scarlett, "İşte geldik," dedi. Amerika'ya ne kadar sık gelirsem geleyim, buranın ne kadar farklı olduğunu görünce hep biraz şaşırırdım. Mimarisinden yangın musluklarına kadar her şey belirgin bir şekilde A.B.D.'ye aitti. Burada Woolton Köyü'ne ait hiçbir şey yoktu. Logan Steele'e dair hiçbir şey yoktu. "Burada güzel kıyafetler var, caddenin karşısında bir ayakkabı mağazası ve sokağın sonunda öğle yemeği için bir bistro var."

Aslında alışveriş havamda değildim, ama hiçbir şey için de havamda değildim.

Scarlett dükkana girerken keskin bir sol yaptı ve giysi raflarını düzenli ve titiz bir şekilde, teker teker incelemeye başladı. "O zamandan beri ondan haber aldın mı... biliyorsun?"

Logan'dan ilk kez bahsediyordu ve midem bulandı. Başımı salladım ve giysi raylarını kontrol ediyormuş gibi yaparak onu takip etmeye başladım. "Hayır. Hiçbir şey." Bir parçam fikrini değiştirip berbat bir karar verdiğini fark edip etmeyeceğini merak ediyordu ama fark etmemesi daha iyiydi.

"Sadece anlamıyorum." Durakladı ve şeffaf beyaz bir bluz çıkardı, tekrar askıya koymadan önce önünü ve arkasını inceledi. "Yemeğe geldi, ailenle tanıştı. Her konuda çok rahat görünüyordu."

Doğru. Yapmak istediğim son şey onu Ryder ve Scarlett'le tanıştırmaktı ve kesinlikle bir akşam yemeği davetini kabul etmesini beklemiyordum. "Biliyorum, ama o zamanlar aramızdaki şey gerçekten çok sıradan bir şeydi; ancak geleceği düşünmeye zorlandığında bunun istediği şey olmadığına açıkça karar verdi."

"Peki ya sen? Sen ne istiyordun?"

"Başlangıçta, onun yaptığı şeyin aynısı." Bir kot pantolona bakarken duraksadım ama zaten sahip olduklarıma çok benzediğine karar verdim. Eğer bu yolculukta bir şey satın alacaksam bu tamamen farklı bir şey olacaktı. "Ama sonra aramızda fiziksel bir ilişkiden daha fazlası varmış gibi görünen bir ilişkiye sürüklendik. Yine de aşık olmayı beklediğim son kişiydi. Ama ilişkimiz ilerledikçe, bir erkekte aradığım özellikler listesinin yanlış yönlendirilmiş olduğunu fark ettim."

"Evet." Scarlett kalçasını eğdi ve beyaz bir sundress'i vücuduna yasladı. "Her zaman en çok sorun çıkaranlar beklemediklerinizdir. Ryder ve bana bakın."

"Ryder'ın evleneceğini hiç düşünmemiştim. Asla," dedim. "Yani, evlendiği için minnettardım - Woolton'ı kurtarmıştı. Ama o kadar uzun süredir kararlıydı ki, o tip biri değildi. Sonra fikrini değiştiren kadınla tanıştı. Ben Logan için doğru kişi değildim. Bunu kabul etmek zorundayım."

"Hey," dedi Scarlett, askıyı tekrar rayın üzerine kaydırarak. "Olaya böyle bakma. Bunu bir ısınma turu olarak gör. Yıllardır kimseyle çıkmadın ve Logan seni tekrar ata bindirdi. Karşına çıkacak bir sonraki erkek ne kadar şanslı olduğunu anlayacak."

İçimdeki her şey inledi. Başka biri olabileceği fikri mi? Bu çılgınlıktı. Uzun zamandır tek başımaydım çünkü tanıştığım erkeklerden nadiren etkileniyordum; ne çabalamaya ne de ödün vermeye değiyorlardı. Bir zamanlar Logan için de aynı şeyi düşünmüştüm ama sonunda onun aşık olmaya değer olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Scarlett'e baktım, o da bana bakıyordu. "Hâlâ fikrini değiştireceğini mi umuyorsun?"

"Hayır. Hiç de değil. Bu çok acı verici. Bana bu kadar çok şey hatırlatacağını tahmin etmemiştim." Terk edilme duygusu yıllardır içimde uyuyordu. Logan'ın bir şeyleri bitirmesi bu duyguyu canlandırdı.

"Ama bilirsin, bazen erkekler her şeyi berbat eder ve sonra düzeltirler." "Olabilir. Ama benim için doğru olan son kişi bağlılıkla başa çıkamaz. Bir erkekten istediğim tek şey bu." Çocukluğumda yaşadığım acıları tekrar yaşamak zorunda kalacağım korkusuyla yaşamak istemiyordum.

"Hiç çocuk ya da evlilik istemediğini söylemiştin."

"Hatta bir ilişki bile." Onun kim olduğunu hep biliyordum.

"Sadece kadınlardan mı hoşlanıyordu? Yoksa bunun arkasında onun için bir neden mi vardı?"

"Babasıyla sorunları var. Ama ne fark eder ki? Sebep ne olursa olsun sonuç aynı."

"Bu yüksek başarılı erkeklerin sorunu da bu. Kendileri için işe yarayan bir formül bulurlar ve ona sadık kalırlar."

"Sanırım." Sorun şuydu ki, bana değer verdiğini biliyordum. Benimle vakit geçirmek için hayatında değişiklikler yaptığını gördüm. Değişmişti. Ama belki de özünde değil. Yeterince değişmemişti.

"Biri sana kim olduğunu söylediğinde ona inanmalısın derler."

Onun değişebileceğini ummanın bir anlamı yoktu. Logan'ın her zaman olduğu kişi olmak için ömür boyu sürecektir nedenleri vardı.

Scarlett, "Bunu atlatacaksın," dedi.

"Biliyorum." Hiçbir zaman geçici bir ilişkiden fazlası olmadık. O gitmişti. Sadece bu fikre alışmam gerekiyordu.

Bunun mümkün olduğunu biliyordum. Daha kötülerini atlatmıştım. Bunu ortadan kaldıracak bir hap ya da krem olmadığını kabullenmem gerekiyordu. Acının azalmaya başlaması için yeterince uzun süre var olmam gerekiyordu.

ÜÇ YEDİ

Logan

Çiftlik dükkânında göz gezdirdiğim her yerde Darcy'den bir şeyler gördüm. Ayrıntılara gösterilen özen, birçoğu satılmasa da köyün tüm farklı becerilerini temsil eden ürünlerin olması, Darcy'nin çoğu zaman aklına hükmeden iyi kalpliliği idi. Kasanın yanındaki taze kesilmiş çiçekler de onun fikriydi. Odadaki genel mutluluk hissi bile onu yansıtıyordu. Ama o burada değildi. Büyükannem önerdiğinden beri dükkâna gitmekten korkuyordum ama bunun Darcy'yle karşılaşmak istediğim için mi, yoksa Darcy'nin beni görmesinden korktuğum için mi olduğuna karar veremiyordum. Yoksa karşılaşamayacağımdan korktuğum için mi?

İkisi de olabilir.

Bu hafta beklediğimden çok daha zorlu geçmişti. Hafta boyunca Darcy'yi görmemiş olsam da her sabah ona ulaşmaya çalışıyordum. Ona komik ya da can sıkıcı bir şey söylemek için günde on kez numarasını çevirmeye devam ediyordum. Bunların hepsi işleri çok ileri götürdüğümün, çok uzun süre bıraktığının işaretleriydi. Onu terk ettikten sonra hiçbir kadını ikinci kez düşünmemiştim ama Darcy'nin anısı bana yapışmıştı. Gözlerimi her kapattığımda cömert gülümsemesi beni karşılıyor, tatlı kokusu her kıyafetime siniyordu.

O her yerdeydi.

Sadece geçmesini ve bir daha aynı hatayı yapmamasını beklemek zorundaydım.

Büyükannem çeşitli eşyaları kasaya götürürken kapının yanında bekledim. Darcy'yi görmeden çıkmayı başarırsak daha iyi olacaktı.

Ayrılığımızdan duyduğum rahatsızlığı örtbas edebildiğimi umuyordum ama Darcy'nin bunu nasıl karşılayacağından emin değildim. Muhtemelen bana kızgındı ve ben de olay çıkmasını istemiyordum, yine de üzgün olmasındansa kızgın olmasını tercih ederdim. Onu incittiğim düşüncesinden nefret ediyordum, bu da doğru şeyi yaptığımın en büyük kanıtıydı. Darcy'den ayrılmak kişisel bir şey değildi, kimseyle birlikte olmak istemiyordum.

Tezgâhın arkasındaki görevliye büyükannemin seçtiği eşyaları daha çabuk toplamasını söyledim ama konuşup gülüşüyorlardı ve büyükannemi bu kadar mutlu görmek güzeldi. Tek istediğim arabaya binip kaçmaktı, sonra da Darcy'nin olmayacağını bildiğim Badsley'e geri dönebilirdik.

Birkaç kişi dükkândan çıkarken ellerimi ceplerime sokup arabamın anahtarlarını aldım. Büyükannemin konuşmasına kulak kabarttım, bitip bitmediğini görmek için.

"O Connecticut'ta," dedi tezgâhtar.

Darcy'den bahsediyor olmalıydı, değil mi? Woolton Köyü'nden başka kimin Connecticut'a gitmek için bir nedeni olabilirdi ki?

"Doğru ya, kardeşi ve ailesi orada yaşıyor, değil mi?" diye sordu büyükannem.

Evet, kesinlikle Darcy'den bahsediyorlardı.

Köyden ayrılmasının iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordum. Benden nefret etmesi düşüncesi dehşet vericiydi ama belki de böylesi daha iyiydi.

"Hazır mısın?"

İrkilerek büyükannemin kasadaki işini bitirdiğini ve hemen yanımda olduğunu fark ettim. "Evet, bitirdin mi?"

"İyi misin?"

"Tabii, sadece işteki bazı şeyleri düşünüyordum." Kapıyı açtım, büyükannemi dışarı çıkarırken yukarıdaki zil çınılıyordu.

Biz vardı içinde ve araba daha az daha on beş saniye önce Kaçınılmaz sorular başladı.

"Darcy'nin Connecticut'a gideceğini söylediğini hatırlamıyorum, ya siz?"

Bunu planlamalıydım. Her ne kadar büyükanneme Darcy ile birlikte olduğumuzu hiç söylememiş olsam da... Ne olmuştu?

Sevgili mi? Ortak mı? Flört mü? Yoksa sadece takılan arkadaşlar mıydık? Fark etmezdi. Büyükanne aramızdaki bağı görecektik kadar zekiymi ve benim için mutlu olduğunu biliyordum.

"Hayır, gideceğini bilmiyordum."

Bunu takip eden birkaç saniyelik sessizlik dayanılmazdı. Büyükanne'nin beyninin döndüğünü duyabiliyordum.

"Sana söylemedi mi? İkiniz en son ne zaman konuştunuz?"

Otoparktan çıkmaya odaklandım, nafile bir şekilde onu bırakmasını umuyordum. "Umm, emin değilim. Sanırım pazartesi."

"Ve gideceğini size haber vermedi mi?" Büyükanne tırnaklarını pencere çerçevesine vurdu. "Ne yaptın Logan?"

Vites değiştirdim ve onun ağzını ciddi, düz bir çizgide bulmak için baktım.

"Ben bir şey yapmadım."

Benim Büyükanne iç çekti.

"Logan." Benim Büyükanne Beni nadiren azarlardı, ama bunu yaptığında da genelde iyi bir nedeni olurdu.

"İşler biraz kontrolden çıktı ve ben..."

"Kontrolden çıkmak mı?"

"Darcy'den hoşlandığımı biliyorsun ama beklentilerimiz aynı değildi."

"Aman Tanrım, Logan. Sen neden bahsediyorsun?"

İnledim. Darcy'nin düşüncelerimi zaten meşgul ettiğinden daha fazla meşgul etmesine ihtiyacım yoktu. "Beni bilirsin. Ben yuva kuracak türden bir adam değilim. Bir aile istemiyorum ve Darcy'nin ihtiyacı olan da bu. Bunu hak ediyor."

"Tek başına olma takıntını hiçbir zaman anlayamadım." Kadın dehşet içinde başını salladı. "Ondan hoşlandığını sanıyordum?"

"Hoşlanıyorum. Çok hoş bir kadın ama bu kim olduğumu, ne istediğimi ya da doğru bildiğimi değiştireceğim anlamına gelmiyor."

Badsley'deki arabayı durdurduk ve mümkün olduğunca çabuk içeri girmeye kararlıydım. Umarım ortam değişikliği büyükanneyi konuşmayı bırakmaya teşvik ederdi. Park ettim, motoru kapattım ve kapıyı açmaya gittim ama büyükanne elini koluna koydu.

"Biraz bekle, bunu dinlemek istiyorum."

"Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Karar verildi. İkimiz için de en iyisi bu."

"Sevgili oğlum, çoğu zaman seni kendi kararlarını vermen için yalnız bırakıyorum ama kendine ve sevdiğin insanlara zarar verdiğini düşünürsem buna seyirci kalamam."

Sevmek mi? Darcy'ye en başından beri hiç bulaşmamalıydım ve incitmek isteyeceğim son kişi büyükannemdi. "Sana taptığını biliyorum ve sadece o ve ben olduğumuz için... Eminim onu görmeye devam edeceksin."

"Bu benimle ilgili değil Logan. Senin için neyin iyi olduğunu bilmemenden endişeleniyorum. Darcy harika bir kadın; nazik, güzel, zeki ve sana paranın karşılığını veriyor, ki onun en sevdiğim yanı da bu. Seni hiç onunla olduğun kadar mutlu görmemiştim, onunla tanıştığın andan itibaren onun senin için yaratıldığını söyleyebilirim."

Benim için mi yaratılmış? Büyükannem anlamadı. Kimse benim için *yapıldı*. Kimsenin bana güvenmesine izin veremezdim. "Kavga mı ettiniz?"

Başımı koltuk başlığına yasladım. "Hayır, öyle bir şey olmadı. Olaylar tırmanıyordu ve bu şekilde ilerlemeye devam edemezdik. Ben hiç..." Bir dizi tek gecelik ilişkiye alışkın olduğumu nasıl açıklayabilirdim? "Daha önce hiç bir kadınla çıkmadım. Gerçekten çıkmadım. Üniversiteden beri."

"Yani sadık olmak senin için zor muydu?"

"Hayır, Darcy'yleyken başka birini hiç istemedim." Hâlâ da istemiyordum. Pazartesi gecesi içkimizden sonra taksiye bindirip eve bıraktığım Abigail gibi bir kadını bile. "Başka bir kadına bakmadım bile." Darcy başka kimseye yer bırakmadı.

"Peki neden ilişkinizi bitirmeye karar verdiniz?"

"Duyguları artıyordu ve ben ona istediğini veremiyordum." Ona hamilelik korkusundan bahsetmeyecektim.

"Yani sana seni sevdiğini söyledi ve sen de onu sevdiğini kabul etmek yerine korkup her şeyi bir kenara mı attın? Bu kadar mı yani?"

Büyükannemin sesinin en son ne zaman bana karşı bu kadar öfkeli çıktığını hatırlayamıyordum. Aynı ses tonunu

Arkadaşlarımla oynadıktan sonra eve baştan aşağı çamur içinde gelirdim.

"Bu korkmakla ilgili değil. Bu, ne istediğimi ve neler yapabileceğimi bilmemle ilgili. Asla bir yuva kuramayacağımı ya da bir aile sahibi olamayacağımı hep biliyordum. İstediğim bu değildi ve Darcy daha fazla derine inmeden bu ilişkiyi bitirmek zorundaydım."

"Sanki onu sevmiyormuşsun gibi davranıyorsun. Sanki sadece birlikte olmuşsun gibi. Ama ben aksini biliyorum Logan. Nasıl birlikte olduğunuzu gördüm. Ne kadar rahat olduğunuzu. Kendini fazla ciddiye almana nasıl izin vermediğini."

"Bu doğru olabilir ama hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hayatını kimseyle paylaşmak istemediğine neden bu kadar ikna olduğunu anlamama yardım eder misin?"

"Ben işime öncelik veririm ve bu asla değişmeyecek. Hayatımda bir kadına, herhangi bir kadına yer yok. Ve kesinlikle bir aileye de yer yok. Tek yapacağım onları hayal kırıklığına uğratmak olur ve ben öyle bir adam olmayacağım. Gördüğünüz gibi, Darcy ve ben şu anda birbirimize uygunmuşuz gibi görünsek de, durum böyle değil. Yolun ilerisini görebiliyorum, bir noktada onu hayal kırıklığına uğratabilirim."

Anlayış bekleyerek büyükanneme döndüm ama onun yerine acıma hissiyle karşılaştım.

"Tabii ki onu hayal kırıklığına uğratacaksın. Olacak olan bu. O seni hayal kırıklığına uğratacak ve sen de onu hayal kırıklığına uğratacaksın, hayat bu. Ama aşık olduğunuzda birbirinizi affedersiniz."

"Babamın sana yaşattıklarından sonra bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz babamdan bahsettiğim için pişman oldum. Onun hakkında hiç konuşmamıştık ve yaşananların şu anda bile büyükannemi incittiğini biliyordum.

"Ah, sevgili oğlum. Bütün mesele bu mu? Babanın hatalarını yapmak istemiyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim. Söylememe gerek yoktu.

"Hiçbir fikrim yoktu. Bunu yıllar önce konuşmalıydık. Öncelikle, babanızın yaptığı aptalca hataları ve akılsızca seçimleri yapmanızı gerektiren bir genetik kod yok. Kötü kararlar nesilden nesile geçmez ve sen de bunu fazlasıyla kanıtladın."

Hem iş hem de aile konusunda babandan daha mantıklısın."

Etrafımdakileri hayal kırıklığına uğratmak gibi genetik bir yatkınlığım olduğunu düşündüğümde değildi. Daha çok tarihten, başkalarının hatalarından bir şeyler öğreniyordum.

"Senin hayatınla onunki arasında paralellik kurmak imkânsız Logan. O kendi sorunları olan bir adamdı. Her şey ona verilmişti. Uğruna çalışacak, çabalayacak hiçbir şeyi yoktu. O senin gibi bir adam değildi."

"Kendini ailesinin önüne koydu. Ona güvenen insanları hayal kırıklığına uğrattı. Aynı hatayı yapmayacağımdan emin olamam. Ve bu riski almayacağım."

"Darcy'nin sana seni sevdiğini söylemiş olması ve senin de bunun doğru olduğunu bilmen çok değerli ve değer verilmesi gereken bir şey. Sen baban değilsin; karının ve çocuklarının sevgisiyle dolu bir hayatı hak ediyorsun. Artık hayatımızda olmayan bir adam yüzünden kendinizi bundan mahrum etmeyin. Geçmişten ders alın ama bunun geleceğinizi mahvetmesine izin vermeyin."

Boğazımın dibinde acı, suçluluk, kayıp ve sevginin sert bir karışımı düğümlendi. Asla benim kaderim olmayan bir gelecekte kaçmaya mı çalışıyordum? Babam olmadığımı çoktan kanıtlamış mıydım?

Darcy'den bir hiç uğruna mı vazgeçmişim?

"Artık çok geç. Tutup tutamayacağımı bilmediğim sözler vermek istemiyorum. Karar verildi."

Büyükannem arabasının kapısını açtı. "O zaman geri al."

Ona yardım etmek için bagajın etrafından dolandım ama ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ben çok yetenekliyim. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Sadık, dürüst ve çalışkansın. Sen böyle bir adamsın. Her zaman söz vermediğini ve taahhütte bulunmadığını düşünüyor gibisin. Bana ve iş hayatında veriyorsun. Neden Darcy'yi ayrı tutuyorsun?"

"Hata yapmadan, verdiğim sözleri tutmadan ve insanları hayal kırıklığına uğratmadan bir eşe ve aileye sahip olmam mümkün değil."

"Ve dediğim gibi, eğer seni seviyorsa ve yanlış yaparsan, o zaman seni affedecektir."

Bu doğru olabilir miydi? Darcy'nin önünde hata yapmama izin verip beni affetmesini sağlayabilir miydim?

"Tıpkı," diye devam etti büyükannem, "o hata yaptığında senin *onu* affedeceğin gibi. Çünkü onu seviyorsun." Büyükannem dönüp bana baktı. "Ve sakın bunu inkâr etmeye kalkma."

Kanıt oradaydı. Birlikteyken başka kadınları fark etmeyişim, şimdi bile başka bir kadınla birlikte olamayışım, Darcy'nin bu kadar uzakta olmasından nefret edişim.

Darcy Westbury'yi seviyordum... ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Büyükannem fısıldayarak, "Bunu düzelt," dedi. "Bunun olmasına izin verme hayatınız boyunca pişmanlık duyacağınız bir hata."

Göğsümü okşadı ve mutfığa yöneldi, beni bir saat önce evden çıkan adamdan farklı bir adam olarak bıraktı. Benim tüm kişisel felsefemi sorgulamıştı. Ama benim için açık olan bir şey vardı: Darcy Westbury'yi hayatımın geri kalanında sevmeme düşüncesine katlanamazdım.

THIRTY-EIGHT

Logan

Darcy ile "işleri yoluna koymaya" kararlı bir şekilde Woolton'dan üç bin mil uzaktaydım ve Ryder ile Scarlett Westbury'nin Connecticut'taki evinin önüne park etmişim. Darcy istediğim kadındı ve bir okyanus beni ondan uzak tutamazdı.

Benimle konuşmayı reddetme ihtimalini göz ardı edemezdim ve eğer reddederse onu suçlayamazdım. Duygusuz ve hissiz davranmışım ve en kötüsü de ilişkimizin benim için ne kadar önemli olduğunu inkâr etmişim.

Motoru kapattım ve yanımda getirdiğim belgeleri taşıyarak arabadan çıktım. Gökyüzü garip bir şekilde bulutsuzdu ve sadece esinti sıcağın bunaltıcı olmasını engelliyordu. Çocukların çığlıkları ve kahkahaları evin dışına taşıyordu. Darcy'yi yeğenleriyle birlikte görmemişim ama ona bayıldıklarını tahmin ediyorum. Kapıyı çaldım ve derin bir nefes aldım.

Scarlett'in kapıyı açarken yüzünde beliren ifade hoş bir karşılamayla başlayıp garip bir çekingenliğe dönüştü. "Logan. Sen ne..."

"Eğer buradaysa Darcy ile birkaç kelime konuşmayı umuyordum."

Scarlett kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden baktı. "O burada, ama emin değilim..."

"Beni görmek istemediğini anlıyorum, ama ona burada olduğumu söyleyebilir misin?"

Scarlett başını salladı ve Darcy'yi bulmaya giderken kapıda onu izledim.

Sesini duyar duymaz kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir şeyi havaya kaldırarak, "Tamir ettim," dedi.

Scarlett bir şeyler fısıldadı.

Darcy bana baktı ve sonra hızla arkasını döndü. Kalbime bir bıçak saplanmış gibiydi.

Beni görmek bu kadar acı verici miydi? Gelmemeli miydim? Bunca yıl birini önemsemekten kaçınmışım ve şimdi önemsedığım için ne yapacağımı bilmiyordum. Büyükanнем Darcy'yi kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğratacağımı söylemişti. İnsanların yaptığı buydu, ama bu sevgi affetmelerini sağlardı. Ama belki de Darcy ve benim için artık çok geçti. Belki de onu çok kötü incitmişim.

Darcy'ye daha fazla zaman tanımam gerekip gerekmediğini düşünerek durup beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Ona bir an önce neler hissettiğimi söylemek istemiştim ama belki de bencillik etmişim.

Birkaç kez daha konuştuktan sonra Scarlett Darcy'yi kucakladı, sonra çocuklardan biriyle pazarlık yapması için onu bırakırken, Darcy başını eğmiş bana doğru yöneldi.

Nefes alış verişimi düzenledim. Darcy kapıyı yüzüme kapatabilir ya da benimle konuşmayı reddedebilirdi, ama ben savaşımadan pes etmeyecektim.

O yaklaştıkça, gitmesine nasıl izin verdiğimi daha az anlayabiliyordum. İngiltere'de ya da Amerika'da, kot pantolonla ya da kokteyl elbisesiyle, çamurla kaplı ya da uyandıktan beş dakika sonra güzeldi.

"Selam," dedim karşımda dururken. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Birleşik Devletler'de telefon var, biliyorsun."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Beni düzeltmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. "Bazı şeyler yüz yüze daha iyi açıklanır."

"Daha fazla açıklama duymama gerek yok."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Yaptığım şeyi haklı çıkarmak için burada değilim ve beni affetmeni de beklemiyorum ama sana gerçeği borçluyum."

"Bana yalan mı söylüyordun?"

"Sanırım daha çok kendime." Uzun zamandır Darcy'ye olan aşkımı inkâr etmeye çalışıyordum. "Sadece açıklamak için bir şans istiyorum."

"Logan, yoruldum. Benden bu kadar. Olayları tekrar anlatmanın bir anlamı yok."

"Lütfen Darcy, sadece beş dakika. Ve duydukların hoşuna gitmezse, hayatından sonsuza dek çıkarım."

Kenara çekilip beni içeri davet ederken omuzları yenilgiye uğramış gibi düşmüştü. "Evin arka tarafına gidelim. Nehre kadar yürüyebiliriz."

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca onunla birlikte olacağımı düşünmek bile onu geri kazanma kararlılığımı tazeledi. Gitmesine izin veremezdim. Ona geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Ona bu kadar yakın olmak ama vücudunun sıcaklığını hissedememek ya da acısını dindirememek beklediğimden daha zordu ama yine de ona hiç yakın olmamaktan daha kolaydı.

Bahçeye doğru ilerlerken bakışlarını ufukta sabit tuttu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Sanki haftalardır su içmemiştim ve şimdi bana su içme şansı veriliyordu. İçebildiğim kadarını içime çekmek istiyordum.

"Seni görmek güzel," dedim.

"Neden buradasın Logan?"

"Açıklamak için. Özür dilemek için." Nereden başlayacağımı bilemedim. "Son konuşmamızdan bu yana senden başka bir şey düşünmedim ve paylaşmam gereken bazı farkındalıklar yaşadım. Umarım bu benim aptallığımı, bencilliğimi, kendimi ve sana karşı hissettiklerimi tam olarak anlayamamamı açıklamak için bir yol olur."

Darcy durakladı. "Senden herhangi bir açıklamaya ihtiyacım yok, kararını kabul ediyorum ve hayatıma devam etmeye çalışıyorum."

Beni unutmuş olabileceği düşüncesini engellemek için gözlerimi kapattım. "Ama söylemeye çalıştığım şey de bu. Hayatına devam etmeni istemiyorum. Sana aşığım ve birlikte olmamızı istiyorum."

Sessiz kaldı, yüzü kafa karışıklığıyla doluydu.

"Çok özür dilerim Darcy. Bana karşı hissettiklerinden, senin bana karşı hissettiklerinden korktum. Bu yüzden bir korkak gibi kaçtım, geri çekildim. En iyi bildiğim şeye geri döndüm." Uzun, derin bir nefes aldım. "Büyükannem ne yaptığımı görmeme yardım etti."

"Onunla bizim hakkımızda mı konuştun?" Darcy başını kaldırdı ve kaçan saç tutamını kulağının arkasına süpürmemek için kendimi zor tuttum.

"Evet. O tanıdığım en bilge kadın ve beni doğru yola getirdi. Seni sevmenin kaçılacak bir şey olmadığını anlamamı sağladı."

Darcy'nin yüzünde hüzün titreşti ve acısını gizleyerek bana sırtını döndü. Ama bunu görmeyi hak ediyordum. Ne de olsa buna ben sebep olmuşum. Kollarını kavuşturdu ve çenesini yukarı kaldırarak soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı.

"Babam olmamak konusunda her zaman o kadar kararlıydım ki kendimi pek çok şeye kapattım. Senden de. Tutamayacağım sözler vermemeye ve etrafımdaki her şeyi yok etmekten kaçınmaya o kadar odaklandım ki verdiğim zararı fark edemedim. Babamın yaptığı şey beni o kadar temelden etkiledi ki tam olarak anlayamadım. Beni sonsuza dek yaraladı ve onun verdiği zararı vermemenin, kimseyi hayal kırıklığına uğratmamanın en kolay yolu, mümkün olduğunca az insanı sevdiğimden ve kimsenin beni sevmediğinden emin olmaktı."

"Hadi yürüyelim," dedi Darcy, nehre doğru ilerlerken kendine sıkıca sarılmıştı.

"Aramızda olanları hiç beklemiyordum, içime doğdu. Hayatıma girdin ve seninle tanıştığım andan itibaren farklı ve özel olduğunu biliyordum. Sadece üzerimde ne kadar derin bir etki bırakacağını fark etmemiştim. Hazırlıklı değildim. Güvenli, kapalı bir dünyada yaşıyor, babamla herhangi bir şekilde ilişkili olduğumu düşündürecek her şeyden kaçınmaya çalışıyordum. Geçmişime o kadar odaklanmışım ki, o geldiğinde geleceğimi tamamen kaçırdım. Ve böylece kaçtım. Senden, senin hakkında hissettiklerimden, seni hayal kırıklığına uğratma korkusundan. Bu mantıklı mı?"

"Sanırım. Ve senin için üzgünüm Logan. Babanın yaptıklarının seni hâlâ rahatsız ettiğini biliyordum ve onun hatalarını tekrarlamak istememeni anlıyorum."

Kalbim kabardı. Güzel, anlayışlı, inanılmaz Darcy. Elbette kalbinde benim bakış açımı görecektir bir yer bulacaktı. Bunu fazlasıyla hak etmişim. Cesaretle ona doğru uzandım, parmaklarımı yanağında gezdirdim ama geri adım attı ve elim ondan uzaklaştı. Beni anlıyordu, hatta belki de affetmişti ama ona verdiğim yaraları da taşıyordu. Ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirdim. "Çok özür dilerim."

"Sana inanıyorum."

"Darcy," diye fısıldadım. "Seni istiyorum. Bana geri dönmeni istiyorum. Seni sonsuza dek istiyorum."

Ellerini eteğinin ceplerine soktu ve başını salladı. Sanki bir el göğsümün içine girmiş ve kalbimi sıkıkça sıkıyordu. Onu kaybetmiş olamazdım. Lütfen Tanrım, bunu düzeltebilmem gerekiyordu. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem gereken kadını bulmuşken her şeyi berbat etmiş olamazdım.

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum. Ve şu anda benden nefret ediyor olmalısın-"

"Senden nefret etmiyorum, ama bu olanların normal olduğu anlamına gelmiyor. Söylediklerin mantıklı, ama acıyı ortadan kaldırmıyor. Senin hayaletlerin var, benim de var. İşler senin için çok zorlaştığında beni terk ettin. Hayatımda çok fazla şey yaşadım ve bunun tekrar olması riskini alamam. Kendimi korumak zorundayım Logan."

Elbette temkinli davranacaktı. Farklı bir şey beklediğimden değil. Öylece teslim olursa benim Darcy'm olamazdı. O kolay lokma değildi. "Anlıyorum. Ama zaman içinde beni affedebileceğini düşünüyor musun?"

"Zaman tüm yaraları iyileştirir derler ve eminim buna bu da dâhildir. Ama geri dönemem. Senin tarafından terk edilmek. O kadar çok şeyi geri getirdi ki. Çok acı vericiydi. *Hâlâ* da çok acı verici."

"Bana ne yapabileceğimi söyle. Manor House Kulübü'nden vazgeçeceğim. Helikopterden kurtulacağım. Ciddi olduğumu sana nasıl kanıtlayabilirim?" Taşıdığım dosyayı neredeyse unutmuştum. "Ve bu. Sana bir şey vermek istedim." Devetüyü rengindeki dosyayı ona uzattım.

"Senden bir şey istemiyorum Logan."

"O zaman ne? Ne istersen. Söyle bana, sana gücümün yettiği her şeyi vereceğim."

"Tek istediğim beni sevmendi. Ve neden yapamadığını anlıyorum. Ama hayatıma devam etmeme izin vermelisin."

"Ama seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki senden uzakta olmak acı veriyor."

"Bir dahaki sefere mücadele edene, beni itene ve gidene kadar. Gerçekten hamile kalırsam ne olur? O anki sevincimi paylaşacak biriyle birlikte olmak istiyorum, bana çok derinde olduğunu söyleyip beni ve çocuklarımızı terk edecek biriyle değil."

Gelecekte bir şeyi nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum. Tek yönlü bir yolda olduğumu ve asla sevemeyeceğimi nasıl açıklayabilirdim?

Şimdi mi?

Cephanem bitmişti. "Seni her zaman seveceğim, Darcy. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Alt dudağını sıkı ama başını kaldırıp bakmadı.

"Ciddiyim, seni seviyorum. Ve daha birkaç hafta önce bana beni sevdiğini söyledin. Bu uğruna savaşılmaya değmez mi?"

"Belki beni kendi tarzında seviyorsun ama bu yeterli değil. Bir dahaki sefere ürktüğünde ne olacak? Benden önceki hayatın gözünün önüne geldiğinde ya da başka bir kadın gözüne çarptığında ne olacak?"

"Böyle bir şey olmayacak. *Seni* seviyorum."

Başını iki yana salladı. "Belirsizlikle yaşayamam. Arkanı dönüp beni terk edeceğinden endişe edemem."

"O zaman sana hiçbir yere gitmediğimi kanıtlamam gerekecek. Vazgeçmem Darcy. Benim için başka kimse yok. Seninle evlenmek istiyorum. Seninle çocuklarım olsun. Woolton Hall'un üzerindeki gökyüzüne seni ne kadar çok sevdiğimi yazmak istiyorum."

"Lütfen dur." Elleriyle yüzünü ovaladı. "Hayatım boyunca bağımsız oldum. Senden bir şeyler bekler hale geldim. Ve sen gittiğinde, kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Bu kadar yalnız. Bu duygu yaşadığım tüm kötü anıları geri getirdi. Ve bunu tekrar hissedeceğim endişesiyle yaşayamam. Lütfen Logan. Gitmen gerek."

"Bir şey daha var," dedim elimdeki dosyayı uzatarak. "Bu senin için."

"Senden bir şey istemediğimi söylemiştim."

"Biliyorum, ama bunu almanı istiyorum. Seninle benim aramda ne olursa olsun, bunu almalısın."

İsteksizce dosyayı aldı ve açtı, içindeki kâğıtları karıştırdı.

"Anlamıyorum. Nedir bu?"

"Badsley'nin arazisinin bir kısmını sana devrettim. Woolton'a değil, sana."

Sayfayı bir ileri bir geri çevirmeye devam etti. "Ama neden?"

"Bu sadece arazinin kenarından bir parça. İlk tanıştığımız Woolton'daki en sevdiğin yerden, Ryder ile oynadığın nehre kadar."

Benden uzaklaştı. Omzunun üzerinden, "Buna katlanamam," dedi.

Ona yaklaştım. Onu üzgün görmemi istemiyordu ve yapmak istediğim son şey onu ağlatmaktı ama bunu hak ediyordu. "Hiçbir şey almıyorsun. Bunu sana isteyerek veriyorum. Şimdi ne olursa olsun, o özel yerlerin korunacağından emin olabilirsin. Karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Sadece seni önemsemişimi ve beni sevsen de sevmesen de seni mutlu etmek için her şeyi yapacağımı anlamamı istiyorum."

Sabırsız ve bencil bir adam olduğum için onu kazanmak, fikrini değiştirmek istiyordum. Ama sessizliği bana ikisini de yapmadığımı söylüyordu. "Belki de bugün gelmemeliydim. Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istedim."

"Hayır. Yaptığına sevindim. Özür dilerim, keşke unutulseydim-" "Özür dileyecek bir şey yok. Aptal olan benim. Aptal olan benim."

Bu işi berbat eden kişi. Hepsi benim suçum." Darcy'yle ilişkiyi bitirmek hayatımda verdiğim en kötü karardı. Ve bunun için kendimden nefret ediyordum. "Ama işleri yoluna koyacağım. Sana bir daha korkmayacağımı kanıtlayacağım. Senden öylece vazgeçemem. Bizim üzerimize."

"Logan..." Darcy titrek bir nefes verdi.

"Gitmeliyim." Devam etmem için sadece bir dokunuşa ihtiyacım vardı. Başının üstünü öptüm. "Seni seviyorum. Lütfen üzülme. Bunu düzelteceğim." Ve sevdiğim tek kadından uzaklaştım. Ama ondan vazgeçmiyordum.

THİRTY-NİNE

Darcy

Kendimi hızlı randevuya nasıl ikna etmişim? Sadece Woolton Malikânesi'nde yalnız kalmak, kendimi malikâneye ve onun tüm geliş gidişlerine gömmek istiyordum. Logan'dan önceki hayatıma dönmek için.

Aurora... onun başka fikirleri vardı, bu yüzden bu akşam dördüncü kez tamamen yabancı birine Woolton Köyü'nün nerede olduğunu açıkladım.

Sözünün eri Logan pes etmemişti. Ondan her gün haber alıyordum. Önce Connecticut'ta. Sonra yaklaşık on gün önce eve döndüğümü öğrenmiş olmalıydı, çünkü o günden beri her gün bir kart, çiçek ya da gününü ve beni nasıl özlediğini anlatan el yazısı notlar alıyordum. Connecticut'tan döndüğümünden beri helikopterin sesini de duymamıştım.

Hâlâ hayatıma devam etmeye çalışıyordum ama hızlı randevuların bana göre olduğundan emin değildim.

Önümde duran beyaz deri tulum giymiş adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Üzgünüm, biraz rahatsız edici oluyor. Yeterince bebek pudrası kullandığımı sanmıyorum. Ama bu odadaki en ateşli şey sensin."

Yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutmaya çalıştım. "Teşekkür ederim." Zil çaldı. Şükürler olsun.

"Bil diye söylüyorum, benim sayfama 'cehennem-evet' olarak geçeceksin," dedi göz kırparak.

"Tanıştığımıza sevindim Elvis." Benim sayfama hiç girmiyordu. Bir sonraki adam daha kötü olamazdı.

"Ben Andrew." Uzun boylu sarışın bir adam önümde durmuş, elini uzatıyordu. Pantolon ve gömlek giydiği için

süslü bir elbise, daha iyi bir başlangıçtı. "Kaç yaşındasın?" Tamam, belki de büyücülük okulunu atlamıştı. "Yaşlı kadınlardan hoşlanıyorum."

"Ben de sana aynı soruyu sorabilir miyim Andrew?" Bu adama ondan daha yaşlı olduğumu itiraf edecek değildim, öyle olsam bile.

"Yirmi iki. Sanırım sen yirmi dokuz ya da otuz yaşındasın. Çok kötü, ben kırklı yaşlardaki kadınlardan hoşlanıyorum. Evlenmeyi düşünmüyorlar. Yatakta harikalar. Her yönden kazananlar."

En azından onun yaşı benim için de bir sorundu, yirmi iki yaşındakilerle ilgilenmiyordum. "Umarım onu bulursun." Resmen gitmiştim. Bu geceye bir şans vermiştim ama biraz daha kalırsam muhtemelen Aurora'yı bir daha görmek istemeyecektim. Gözüm odanın öbür ucuna takıldı ve esnemesi karşısında kıkırdamamı bastırdım. Onu kurtarmak için yanına gittim.

"Aklından ne geçiyordu?" Bir sonraki zil çalmadan önce gitmek için çaresizce dışarı çıkarken sordum. "Bu gecenin eğlenceli olacağını söylemiştin."

"Biliyorum. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir."

"Bunlar umutsuz zamanlar *değil*." Connecticut'tan on gün önce dönmüştüm ve Woolton Hall'dan neredeyse hiç ayrılmamıştım. Orası benim güvenli alanımdı ve orada kaldığım sürece hayatta kalacağımı biliyordum. Asla mutlu olamayabilirdim ama kendime bir hayat kurabilirdim.

Logan'sız bir hayat.

Sürekli onu düşünüyordum. Connecticut'ta yaptığımız konuşmayı sürekli tekrarlıyordum. Şu anda bile doğru şeyi yaptığımdan emin değildim.

"Yine onu düşünüyorsun, değil mi?" Aurora sordu. Her zaman onu düşünüyordum. "Tam bir felaketti."

"Düzenledikleri en iyi etkinliklerden biri değildi ama bu sayede birkaç hoş adamla tanıştım."

"Hâlâ onlarla çıkacak kadar iyi değiller," dedim.

Aurora kolunu benim koluma doladı ve bir taksi çağırmak için köşeyi döndük. Şu anda Logan'ın helikopteriyle Woolton'a dönmüş olmaktan mutluluk duyabilirdim. Şehirde olmak ona biraz fazla yakın hissettiriyordu. Ama bu gece Hill Street'teki evde kalacak ve yarın Woolton'a geri dönecektik.

"Hayır, haklısın ama böyle şeylerde şansını denemelisin yoksa mükemmel eşini kaçırabilirsin."

Aurora'nın kendini ortaya koymasına, hayatının aşkını aramaya devam etmesine hayran kaldım. Sadece benim içimde olup olmadığını bilmiyordum. Hiç kimseyi Logan'ı sevdiğim gibi sevmemiştim ve buna bir daha sahip olamayacağımı biliyordum, öyleyse aramanın ne anlamı vardı?

"Ne düşünüyorsunuz biliyor musun?" Aurora sordu. "Bence sen mükemmel eşini çoktan buldun."

Midem bulandı. "Bazen işler yolunda gitmez." "Ve bazen yürümesi gereken şeyler de sallantılı bir

Başla. Hiçbir şey mükemmel değildir. Logan'la sahip olduğunuz şeyin tümsekleri aşip diğer tarafa geçip geçemeyeceğini hiç merak etmediniz mi?"

Yaklaşan bir taksiye kolumu uzattım. "Tüm hayatımı Logan'ın fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini ve beni terk edip etmeyeceğini bilmeden geçirmek istemiyorum."

"Ama her ilişkide risk her zaman bu değil midir?" diye sordu taksiye binerken. "İnsanlar fikirlerini değiştirdikleri için boşanıyorlar."

"Ama emin olmam gerek."

"İmkânsız. Bu dünyada hiçbir şey kesin değildir. Woolton yanabilir, lezbiyenliğe dönme ihtimalim oldukça yüksek, W.I. dağılabilir, her şey mümkün."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin? W.I. ikimizden de kurtulacak." Aurora'nın Logan'ın hâlâ aradığım kişi olabileceğini söylemesini beklemiyordum.

Aurora kıkırdadı. "Bu muhtemelen hayatımızdaki en büyük kesinlik. Ama bazı şeyler değişebilir ve bence sana sunulan güzel zamanların tadını çıkarmalısın. Senin yaptığın gibi Logan'la sadece anı yaşamak gerektiğini söylemiyorum. Ama o da bunu söylemiyor. O da daha fazlasını istiyor. Onu seviyorsun ve onun da seni sevdiğini biliyorsun. Bence sırf *yürümeyebilir* diye mutluluk şansını bir kenara atmamalısın. Doğru adam her zaman karşına çıkmaz, inan bana."

Logan'la yaşadığımız şeyin ya da en azından ona karşı hissettiklerimin özel olduğunu biliyordum. Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim ve bir daha asla sevemeyeceğimi tamamen kabullenmiştim. "Logan'ı kaybetmenin acısına dayanamıyorum."

Sevdiğim insanlar beni terk ediyor. Yeterince kayıp yaşadım. Ve eğer onu şimdi seversem, ileride daha da kötü olacak. Acı dayanılmaz olur."

"Asla incinmeyeceğini garanti etmenin tek yolu kimseyi sevmemektir ve senin böyle biri olduğunu sanmıyorum. Bir aileyi, sana tapan birini, senin de taptığın birini hak ediyorsun. Verecek çok şeyin var Darcy. Seni mutlu olmaktan alıkoyan şeyin korku olmasına izin verme."

Korkuyordum. İncinmekten, tekrar reddedilmekten korkuyordum. Büyükannem ve büyükbabamın ölümü, ailemin beni terk etmesi... Bunlar korkunçtu ama ben hayatta kalmıştım. Logan'ı kaybetmek daha keskin, daha delici bir acıydı ve şimdi körelmeye başladığına göre, bunu bir daha asla hissetmeyeceğimden emin olmak istiyordum.

"Ve sen de flört ortamının nasıl olduğunu gördün. Her hızlı buluşma etkinliğinde hayatının aşkını bulamayacaksın. Eskiden kaderinizde taşraya bağlı bir toprak sahibiyle tanışmak olduğunu düşünürdünüz ama Logan size gerçekten neye ihtiyacınız olduğunu gösterdi. Bu çok sık olan bir şey değil."

"Haklısın. Sonunda birlikte olacağımı düşündüğüm kişi Logan Steele'in yanına bile yaklaşamaz." Onun tam tersini istediğimi düşünmüştüm.

"Bence kutucukları işaretlemekle fazla ilgilendin; senin gibi tutkulu, alıngan ve tek fikirli birine ihtiyacın var. Bence korkularının üstesinden gelmeyi, yoldaki bu tümseği aşmayı ve diğer tarafta ne olduğunu görmeyi kendine borçlusun. Logan ile."

Logan pek çok açıdan istediğim gibi biri değildi ama ihtiyacım olan her şey ondaydı. Güçlü, komik, odaklanmış ve çalışkandı. Kendini ailesine adamıştı ve doğru olanı yapmak için dağları yerinden oynatırdı. "Sence bu yüzden mi bu kadar acı çektim? Onu çok sevdiğim için mi?"

"Belki de. Gerçekten aşık olduğumdan emin değilim. Aksini düşünmeme rağmen kardeşine bile. Ama şimdi seni ve Logan'ı birlikte gördüğüm için gerçek aşkın neye benzediğini biliyorum. Neyi hedeflediğimi biliyorum."

Ağlamamaya çalışarak boğazımı temizledim. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Aurora başını salladı. "Gerçekten öyle. Bence bu özel bir şey ve buna tutunmalısın. Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla büyük bir hata yapmış."

"Ama bu kalbimi kıran bir hataydı, Aurora."

"Ve telafi etmeye çalıştığı bir hata. Hiç bu kadar çok çiçek ve mektup görmemiştim. Adam üzgün. Sana kaçmadığını, senin hakkında ciddi olduğunu gösteriyor. Aynı hatayı tekrar yapacağını sanmıyorum. Denemekten korktuğun için onu kaybetme."

Bir musluğun yıkayıcısını değiştirebilir, bir planlama komitesini yeni bir gelişmeyi reddetmeye ikna edebilir, hatta bir atı yeniden nallayabilirdim. Ama belki de Logan Steele'i affedecek kadar sevmeme izin veremeyecek kadar korkmuştum.

KIRK

Logan

Yaklaşık iki hafta önce Connecticut'tan döndüğümünden beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Sevdığım kadını kaybetmişim ve bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Vazgeçmeyecektim ama umudum azalıyordu. Ondan hiçbir haber alamamıştım ve eve gitmek istiyordum. Mope. Kendim için üzölmek. İş aklımdaki son şeydi.

"Bu öğleden sonra her şeyi iptal edin. Acil bir şey olursa beni arayabilirsiniz," dedim asistanıma. Gelen kutumda bir sürü acil iş vardı ama artık hiçbirinin önemi yoktu.

"Sorun değil. Beni çağırdığınızda sizi görmeye gelmek üzereydım. Görünüşe göre resepsiyonda randevusu olmayan biri var ama onunla ben ilgilenirim."

Başımı salladım ve bilgisayarımı kapatmaya başladım. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Notlarına bir göz attı. "Darcy Westbury mi? Adını hiç duymadım. Merak etme, ondan kurtulacağım." Telefonuna uzandı.

Darcy mi? Darcy burada mıydı?

"Hayır! Nerede o?" Kalbim çarpmaya başladı. Darcy neden burada olsun ki? Büyükanne bir şey mi olmuştu? Yaralanmış mıydı? Yoksa beni görmek için burada olduğunu, belki de fikrini değiştirdiğini umut edebilir miydim?

"Resepsiyonda, sanırım. Neden burada olduğunu görmemi ister misin?"

Ofisin karşısına geçmeye başlamıştım bile. Darcy'nin resepsiyonistlerden biriyle hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüm, güzel kestane rengi saçları gevşemiş ve sırtından aşağıya doğru sallanıyordu. Cam kapıyı çekip açtım ve gözlerimiz kilitlendi. Hiçbir şey söylemeden,

Darcy sessizce beni ofisime kadar takip etti. Buraya her ne için geldiyse izleyiciye ihtiyacı yoktu.

Ben Darcy'yi içeri götürüp kapıyı arkamızdan kapatırken asistanım hiçbir şey söylemedi. "Her şey yolunda mı? Büyükanneme bir şey mi oldu?"

Başını salladı ve kaşlarını çattı, burnunun üstünde iki küçük çıkıntı oluşmuştu. Bunu daha önce hiç fark etmemiş miydim, yoksa daha önce hiç yaşamadığım bir yüz ifadesi mi takınmıştı? Nedense kendimi aldatılmış hissediyordum. Darcy'nin asla bilemeyeceğim o kadar çok yönü olacaktı ki. Tam bir aptaldım.

"Londra'da ne yapıyorsun?"

Sorumu duymazdan geldi ve masamın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Keşke bana neden burada olduğunu söyleseydi. Avuçlarım terliyordu. Ona dokunmamı, onu öpmemi, ona sarılmamı söyleyen tüm içgüdülerimle savaşıyordum.

"Aurora ve ben dün gece hızlı buluşmaya gittik."

Yumruğumu kapıya vurarak öfkemi tek bir hareketle kontrol altına almaya çalıştım. Çıkmak mı? Hay sikeyim. Ne bekliyordum ki? Bir nefes verdim, sonra masamın arkasına oturdum. "Devam et."

"Dün gece Londra'daki evde kaldım, uyuduğumdan değil," diye mırıldandı. "Düşünmekten ve seni özlemekten başka bir şey yapmadım.

-"Bugünlerde tek yaptığım bu gibi görünüyor."

Nefesimi kontrol etmeye ve dikkatle dinlemeye çalıştım. Az önce beni özlediğini itiraf mı etmişti? "Ne dedin sen?"

"Bu hisleri öylece kapatamam. Denedim ama seni hâlâ seviyorum."

Sözleri bunaltıcı bir Ağustos gününde serin bir duş gibi üzerimden geçti. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Gözlerimi açtığımda bana doğru bakıyordu. "Ben de bu sabah buraya gelip sana anlatmaya karar verdim."

"Peki ya dün geceki adam ya da adamlar?"

"Hızlı randevudan mı?" Başını salladı. "Belli ki hepsi berbattı. Hiçbiri sen değildi."

Bana bir şans daha vermeye hazır mıydı? Onu zorlamak istemiyordum ama daha fazlasını öğrenmeliydim. "Seni gördüğüme sevindim. Yani,

Her zaman öyledir ama seni çok özledim. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum."

"Beni çok kötü incittin. Hiç böyle bir acı tatmamıştım."

Onun acısı, suçluluk ve utanç karışımı bir duyguyla etrafımı sardı. Nasıl bu kadar bencil olabilmişim? "Biliyorum ve çok üzgünüm. Bunu telafi etmek, sevgine layık olduğumu sana kanıtlamak istiyorum."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Onun herhangi bir konuda bu kadar kararsız görüldüğünü nadiren görürdüm. Çok yetenekli ve kendine güvenen biriydi. Onu bundan mahrum mu bırakmışım?

"Ne yapabilirim ki? Lütfen, Darcy. Herhangi bir şey. Sensiz perişan haldeyim. Sensiz *bir hiçim*."

"Öyle deme. Sen bir erkekte istediğimi hiç fark etmediğim her şeysin."

Nefesim boğazımda düğümlendi. O konuştukça göğsüm, kalbim ve ruhum daha çok umutla doluyordu. Bir gelecek için umut. "Eğer bana ikinci bir şans verirsen, asla pişman olmayacaksın. Şu anda sana söz veriyorum, seni sonsuza dek seveceğim. Duygularım beni şaşırttı ama artık onları anlıyorum. Benim için ne olduğunu anlıyorum. Sen benim her şeyimsin ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım. Seni seviyorum, Darcy. Seni her zaman seveceğim."

"Ama hatalar yapacaksın," diye cevap verdi ve kalbimin etrafındaki yumruk sıkılaştı. "Ve ben de yapacağım. Bu hataların üstesinden gelme konusunda daha iyi olmalıyız. Çünkü seni tekrar kaybedemem."

Daha fazla kendimi tutamadım. Ayağa kalktım ve masamın etrafında döndüm. Ona daha yakın olmalıydım. "Yani..." Kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum. "Bana geri döndün mü?"

Ayağa kalktı ve başını geriye doğru eğdi, eli göğsümde gezindi. "Hiç gitmedim."

Onun sıcaklığını, dokunuşunu, kokusunu o kadar özlemiştim ki neredeyse beni boğacaktı. "Bir daha gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Eğer bırakırsan hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

O anda ona evlenme teklif etmek istedim - bizi birbirimize bağlamak, bunu kalıcı kılmak istiyordum ama her zaman pratik olan Darcy'nin bunun çok erken olduğunu düşüneceğini biliyordum. Şimdilik, onu kollarımın arasına almakla yetinecektim. Ona layık biri olduğumu kanıtlamak için yapmam gereken bazı işler vardı.

Kocası. Ama artık önceliklerimi anladığımdan ve onu karım yapmamın uzun sürmeyeceğinden emindim.

KIRK BİR

Darcy

Logan'ı görür görmez, gözlerinin altındaki gri yarım ayları, ceketinin olması gerekenden daha gevşek bir şekilde oturduğunu, onun da benim kadar acı çektiğini biliyordum. Ve şimdi, onun kollarında, sanki dünya yeniden bir araya gelmiş gibiydi. Her şeyin gerçek olup olmadığını kontrol etmek için yüzünü avuçlamak için uzandım.

"Seni çok seviyorum," dedi.

"Başarısızlığı beklemeliyiz - bazen ikimizden biri ya da her ikimiz de çıldıracağız. Pes etmeye hakkın yok," dedim.

"Anladım." Ellerini kığımın üzerinde gezdirdi ve beni kendine doğru çekti.

Onu

"Logan, ofisindeyiz."

"Doğru," diye yanıtladı. "Benim tamamen özel ofisim."

"Böyle bir şey asla olmayacak," diye cevap verdim. "Ben konu olmayacağım

ofis dedikodusu. O benim kardeşim, ben değilim."

Beni de yanına çekerek masasına doğru geri geri yürüdü. Gitmeme izin vermeden cüzdanını ve telefonunu aldı ve cebine yerleştirdi. "O zaman gidelim. Seni öpmeyeli çok uzun zaman oldu. Kollarımda çıplak olalı daha da uzun zaman oldu. Daha fazla bekleyemem."

"İşin var ve konuşacak çok şeyimiz var. Çözmemiz gereken çok şey var." Mantıklı olmak zorundaydık. Ama ben de onu istiyordum. "Ve geleceğimizde bir sürü çıplak zaman var."

"Anlamıyor musun?" diye sordu. "Sen odadayken iş benim için önemli değil. Dersimi aldım, Darcy. Artık önceliğim sensin."

Logan Steele'i ciddi olmadığı hiçbir şeyi söylemediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Beni nasıl sevdiğini ve aramızdaki ilişkiyi nasıl yürütmek istediğini duyunca, bunların onun için kolay şeyler olmadığını anladım. Ciddiydi. Onurlu bir adamdı. Önümüzdeki yolun engebeli olabileceğini biliyordum ama artık onun bu yolculuğa kendini adadığına ikna olmuşum.

"Şirketinizi bir günlüğüne terk edemezsiniz. Pratik ol," dedim.

İç çekti. "Kesinlikle yapabilirim." Elimi tuttu ve beni ofisten dışarı çıkardı. "Julie, bugünlük ayrıldım. Bu da Darcy. Asla bir randevuya ihtiyacı olmaz ve yaptığım her görüşmeyi ya da toplantıyı yarıda kesebilir."

"Logan," dedim, durmasını isteyerek.

"O benim... her şeyim. Ve o her şeyden önce gelir."

Julie'nin yüzü aydınlandı. Sevinçten mi yoksa şoktan mı emin değildim. "Bildiğim iyi oldu, efendim. Gününüzün tadını çıkarın."

Logan asansörlere doğru ilerlemeden önce Julie'ye merhaba deme fırsatım bile olmadı. Ona sadece el salladım ve o da bana başparmağıyla onay verdi.

Logan'ın değiştiğini kanıtlamak için bir görevde olduğunu düşündüm. Artık ilişkilere girmediğine, birlikte takılan arkadaşlar olmadığımıza inanmıyordu. Tutuşundaki kararlılık, sözlerindeki azim... ciddi olduğunu gösteriyordu.

Asansöre adım attık. "Şu anda sana sorsam evet demeyeceğini biliyorum," dedi lobinin düğmesine üç dört kez basarak. "Ama hata yapma, sonsuza dek birlikteyiz. Sana bir yüzük alacağım, *The Times*'a bir ilan vereceğim ve tüm evrenin önünde seni onurlandıracağıma ve sana değer vereceğime söz vereceğim. Hepsi gerçekleşecek."

Sözlerinin aklımda yer etmesi bir anımı aldı. Logan Steele evlilikten mi bahsediyordu? "Bunların hiçbirini yapmana gerek yok. Sen yeterlisin, Logan."

"Asla yeterli olamayacağım ama hayatımı senin evet dediğin adam olmaya çalışarak geçireceğim."

Haklıydı. Şu anda bir teklif çok erkendi. Ama yolumuzun bu kadar engebeli olmayacağı bir zaman gelecekti.

Aramızdaki her şey yoluna **g i r e c e k** ve hayatımızın geri kalanını dört gözle bekliyor olacaktık.

Buna inandım. Bize inandım. Ve bekleyemedim.

KIRK İKİ

Logan

Woolton Köyü'nün kuşbakışı görüntüsü hiç bu kadar mükemmel görünmemiştir. Çiftlik dükkânını, toplum merkezini, barı ve tabii ki Woolton Hall ve Badsley House'un yan yana dizilmiş malikânelerini seçmek mümkündür.

Yanımda Darcy, "Beni helikoptere bindirmene izin verdiğime inanamıyorum," dedi.

"Eve dönmenin en hızlı yolu buydu."

"O zaman Woolton Hall'un arazisine insan iyi olur.

Büyükannenle çay içmeden önce bir süre yalnız kalmanı istiyorum."

"Evet, birkaç saatliğine büyükannemi düşünmeyelim. Bu muhtemelen libidomu öldürecektir."

Darcy kaşlarını kaldırarak, "Ve biz bunu istemeyiz," dedi.

Çenemi sıktım ve yere inmek, eve varmak ve ikimizi de çıplak soymak için geçecek süreyi hesapladım. Bunu beş dakikadan daha kısa bir sürede yapabileceğimizi hesapladım.

Sonunda yedi dakika sürdü.

Darcy yatak odasından iç çamaşırlarıyla çıkınca, "Tanrım, nefesimi kesiyorsun," diye soluk soluğa kaldım.

"Zaten çıplaksın," dedi. "Seni soymamı istersin diye düşünmüştüm."

"Bugün değil. Şimdi değil. Sadece seninle olmak istiyorum."

Elimi uzattım.

Onu.

Başını eğdi, sanki ne kadar çok şey yaptığımı henüz inanmamış gibiydi.

onu istiyordu. "Bu kadar inatçı ve birçok konuda tek fikirli iki insan yatakta nasıl bu kadar iyi anlaşabilir?" diye sordu bana doğru bir adım atarak.

"Bilmiyorum," dedim onu yatağa doğru götürürken. "Ama tartışmayacağım."

Her iki elimde birer tane olmak üzere göğüslerini avuçladım, birini ağzıma almak için eğilmeden önce avuçlarımdaki lezzetli ağırlıklarının tadını çıkardım. Yumuşak et dilimle birleşince inledim. Kahretsin, bunu özlemiştim. *Onu* özlemiştim.

Artık ona kavuşmuştum ve tek yapmak istediğim ona tapmaktı.

Ben uzaklaşırken elleri kollarımda geziniyordu. Ona bakmam, kıvrımlarını incelemem, hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmam gerekiyordu. Hayır, boynunun omzuna doğru uzanışı hâlâ aynıydı, göğüslerinin ihtiyaçla dışarı fırlayışı tanıdıktı. Belinin kavisi hatırladığım gibiydi. Karnının yumuşaklığı, pürüzsüz, süt gibi teni. O hâlâ benim Darcy'mdi.

"Logan," diye fısıldadı, beni vücudunun hipnotize edici çekiminden uzaklaştırarak.

Tekrar ona baktım. "Seni çok özledim. Bana bir şans daha verdiğin için çok şanslıyım."

Onu yatağın üzerine kaldırdım ve üzerine sürünerek onu hapsettim. O artık benimdi. Şimdi ve sonsuza dek. Hayatımın geri kalanında onunla olacaktım, hayatımın geri kalanında onun sahip olduğu her ifadeyi keşfedecektim. "Çok güzel," diye fısıldadım dudaklarımı boğazının dibine bastırırken.

Bacaklarını yukarı çekti ve teninin benimkine sürtünmesi vücudumun her yerinde kıvılcımlar çakmasına neden oldu. Bu kadının gitmesine nasıl izin vermişim? Bir an için bile olsa? Durakladım, bunu hatırlamak, ona tekrar sahip olmanın verdiği rahatlama ve sevinci beynime kazımak istiyordum. Ona onur ve hayranlıkla davranmak istiyordum. Ama aynı zamanda onu becermek, onu tekrar benim yapmak, içine girmek ve birlikte olmamız gerektiğini kanıtlamak istiyordum.

"Hey," dedi parmaklarıyla çenemi okşayarak. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hepsini yapabiliriz."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ama artık durum farklı." Darcy'ye her zaman saygı ve hayranlık duymuştum ama şimdi ona karşı yeni bir saygı duyuyordum. O hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kadındı. Çocuk sahibi olacağım kadındı. Hayatımın geri kalanında sadece *onunla* sevişecektim. Ve bunu doğru yapmak istiyordum.

Altımda kayarak kalçalarının dairesel hareketleriyle sikimi okşamaya başladı. "Umarım seks farklı değildir." Sırıttı. "Çünkü bu oyunun kurallarını değiştirebilir. Bana cam gibi davranma."

Tanrım, bazen bu kadın beni benden daha iyi tanıyordu, ama haklıydı. Aramızdaki seks her zaman yaşadığım en iyi seksten daha iyiydi ve şimdi bunun değişmesi için hiçbir neden yoktu. Ona sert ve sert bir şekilde sokuldum, seksin bizim için bir sorun olacağına dair tüm şüpheleri sildim. Beni duraklatan şeyin baskı mı yoksa performans kaygısı mı olduğundan emin değildim ama her neyse Darcy bunu aşmıştı.

Hep öyle yapardı.

"Beni vücudum için kullanıyorsun." Homurdandım.

Nefesini içine çekti ve ben tekrar içeri iterken dudağını ısırdı. "Buna inansen iyi edersin." Onu derin, cezalandırıcı darbelerle becerirken sesini aynı seviyede tutmak için mücadele etti, bu da sözlerini duymayı çok sevdiğim çaresiz seslere dönüştürdü.

Gözlerimiz buluştu ve onun bana olan sevgisi, benim de ona olan bağlılığımın yansıması neredeyse karşı konulmazdı.

Aşık olmak böyle bir şeydi. Her seviyede bağlantı. Birinin dünyası olmak ve onun da senin dünyan olması. Onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımı bilmek.

Kendimi uzun süre tutamayacağımı fark ettiğimde vücudum sıkıştı. Önce onun boşalmasını sağlamak hoşuma giderdi, bundan zevk alırdım ama bugün değil.

"Birlikte boşalmamızı istiyorum Logan." Tırnaklarını sırtımda gezdiriyor, tenimde aşağı yukarı zevk izleri sürüyordu. Bu çok fazlaydı.

Ellerini tuttum ve başının üzerine doğru ittim. "Benim seni istediğim gibi sen de beni istiyor musun?" Onu uzaklaştıran kişinin ben olduğumu biliyordum, çuvallamıştım ama dersimi almıştım. Daha önce hiçbir kadının güvencesine ihtiyaç duymamıştım. Hiç kimseden bir şey istememiştim. Ama Darcy artık kim olduğuma, kim olmaya başladığıma o kadar karışmıştı ki ona ihtiyaç duymaktan başka çarem yoktu. O benim bir parçamdı.

Bakışlarımı tuttu. "Her zaman."

Duymaya ihtiyacım olan şey buydu ve hem benim hem de onun içinde bir şeyleri serbest bıraktı.

"Logan." Tutuşunu sıkılaştırdı. "Logan."

Onu öpmek için eğildim, seslerini yutmak, boşalırken aldığı zevki yaşamak istiyordum. Dilinin benimkinin üzerinde gezinmesiyle, orgazmım vücudumdan aktı, onunkiyle intikamla buluştu ve bizi birbirimize bağladı.

EPILOGUE

Darcy

"Ben pek yüzük takacak tipte biri değilim." Önümdeki devasa pırlanta tepsisine baktım, biraz bunalmıştım. Hepsi devasa ve gösterişliydi ve bu düşünceyi takdir etsem de hiçbiri bana göre değildi. Logan'ın elini sıktım - nankörlük ettiğimi düşünmesini istemiyordum.

"Anlamıyorum. Benimle evlenmeyeceğini mi söylüyorsun yoksa yüzük takmak istemediğini mi?"

"Seninle evleneceğimi söyledim zaten." Hilton Park Lane'in en üst katında, ilk buluşmamızda geldiğimiz restorandaydık. Evlenme teklifinin olacağı konusunda beni uyarmıştı, yeniden bir araya geldiğimizden beri çoğu gün beni uyarıyordu, ama aylar önce ofisine gittiğim andan itibaren sonsuza dek birlikte olacağımızı biliyordum. Evlenme teklifine hiç ihtiyacım olmamıştı ama Logan ısrar etmişti.

"Sadece yüzük yok mu?" diye sordu.

Masanın diğer tarafında oturan Cartier kuyumcusuna baktım. Logan onu bu kadar geniş bir mücevher koleksiyonunu dükkânlarının güvenliği dışına çıkarmaya nasıl ikna etmişti, hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen onu takip eden altı kişilik güvenlik ekibinin bununla bir ilgisi vardı.

"Hepsi çok güzel," diye Logan'ı rahatlattım. "Bunun pratik olduğundan emin değilim. Çoğu gün dizlerime kadar çamur içindeyim ve sonra atlarla ya da-"

"Her zaman pratik olmak zorunda değilsin Darcy. Bazen sadece güzel olduğu için bir şey satın alabilirsin. Ve araziye çıktığında her zaman çıkarabilirsin."

"Bunun ne anlamı var ki? Eğer seninle evleneceksem, bu yarı zamanlı bir iş değil."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başparmağımı ağzının üzerinde gezdirerek yüzünü kavradım.

"Basit bir müzik grubuna ne dersin?" Ben önerdim. "Sadece sade altın, çıkar ve kaybolursa dünyanın sonu olmaz."

Kuyumcu masanın üzerindeki ağır deri kutunun kapağını kapatıp yerine aynısından bir tane koyarken Logan kıkırdadı. "Bunun gibi bir şeye ne dersin?" diye sordu. "Normalde daha büyük daha iyidir ama şahsen ben bir sıra elmas gibi görünen bu basit yüzükleri seviyorum. İnsanlar bunları alyans olarak takıyor ama size nişan yüzüğü olarak da yakışabilir."

Kapağı açtı ve tıpkı tarif ettiği gibi en az elli yüzük ortaya çıktı. Zarif ve sofistike, at kıllarına takılma ya da saman balyalarını taşıırken kopma olasılığı daha düşük. "Evet, bu daha iyi."

Logan başını sallayarak, "Sadece sen dükkândaki en ucuz şeyi istersin," dedi.

Ona baktım, kravatını tuttum ve öpmek için kendime doğru çektim. "Harika mücevherleri severim. Sadece her gün için değil. Bizi temsil eden bir nişan yüzüğü istiyorum, gösterişli olmasına gerek yok. Her zaman büyük bir pırlantanın eksik olan bir şeyi telafi ettiğini düşünmüşümdür."

"Özellikle gözünüze çarpan bir şey var mı?" diye sordu kuyumcu. Sıra sıra dizilmiş yüzükleri inceledim. Hepsi çok güzeldi.

"Peki ya bu?" Logan işaret etti.

Kuyumcu onu deriden çıkardı ve Logan'a uzattı. "Beğendim," dedi ve sol elimi tutarak bana gösterdi. Bu

Elmaslar en büyüklerinden olmasına rağmen çok basitti. Platin bir halkanın etrafına bir dizi yağmur damlası sarılmış gibi görünüyordu. Basit, hafif ve çok güzeldi.

Logan yüzüğü taktı ve kalp atışlarım göğsümde hızlandı.

Alt dudağımı ısırdım. Teoride sonsuza dek birlikte olacağımızı biliyordum ama yüzüğü parmağıma takışını izlerken bu bana bir şekilde daha gerçekçi gelmişti.

İkimiz de elime baktık. "Bence bu mükemmel," dedi. "Tamamen sana ait."

Yüzük tam olarak oturmuştu ve bugün burada bulunan her parçanın benim ölçülerimde olup olmadığını merak ettim. "Bayıldım."

Logan kuyumcuya döndü. "Sanırım kararımızı verdik."

"Sana çok yakıştı," dedi ve iri yarı güvenlik görevlilerinin yardımıyla kutularını topladı, sonra da ikimizi yalnız bıraktı.

"Şimdi planlamamız gereken bir düğün var," dedi Logan beni kucağına kaydırırken, böylece ikimiz de şehrin parıldayan ışıklarına, uzaktaki karanlık bir örtü olan kırlara bakıyorduk.

"Burada mı evlenmek istiyorsun?" diye sordum. "Bizi özetlediğini söylemiştin, Londra ve kırsalı tek bir mükemmel manzarada."

"Bence bu görüş ilk tanıştığımızda kim olduğumuzla ilgili. Şimdi o kadar emin değilim." Boynuma sokuldu ve beni kendine çekti. "Woolton Hall'un düğünün yapılacağı en belirgin yer olduğunu düşünürdüm."

"Belki, ama bence düğünümüz biz, arkadaşlarımız ve ailemizle ilgili olmalı."

"Ama buna tüm köy dahil değil mi? Bence Woolton'daki her kadın seni kendi kızı olarak görüyor."

Ona doğru geri çekildim. O haklıydı. Tüm köy benim büyüdüğümü görmüş, yetişmeme yardım etmiş, bana değerlerimi vermiş, hayatta neyin önemli olduğunu göstermişti. Hayatımın bir sonraki aşamasına geçişime tanıklık etmeleri çok yerindeydi.

"Belki de haklısınız. Törende sadece birkaç kişi olabiliriz ve sonra büyük bir parti verip herkesi davet etmeliyiz."

"Kulağa mükemmel bir uzlaşma gibi geliyor," dedi Logan.

Böyle anlaşmalar yapmakta giderek daha iyi oluyorduk. O Woolton Hall'a taşınyordu ve ben de haftada iki gece Londra'ya gelmeye söz vermiştim. Bayan Steele'in eninde sonunda yanımıza taşınacağı konusunda anlaşmıştık ama o bağımsızlığını ve bahçesini mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyordu.

"Sanırım haklısınız. Hayatım boyunca her yerde ailemi aradım. Ve şimdi onu buldum." Başımı çevirdim ve çenesinden öptüm. O benim evimdi, kendimi en iyi hissettiğim yerd, dünyadaki herkesten daha çok güvendiğim kişiydi. Logan artık benim ailemdi.

Logan

"Neden beni yatakta kalmaya ikna etmeye çalışmadın?" Ahırların yanından geçip Badsley Evi'ne doğru el ele yürürken Darcy sordu.

Pazar sabahları hem ritüel hem de pazarlık haline gelmişti. Darcy, Chilternshire'a bakan en sevdiği noktaya sabah yürüyüşü yapmak için mükemmel bir zaman olduğu konusunda ısrar ederdi ve ben de onu yatakta biraz daha kalmaya ikna etmeye çalışırdım. Ama bu sabah farklıydı.

Sis çimenlerin üzerinde dönüyordu ve güneş doğmaya çalışıyordu. Günün özel bir bölümüydü ve Pazar sabahı birlikte yaptığımız yürüyüşlerden keyif almaya başlamıştım.

Omuz silktim. "Bugün senin doğum günün, bu yüzden bugün ne yapmak istiyorsan onu yapmamız adil olur. Ayrıca, geçen Pazar sabahı benimle yatakta kaldın ve dün gece beni birkaç saat daha tok tutacaktır." Bu tamamen yalandı. Darcy'yi istemediğim bir an bile olmamıştı, birkaç dakika önce elimde olsa bile, ama ona bir sürprizim vardı ve her şey yerli yerindeydi.

Bana pek inanmamış gibi gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi. "Mükemmel bir sabah değil mi? Ata binmeyi öğrenmelisin ve birlikte dışarı çıkabiliriz."

"İyi bir binici olabileceğimden emin değilim. Sanırım kayak gibi bir şey, çocukken öğrenmezsen iyi bir binici olamazsın." Ben daha çok evde boks yapıyor ya da ağırlık kaldırıyordum.

"Fena değilsin," dedi, sadece birkaç kez ata bindiğimi ve fena olmadığımı düşünerek iltifat etti.

"Çocuklarımızın yürümeye başladıkları andan itibaren ata binmelerini ve kayak yapmalarını sağlamalıyız."

"Çocuklarımız mı? Daha evlenmedik bile."

"İnsanların evli olmasının çocuk sahibi olmaya hazır oldukları anlamına gelmediğini ve insanların evli olmamasının da hazır olmadıkları anlamına gelmediğini en iyi senin bilmen gerekir."

Bana baktı, yanaklarındaki yumuşak, pembe çiçek onu parlatıyordu. "Çocuk için hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

Onu başından öptüm. "Seninle her şeye hazırım." Darcy'yi kaybetmek hayatımın nasıl olacağına dair tüm beklentilerimi yerle bir etmişti. Bana geri döndüğü gün, temiz bir sayfa açmışım. İstediğim her şeyin merkezinde o vardı ve onunla her şeyi istiyordum.

Gülümsemesini en lezzetli şekilde geri çekti.

Durakladım ve cebimden bir eşarp çıkardım. En sevdiği yerden ve doğum günü sürprizinden sadece birkaç adım uzaktaydık. "Bunu takmanı istiyorum," dedim soyunma odasından çaldığım bir avuç lacivert ipeği tutarak.

"Üşümüyorum. Nereden buldun bunu-"

"Gözlerini bağlayacağım."

Elimden çekiştirerek kurtuldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzünü kavradım ve başparmağımla yanağını sıyırdım. "Güven bana. Senin için bir sürprizim var."

Evet demedi ama itiraz da etmedi. İpeği gözlerinin etrafına sararken gömleğime yapıştı.

Kollarımı beline dolayarak onu ileriye doğru yönlendirdim. "Logan, ne yapıyorsun?"

"Şşşt, sadece birkaç adım daha." Açıklığa geldiğimizde durakladım. Her şey ve herkes olması gerektiği yerdeydi.

"Tamam, çılgılık atmayacağına söz ver."

"Logan, yemin ederim, eğer-"

Gözlerindeki bağı çıkardım ve önündekileri nasıl algıladığını izledim. Ryder, Scarlett ve çocukları dün gece gelmişler ve Violet ile Alexander'la birlikte Badsley House'da kalmışlardı. Aurora, Darcy ve ben yola çıkmadan önce bana mesaj atarak her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Büyükanнем sürprizin bir parçası olmaya kararlıydı ve Ryder ile Alexander'ın da yardımıyla sağ salım gelmiş görünüyordu.

Herkes koro halinde "Mutlu yıllar," diyordu.

"Hepinizin burada olduğuna inanamıyorum." Bunalan Darcy arkadaşlarına ve ailesine doğru hızla ilerledi ve onları kucakladı. "Bu nasıl oldu? Şanghay'da falan olduğunu sanıyordum?" diye sordu Ryder'a.

"Logan bunun olmasını sağladı. Hepimizi organize etti," dedi Ryder.

Bana döndü ve elini uzattı. "Bunu benim için mi yaptın?" diye sordu ben de kavgaya katılınca.

Omuz silktilim. "Etkilemesi kolay bir kadın değilsin. Öyle süslü bir hediye para veremem."

"Etrafımda en sevdiğim insanların olması bana alabileceğin her şeyden daha iyidir."

Darcy son derece varlıklı bir ailede büyümüş olabilirdi ama onu zengin yapan hayatındakileri ne kadar sevdiği ve onların da onu ne kadar sevdiğiydi.

"Şey, sana bir şeyler aldım, bilirsin, belki burayı görmek biraz hayal kırıklığı yaratır diye." Onun çok sevdiği manzaraya bakacak şekilde yerleştirdiğim bankı başımla işaret ettim. "Yaşlandıkça buraya geldiğimizde oturacak bir yere ihtiyacımız olacağını düşündüm."

"Logan, bu *mükemmel*."

Parmaklarını bankın meşe kıvrımlarında gezdirdikten sonra öne doğru dönerken onu takip ettim. "Gerçekten mi?"

Parmaklarını bankın arkasına yazdırdığım sözcüklerin üzerinde gezdirdi. "*Logan Steele'in 12 Mart'ta Darcy Westbury'ye aşık olduğu yer.*"

"Seni ilk gördüğüm andan beri. Sadece bu fikre alışmam biraz zaman aldı."

Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. "Sanırım aynı gün sana aşık oldum. Sadece bunu itiraf etmek istemedim."

"Sanırım ikimiz de biraz inatçıyız." Onu dudaklarından hafifçe öptüm. "Mutlu yıllar aşkım. Hadi kutlayalım."

Lane ve Bayan MacBee şampanya hazırlamışlardı ama bize katılmayı reddettiler, bu yüzden Ryder bardakları doldurdu. İki tane aldım ve birini Darcy'ye uzattım.

"Yapamam Logan," dedi Darcy, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Erken olduğunu biliyorum. Sadece kutlamalara erken başlamamız gerektiğini düşündüm." Saçlarını yüzünden çektim.

"Hayır, öyle değil. İstiyorum. Sadece... yapamıyorum." Elimi yüzünden çekti ve karnının üzerine koydu. "Bir aile kurmak için evlenmek zorunda olmadığımızı söylemiştin, değil mi?"

Midem bulandı ve iki elimi de karnına koyabilmek için iki kadeh şampanyayı yanımdaki çimlere fırlattım. "Ciddi misin sen?" Ellerimden yüzüne baktım, her şeyi anlamaya çalışıyordum.

"Ciddiyim. Çıldırıyor musun?" Yüzünden umutlu bir endişe karışımı geçti. Benim güzel kızımın hiçbir endişesi olmamalıydı.

Baba olacaktım, daha iyi bir şey düşünemezdim. "Korkmak mı? Çok memnun oldum." Arkadaşlarımıza döndüm ve aile şampanya masasının etrafında toplanmıştı. "Bunu duydunuz mu?" diye bağırdım. "Biz anne baba olacağız." Dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımı karnına bastırdım.

Herkes ikimizi de tebrik etmek için üstümüze yığılırken çığlıklar ve tezahüratlar etrafımızı sardı.

Darcy'ye doğum gününde sürpriz yapmak niyetindeydim. Benden daha iyi olması normaldi. Her zaman, her şekilde. Büyükanneimin dediği gibi: Paramın hakkını verirdi.

Ve onun en sevdiğim yanı da buydu.

Londra Kontu'nu beğendiyseniz, aynı dünyadaki diğer tek başına kitapları da beğenebilirsiniz.

Wall Street Kralı - Harper'ın hikayesi
Park Avenue Prensi - Grace'in
hikayesi Manhattan Dükü'nün -
Scarlett'İngiliz Şövalye hikayesi -
Violet'in hikayesi

The Earl of London hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Eğer birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Bana louise@louisebay.com adresindeki bağlantıyı gönderin, ben de size kişisel bir teşekkür göndereyim.

LOUISE BAY'IN DİĞER KİTAPLARI

Tüm kitaplarım hakkında daha fazlasını görmek için Louise Bay posta listesine kaydolun. www.louisebay.com/newsletter

Acımasız Beyefendi

Lüks süperyatlarda baş hostes olarak egolara masaj yapıyor, şımarıklara şımartıyor ve zengin ve ünlülerin en tuhaf arzularını karşılıyorum.

Onlara veremeyeceğim bir şeyi isteyen bir misafirim hiç olmadı. Ta ki İngiliz işadamı Hayden Wolf gemiye gelene kadar... Seksi havası ve gizemli istekleriyle.

O beni istiyor.

Ve Hayden Wolf tam olarak istediğini almaya alışkın bir adam.

Ciddi ve odaklanmış olmasına rağmen. Talepkar ve acımasız. Aynı zamanda hiç beklemediğim anda büyüleyici ve neredeyse karşı konulmaz bir gülümsemeyle yıkıcı derecede yakışıklı.

Ama misafirler kesinlikle sınır dışıdır ve ben hiçbir kuralı çiğnemedim. Bir tanesini bile eğmedim. Ailem bana güveniyor ve işimi kaybedemem.

Tek sorun Hayden Wolf'un bana hayatını değiştirmişim gibi bakması. Ve o da benimkini değiştirmek üzereymiş gibi bana dokunuyor.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

İngiliz Şövalye

New York'tan ayrılıp üç aylığına Londra'da yaşama fırsatı bana sunulduğunda, bavulumu yeterince hızlı hazırlayamıyorum.

İner inmez kırmızı telefon kulübelerine, saraylara ve tüm siyah taksilere kafayı takıyorum.

Ama en sevdiğim yer metro. Duvardan duvara takım elbiseli seksi İngiliz erkekleri.

Bir avukat için geçici bir iş teklifi aldığımda, "Beni de yaz" dedim.

İşe ilk gidişimde, dengemi kaybedip yaşayan en yakışıklı İngiliz'e çarpmam *tam* bir kazaydı. James Bond kadar çekici ve Bay Darcy kadar kibardı. Sert karın kaslarından çay yalamak ve bütün gece onun aksanını dinlemek istiyorum.

Görünüşe göre Bay Yakışıklı benim yeni patronum. Ve tavırları muhteşem yüzü, geniş omuzları ve sıkı kıcı kadar ateşli değil. Düşünceli, çabuk sinirlenen ve tanıdığım en kibirli adam.

Biz kavga ederken, birdenbire beni öptü. Big Ben'in üzerinde havai fişekler gördüğüme ve Tanrı Kraliçeyi Korusun'u duyduğuma eminim.

Peri masalı aramıyordum ama parlak zırhlı şövalyemi bulmuş olabilirim. Sorun şu ki, o bir okyanus uzakta yaşıyor.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Manhattan Dükü

İngiliz aristokrasisinde doğdum ama servetimi Manhattan'da kazandım. New York artık benim krallığım.

İngiltere'de ailem bir sonraki Fairfax Dükü'nün kim olacağı konusunda kavga ediyor. Kurallara göre evlenirsem ben olacağım. Bu yapmaya degecek bir takas değil. Kendimi asla tek bir kadınla sınırlayamam.

Ya da dünyam alt üst olana kadar öyle sanıyordum. Şimdi, kurduğum imparatorluğu kurtarabilmemin tek yolu hiç istemediğim unvanı miras almak. Yani bir eşe ihtiyacım var.

Aklımı işimden uzaklaştırmak için tamamen zevkli bir geceye ihtiyacım var. Kendimi bir yabancıya gömmeliyim.

Scarlett King'in eğilirken saçlarının vücudumda gezinmesi

. . .

Çıglık atarken tırnaklarının göğsüme sürtünmesi

isim . . .

İkimiz de kenara ulaştığımızda omzumdaki dişlerinin ısırtığı ...

Hepsi unutmama yardımcı oluyor.

Sadece bir gecelik ilişkiyi ertesi gün toplantı masasının karşısında bulacağımı hesaplamamıştım.

O benim son fetihim olabilir ama içimde Scarlett King'in beni fethedebileceğine dair bir his var.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Park Avenue Prince

PARK AVENUE PRENSİ SONUNDA EŞİYLE KARŞILAŞIYOR, HIRSLI MANHATTAN PRENSESİ.

Milyarlarca dolarımın her birini kendim kazandım; hesaplı, zeki ve yaptığım işte en iyisiyim. Sahip olduğum şeyi inşa etmek için azim ve özveri gerekir. Bu da aşka, kız arkadaş ya da ilişkilere zaman bırakmıyor.

Ama beni yanlış anlamayın, ben bir keşiş değilim.

Güzel bir kadını baştan çıkarmak için gereken dikkat ve odaklanmayı anlıyorum. Bunlar iş anlaşmaları yapmak için kullandığım becerilerle aynı. Ama bir gece her şeyin başladığı ve bittiği yerdir. Ben çiçek gönderen adam değilim. Ertesi gün arayan adam değilim.

Ya da sabırsız, ukala, güzel ötesi bir varis dünyama girmeden önce ben de öyle düşünüyordum.

Grace Astor bana gözlerini devirdiğinde onu kendime doğru çekmek ve neler kaçırdığını ona göstermek istiyorum.

Benim aleyhime bir şaka yaptığında, küstah ağzını dilimle susturmak istiyorum.

Ve seviştikten hemen sonra vedalaşmadan çekip gittiğinde, onu sıkıştırmak ve ona

üç orgazm yaşadı.

O bir prenses olabilir ama ben ona bu Park Avenue yatak odasında kimin hüküm sürdüğünü göstereceğim.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Wall Street'in Kralı

WALL STREET'IN KRALI, HIRSLI BİR BOMBA TARAFINDAN DIZE GETİRİLİR.

İki dünyamı ayrı tutuyorum.

İşte, Wall Street'in kralıyım. Manhattan'daki en ağır toplar para kazanmak için bana gelirler. Ne dersem yaparlar çünkü ben her zaman haklıyım. Ben kurnazım. Titizim. Bazıları acımasız der.

Evde, on dört yaşındaki kızını mümkün olduğunca uzun süre çocuk olarak tutmaya çalışan bekar bir babayım. Eğer kızım dediklerimi yaparsa, bir yerlerde cehennemde hayatta kalan bir kartopu vardır. Ve söylediğim hiçbir şey doğru değil.

Harper Jayne şirketimde kıdemsiz bir araştırmacı olarak çalışmaya başladığında, dünyalarım arasındaki engeller çözülmeye başladı. Birlikte çalıştığım en sinir bozucu kadın.

Fotokopi makinesinin üzerine eğilme şeklini sevmiyorum, ağzımı sulandırıyor.

İşini iyi yapmak için bu kadar hevesli olmasından nefret ediyorum.

Ve saçlarını toplayıp uzun boynunu ortaya çıkarmasına dayanamıyorum. Onu çırılçıplak soyup masamın üzerine domaltmak ve dilimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum.

Eğer iki dünyam çarpışacaksa, Harper Jayne sadece toplantı odasını yönetmediğimi öğrenmek zorunda kalacak. Yatak odasından da ben sorumluyum.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Hollywood Skandalı

O BİR HOLLYWOOD SÜPERSTARI. O İSE TAM ANLAMıyla KOMŞU KIZI.

Hollywood'un A yıldızlarından biri olarak, film endüstrisi avucumun içinde. Ama zirvede kalmak istiyorsam, playboy imajımın elden geçirilmesi gerekiyor. Artık magazin manşetleri yok. Artık partiler yok. Ve kesinlikle artık tek gecelik ilişkiler yok.

Gişe rekorları kıran son filmimin çekimleri Maine sahilinde yapılıyor ve ben beladan uzak durmaya kararlıyım. Ama Lana Kelly ile karşılaştığımda bela beni buldu.

Beni tanımıyor, Matt Easton'ı hiç duymamış ve milyon dolarlık gülümsemem onda işe yaramıyor.

Egom paramparça, mesafemi korumam gerektiğini biliyorum ama onun komşum olduğunu fark ettiğimde kızardığımı anlıyorum. On metre ötemdeyken günaha karşı koymamın imkânı yok.

Zevk için tasarlanmış bir ağzı ve belimi mükemmel bir şekilde saracak bacakları var.

O bir film yıldızı güzelliğinde ve vücudu benim olmak için yaratılmış.

Lana Kelly'yi yatağıma almak alıştığımdan daha zor. Hollywood'un ışıltısı ve ihtişamıyla ilgilenmiyor ama ben onu dünyadaki en iyi yerin kırmızı halıda elimi tutmak olduğuna ikna etmeye kararlıyım.

Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirdim, ama tek istediğim komşu kızı.

Bağımsız bir aşk romanı.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Paris Geceleri

İş yerindeki yeni fotoğrafçıyı gördüğüm anda numarasını almıştım. Kendini beğenmiş, kibirli ve süper zengin kadınlar, sıkı kıcı ofisimizin eşiğinden geçer geçmez onun elini yiyorlardı.

Bir görev için birlikte Paris'e gitmek zorunda kaldığımızda, baştan çıkarıcı gülümsemesi, seksi aksanı ya da müstehcen kahkahası ilgimi çekmiyordu. Onun cazibesine kapılmıyordum.

Ta ki ben
kapılana
kadar.
Paris'e
kadar.

Ta ki beni öpene ve ben bunun nasıl olduğunu merak edene kadar. Ta ki dudaklarını tenimde gezdirene kadar ve ben daha fazlasını umuyordum. Paris bir kıza komik şeyler yapar ve beni çıplak bırakmış olabilir.

Ama Paris sonsuza dek süremezdi.
Önceki adı Yıldırımın Gördükleri
Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Vaat Edilmiş Geceler

Luke Daniels'a çok uzun zamandır aşığım. Kız kardeşinin en iyi arkadaşı olarak, on yıldan fazla bir süreyi arkadaş bölgesinde yaşayarak, beni fark etmesini, beni seçmesini, beni sevmesini umarak kenardan izleyerek geçirdim.

Ben peri masalı istiyorum ve Luke da benim beyaz atlı prensim. Uzun boylu, güneşi engelleyecek kadar geniş omuzları var. Göz kamaştırıcı gülümsemesiyle dünyadaki tüm yanlışları unutturacak kadar nazik biri. Ve beni yanaklarım acıyana ve mideme kramplar girene kadar güldürebilen tek erkek.

Ama asla benim olmayacak.

Bu yüzden hayatıma devam etmeye ve bir sonraki en iyi şeyi bulmaya karar verdim.

Ta ki bir Wonder Woman kostümü, bir şişe tekila ve doğruluk mu cesaret mi oyunu olana kadar.

Sonra Luke **b i l e ğ i m d e k i** tuzu yaladı ve bana güzel olduğumu söyledi.

Sonra kıyafetlerimi çıkarıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Sonra ne olacak? Bu benim sonsuza dek mutlu yaşamımın başlangıcı mı yoksa bir trajedinin başlangıcı mı?

Önceki adı Calling Me

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Indigo Geceleri

Ben romantizm yapmam. Ben aşk yapmam. Kesinlikle ilişki yaşamam. Kadınlar benim gücümünden ve paramdan etkilenir, ben ise güzel bir kıçtan ve hoş bir gülümsemeden hoşlanırım. Bu adil bir değiş tokuş. Zevk için iş anlaşması.

Chicago'dan Londra'ya uçarken birinci sınıf kabinde Beth Harrison'la tanışmak beni şaşkına çevirdi ve kendim ve kadınlar hakkında bildiğim her şey pencereden dışarı çıktı.

Genelde insanları, durumları ve piyasaları okumakta iyiyimdir. Birine güvenip güvenemeyeceğimi ya da yalan söyleyip söylemediğini anında anlarım. Ama Beth o kadar çelişkili ve kafa karıştırıcı ki hangi yöne gideceğimi bilemiyorum.

Tatlı ama o kadar seksi ki dizlerimin bağı çözülüyor ve ağzım açık kalıyor.

Kuru.

Kendine güveniyor ama o kadar savunmasız ki onu sarıp sarmalamak istiyorum.

Onu dünyadan korumak için.

Sonra beni bir tren gibi beceriyor ve ortadan kayboluyor, beni pantolonum ayak bileklerimde, haftanın hangi günü olduğunu merak ederken bırakıyor.

Onu bir daha görürsem bağırır mıyım, soyar mıyım yoksa aşık mı olurum bilmiyorum. Neyse ki ben Chicago'da yaşıyorum ve o Londra'da yaşıyor ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz, değil mi?

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Empire State Serisi

Anna Kirby biriyle çıkmaktan bıktı. Kalp kırıklıklarından bıkmış. Zeki, seksi ve komik olmasına rağmen, onu hak etmeyen erkekler için bir mıknaıs gibidir.

New York'ta bir haftalık tatil, son ayrılığından sonra kafasını dağıtmak ve yabancı biriyle tanışıp yazın eğlenmek için harika bir yerdir. Ama h    yaralı olan kalbini korumak için eğlencenin de kuralları vardır. Hik  yeler paylaşılmayacak, numaralar değiş tokuş edilmeyecek ve gerçek isimler verilmeyecektir. Sadece karmaşık olmayan bir eğlence gecesi.

S  per başarılı seri baştan ıkarıcı Ethan Scott'ın da kendine g  re bazı kuralları vardır. Randevulaşmıyor, gece kalmıyor ve s  z vermiyor.

Cennette yapılmış bir eşleşme olmalı. Ama kurallar çiğnenmek içindir.

Empire State Serisi    romandan oluşan bir seridir.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Beklenmedik Aşk

G  zel kalçalı vahşi kıızıl saçlı yerel bara girdiğinde, onun buradan geçtiğini s  yleyebilirim. Ve şehirdeyken dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum; şehre d  nmeden   nce ateşli bir ilişki ve daha fazlası değil.

Eğer sırları varsa, bilmek istemiyorum.

Eğer altımda iyi hissediyorsa, bunu çok fazla d  ş  nmek istemiyorum.

Eğer o benim geleğimse, bunu g  rmek istemiyorum.

Ben Blake McKenna ve bu Boston sosyetesine benden   nce gelen her erkeği nasıl unutacağını   ğretmek   zereyim.

Her zaman hayal ettiğim gelecek g  zlerimin   n  nde parçalandığında. En iyi iki arkadaşımı da yanıma alıp çok ihtiyacım olan bir tatile ıkıyorum.

Erkeklerle t  vbe etme planım, tatilimdeki ilk gecemde gezegendeki en ateşli adamla tanışınca suya d  ş  yor.

Ben değil gidiyor için dikkate alın o o olabilir olmak
a muhteşem bir dikkat dağıtıcı.

Kimsenin fark etmeyeceğini umarak her gece kaçarken en derin
sırlarımı ona kesinlikle aıklamayacağım.

Ve yapacağım son şey de hayatımda ilk kez aşık olmak.

Benim adım Mackenzie Locke ve erkeklerle aram hiç iyi değil.

Birazcık bile.

Blake'e kadar.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Umutlu

İlk aşkınızı unutmanız ne kadar sürer?

Sekiz yıl yeterince uzun olmalı. Aklım bunu biliyor ama kalbimi
ikna edemiyorum.

Joel gibi adamların benim gibi kızlara aşık olmaması gerekirdi.
Üniversitede istediği kadını seçebiliyordu ama bir şekilde doğa
kanunlarına karşı gelindi ve biz birbirimize deli gibi aşık olduk.

Mezun olduktan sonra Joel kariyerine New York'ta devam etmek
için ayrıldı. Benim de onunla gitmemi istedi ama benim hayatım
Londra'daydı.

Ayrıldık ve kalbim ikiye bölündü.

Gittiğinden beri onu ne gördüm ne de konuştum.

Keşke onu bu kadar uzun, bu kadar acı verici, bu kadar
umutsuzca seveceğimi bilseydim. Yıllar önce evet diyebilirdim.
Arada geçen bunca zaman boyunca benim olabilirdi.

Şimdi Londra'ya geri dönüyor ve o buraya gelmeden önce benim
onu unutmam gerekiyor.

Ama bana hatırlayacak bu kadar çok şey veren birini nasıl
unutabilirim?

Uzun zaman önce Joel Wentworth beni sonsuza kadar
seveceğini söylemişti... ve bunun doğru olabileceğine dair
umudumu yitiremiyorum.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Sadık

Leah Thompson'ın Londra'daki hayatı, istemesi gereken her şeye sahiptir: başarılı bir kariyer, bir şişe sauvignon blanc'ın satın alabileceği en iyi kız arkadaşlar ve yeni evlenme teklif eden zengin bir erkek arkadaş. Ama bir şeyler doğru gelmemektedir. Bu sadece bir "ne dilediğine dikkat et" durumu mudur?

Geleceğinden emin olamayan Leah geçmişine bakar ve lise aşkı Daniel Armitage'ı internette bulur. Daniel, Londra'nın en gözde bekârlarından biridir. Neyi ve kimi istediğini bilmektedir ve Leah'yı istemektedir. Leah, mükemmel bir nişanlı olmaya odaklandığı için Daniel'in yaklaşımlarına direnir.

Çok geçmeden hayatındaki kadın ve erkekler tarafından ihanete uğradığını fark ettiğinde içgüdülerine güvenmesi gerektiğini anlar.

Leah'nın kalbi paramparça olmuştur. Tekrar güvenebilecek midir? Ve güvendiğinde Daniel yanında olacak mıdır?

Tek başına bir roman.

Daha Fazla Oku

İLETİŞİMİ KOPARMAYIN!

En son haberleri ve dedikoduları almak için e-posta listeme kaydolun

[BURADAN Web sitesi](#)

[Twitter](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Goodreads](#)

[Google +](#)

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür

Darcy'nin kitabının nihayet piyasaya çıktığına inanamıyorum! Pek çok insan onun kitabını sordu ve sonsuza dek mutlu olmasını umutsuzca istedi. Umarım onun hakkını vermişimdir. Logan hayatıma girseydi onunla mutlu olacağımı biliyorum! Bu kitabı istediğiniz ve okuduğunuz için teşekkür ederim.

Elizabeth-Sen en iyisisin ve son dört (!) yıldır bana umduğumdan çok daha fazla yardımcı olduğun bu son on iki ayda bu kadar iyi olduğunu görmek çok güzeldi. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bu kitap üç adım ileri, iki adım geri oldu, ama en azından net bir kazanç!

Sophie! Sana güvenebildiğim ve ekibimde olduğun için çok şanslıyım. Uzun görüşmelerimiz ve neye ihtiyacım olduğunu benden önce bildiğin için teşekkür ederim!

Najla Qamber - tüm güzel sözleriniz için teşekkür ederim. İnanılmaz derecede nazik, zarif ve yeteneklisiniz. Harika insanlar listemin en başında yer alıyorsunuz.

Beni sürekli yükselten tüm muhteşem yazarlara - teşekkürler Sana.

Ve son olarak beni destekleyen tüm blog yazarlarına ve okuyuculara,
Kitaplarımın haberini yayıyor, işler zorlaştığında beni cesaretlendiriyor ve her gün moralimi yükseltiyorsunuz. Hayatımda olduğun için çok minnettarım.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Louise Bay'in Kitapları	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Sonsöz](#)

[Louise Bay'in Diğer Kitapları](#)

[İletişimde kalın!](#)

[Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

